

Kiến Tập Ngự Y

Contents

Kiến Tập Ngự Y	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	42
7. Chương 7	50
8. Chương 8	59
9. Chương 9	66
10. Chương 10: Vĩ Thanh	77

Kiến Tập Ngự Y

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, nhất công nhất thụ. Phó Ngàn Thường lại bị chính bằng hữu của mình đến uy hiếp phải giải độc cho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kien-tap-ngu-y>

1. Chương 1

Kiến tập, cái từ này có xuất xứ từ thời đại nào, chỉ tiếc không thể quay ngược thời gian để tìm hiểu, bất quá cũng tuyệt đối là một loại từ tốt đẹp, Phó Thiên Thường hiện tại cả người đều đang gặp vận may đây mà.

Nhìn xem, có ai có thể giống như hắn vậy, có thể quang minh chính đại ra vào thái y viện, lật xem các loại sách quý điển tịch (sách cổ), coi nhiều chỉ có thể biết được tên, há có thể thấy được dược liệu thật sự? Hắn lại có thể làm được điều này chính bởi vì cái chức danh ngự y kiến tập của mình.

Nói một cách chính xác, Phó Thiên Thường không phải ngự y, thậm chí chức cửu phẩm cũng không có, hắn có thể ở trong này tha hồ ăn gian uống lặn bởi đã từng cứu Trịnh thái y, giữ chân bọn đánh cướp lão thái y đến mức bị đánh cho thân tàn ma dại, lại cảm chắc việc lão sẽ quay trở về thái y viện, bèn bày vẻ thỉnh cầu, thề sống chết đi theo lão, lão thái y nghe hắn nói xong cũng bắt đầu mê mê hồ hồ, lại thấy hắn tinh thông kim thạch y thuật, rất cao hứng bèn thu hắn làm tùy tùng bên người.

Trịnh thái y làm tới chức quan lục phẩm nên đương nhiên tùy tùng của lão tuyệt đối không thể khinh thường, vì vậy Phó Thiên Thường liền hảo hảo dựa hơi mà ăn lương, cứ như thế trà trộn vào đây.

Thật ra Phó Thiên Thường lên vào thái y viện kiến tập không phải không có nguyên nhân, chỉ trách hắn không có mắt nhìn người, hà cớ gì lại kết giao bằng hữu, đầu tiên là nghe lời tên đó đánh cược bị thua, hắn

phải làm theo giao ước, nam cải nữ trang chạy đến thanh lâu treo bảng tiếp khách, những tưởng thời gian mấy ngày, liền có thể lừa tên kia trốn đi, không ngờ xui xẻo bị y phát hiện hành tung.

Bím tóc của hắn bị tên đó vừa kéo vừa xoắn, đùa giỡn trong tay, hắn chỉ có thể nén cơn giận đồng ý yêu cầu của y, đến kinh thành giải độc cho Vĩnh Thặng Thái Thượng Hoàng Niếp Tiêu.

Bất quá hắn có thể dùng võ công cao cường tiến cung diện kiến Hoàng Thượng, nhưng cách này liền bị hắn loại bỏ, nguyên nhân rất đơn giản hắn rõ ràng là tuyệt sắc mỹ nam, tuyệt đối không thể canh ba nửa đêm nửa hôm lại đi mặc bộ dạ y không hợp thời chạy tán loạn như lũ chuột trong cung trong viện a.

Với lại trong cung phòng ốc nhiều đến như vậy, chỉ có ma quỷ mới biết hoàng đế ngủ ở đâu. Hắn luôn luôn lười biếng, làm sao có thể có tinh thần mà đêm đêm trong hoàng cung tản bộ vận động đây.

Vì thế, Phó Thiên Thường liền nghĩ ra diệu kế trà trộn vào thái y viện, đến cả tên côn đồ đánh cướp Trịnh thái y cũng là do hắn dùng tiền mướn đến, nếu Trịnh thái y biết người tùy tùng mình thường khen thông minh đích thị là kẻ xảo quyệt như thế, chỉ sợ đến thở một hơi cũng không muốn mà lập tức chạy đến xin làm ngự y của Diêm vương gia.

Vì muốn tìm ra người đầu độc, Niếp Tiêu vẫn không công khai thân phận của Phó Thiên Thường, chỉ để hắn âm thầm giải độc, sau khi tra rõ chân tướng, y có ý định phong chức tước cho Phó Thiên Thường nhưng lại bị hắn cự tuyệt, Phó Thiên Thường vốn đối với công danh không có ý ham thích, chỉ hung hăng đánh Hoàng Thượng một cái làm thù lao.

Độc đã giải xong, tiền cũng đã nhận, nhưng Phó Thiên Thường lại không muốn rời khỏi, ở thái y viện đã lâu, hắn phát hiện nơi này rất kì diệu và hữu dụng, không kể đến việc có nơi ăn chốn ở, sự vụ cũng đơn giản, mỗi ngày phân loại dược liệu, thỉnh thoảng sửa lại y thư (sách y), đối với một người biếng nhác mà nói, quả thật là thế ngoại đào viên a.

Vì vậy, hắn quyết định ngụ lại làm kẻ dưới đi theo Trịnh thái y kiến tập y thuật, thuận lợi lật lật sách thuốc, bào chế phối dược, trước mắt nhiều dược liệu quý báu như vậy, nếu từ bỏ quả thật có lỗi với bản thân.

Vĩnh Thặng hoàng triều đất đai rộng lớn vật chất đa dạng, dân giàu nước mạnh, trong cung các loại dược liệu quý hiếm vô số kể, Phó Thiên Thường hiểu rõ điều này nhất, thế nên hắn lấy thật nhiều, quả là một kho báu không sao dùng hết.

“Long quy, là loại thanh nhiệt giải độc để trên cùng, mạch môn đông, bổ sung âm khí để ở giữa quây, chà, bạch phục linh? Hắc hắc, vị thuốc này từ bao giờ nhiều đến như vậy, loại này chỉ dùng cho nam nhân dương hư khí bại, thận khí suy yếu, trong cung vị quý nhân nào lại cần?”

Phó Thiên Thường ngồi tẩn mẩn trên một cái thang cao mấy thước đặt trước quây dược, cũng không chủ ý tham dược liệu, tay nâng cầm, bắt đầu cân nhắc việc chọn lọc.

Trong cung nam nhân không nhiều lắm, lớn tuổi nhất chỉ có Hoàng Thượng... không, y hiện tại đã yên vị Thái Thượng Hoàng, dù vậy y cũng một thân cường tráng, sẽ không nhanh như vậy chứ.... Ờ, coi như làm phước, giúp y điều chế phối thuốc loại tốt nhất, thuốc đến bệnh trừ, chắc chắn ngay cả sinh thêm vài tiểu hoàng tử cũng không thành vấn đề, về phần giá tiền thì....

“Thiên Thường.”

Đột nhiên có tiếng gọi lớn, hắn ngồi không vững vàng đầu óc lại đang trên mây nhất thời dịch chuyển cả thân người liền ngã xuống kéo theo cả cái thang, may mà hắn lanh lẹ lấy hai tay bám vào một góc thang cứ thế theo đà của nó tiếp đất. Không thèm quan tâm nhất lại mấy gói thuốc rơi vãi, Phó Thiên Thường bước nhanh chạy vội đến trước mặt Trịnh thái y, cười hi hi chào hỏi: “Sư phó”.

Lão thái y hai tay ôm ngực sợ đến mặt xanh môi tái, hơi thở cũng đứt quãng, chắc chắn vừa rồi lão bị hù dọa không ít đây mà.

“Tìm khắp nơi không thấy người, thì ra là trốn ở chỗ này tranh thủ thời gian.”

“Nào có chuyện đó, ta đích thị ở chỗ này nghiêm túc giúp sư phó phân loại dược liệu.”

Vừa rồi hắn tựa vào cạnh quây thuốc ngủ li bì chắc hẳn đã quên mất việc này.

“Sư phó có gì căn dặn đồ nhi sao?” –hắn lại làm ra cái vẻ ngoan ngoãn cùng với gương mặt tươi cười để phòng ngừa việc bị trách mắng, chỉ đáng tiếc sau khi dịch dung tướng mạo trở nên quá tầm thường, nụ cười không thể đạt đến hiệu quả tốt nhất a.

“Ta muốn đến tái chẩn bệnh cho Thái Thượng Hoàng, người cũng đi cùng đi, cũng là dịp tốt để biết thêm nhiều thứ.”

“Cảm ơn sư phó đã nâng đỡ.”

Phó Thiên Thường hai mắt sáng rỡ, lần này đường đường chính chính vui vẻ đi gặp Thái Thượng Hoàng, hẳn nhất định cố gắng đẩy mạnh việc tiêu thụ món tráng dương đại bổ của mình. Niếp Tiêu sống trong Loạn Hòa cung, y đã lui vị nhượng quyền, đem ngôi Hoàng Đế truyền cho đứa con cả Niếp Kỳ, hiện an nhàn làm một Thái Thượng Hoàng, bất quá vẫn ở trong Loạn Hòa cung, bởi vì đã từng trúng qua kịch độc nên các thái y sẽ định kì đến tái chẩn bệnh cho y. Vừa bước vào Loạn Hòa cung thì gặp ngay tân Hoàng Đế kế nhiệm Niếp Kỳ đang thăm hỏi Thái Thượng Hoàng, nhìn thấy bọn họ, Niếp Kỳ liền ngồi sang một bên rồi ra hiệu cho thái y tiến đến chẩn bệnh cho phụ hoàng của mình. Phó Thiên Thường đứng ở phía sau sư phó mà nhìn trộm Niếp Tiêu, thấy y sắc mặt hồng hào, khí sắc rất tốt, căn bản không giống như người đang mang bệnh, trong lòng không nén được mà cảm tức nhóm thái y một trận, cả ngày an nhàn nên toàn lo chuyện không đâu.

Trịnh thái y sau khi kiểm tra xong liền nói nhảm vài câu long thể không việc gì liền khom người cung kính mà lui qua một bên, thừa dịp Niếp Kỳ đang bận hỏi han lão, Phó Thiên Thường bèn tiến đến cạnh Niếp Tiêu nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, người có phải gần đây an nhàn đến nhảm chán, nên mới cách hai ba ngày lại triệu thái y đến chẩn bệnh, thuốc giải độc của ta không phải thuộc loại dược tăng lực bán đầu đường xó chợ, cần phải sáng trưa chiều uống một ngày ba bữa a.”

Niếp Tiêu vì việc nhờ vả Phó Thiên Thường giải độc chỉ có hai người bọn họ biết thế nên đối với chuyện Phó Thiên Thường ăn nói càng quấy Niếp Tiêu sớm đã quen, không thèm chấp nhất, bình thản mỉm cười nói: “Y thuật của người trăm vốn không nghi ngờ, chính là vì hoàng nhi quá lo lắng nên mới khiến lữ thái y đến chẩn bệnh, trăm nghe nói người ở thái y viện nhất nhất ung dung tự tại, nếu đã sớm quen sống trong cung, cứ nói một tiếng, trăm sẽ phong người làm ngũ phẩm thái y, ý người thế nào?”

“Y thuật ta bất quá đều là bàng môn tả đạo, bây giờ còn đang theo sư phó kiến tập a, ngự y cái gì, hắc hắc, chuyện đó tính sau, chuyện đó tính sau.”

Xem ra lão hoàng đế đối với kiến thức y thuật của hắn thì có chút coi trọng, không muốn để hắn rời đi a, mỗi lần gặp mặt lại nhắc đến chuyện cũ.

Bất quá....

Nói thật ra hắn cũng không muốn cả đời đều phải ở lại trong hoàng cung, bị quan quyền chức tước trói buộc, sẽ buồn đến chết mất thôi, hơn nữa, nếu thực sự trở thành ngự y, hẳn há chẳng phải nên rộng mồm như sư tử nhất quyết đòi tiền thưởng sao? Hắn giải độc cho lão hoàng đế, chỉ sợ rằng tiền thưởng phải bằng nửa phần bổng lộc cả đời của Trịnh thái y đi.

Cho nên kiến tập là tốt rồi, được ăn được ở, lại không lo cái gọi là trách nhiệm, nếu thuận tiện sẽ điều dược phối thuốc, kiếm tiền kiếm tiền, dù sao kho ngự dược quý hiếm cũng chỉ bày ra đó, không bằng đứng ở giữa kiếm tiền bỏ túi riêng...bất quá là tận lực sử dụng.

“Bệ hạ, gần đây kho thuốc thu vào không ít dược liệu tráng tinh bổ thận, không phải là người đã....Nếu đã như thế, tất cả mọi người đều là nam nhân, không có gì phải ngại ngùng a, người chỉ cần lên tiếng, ta lập tức vì người bào chế linh dược xứng tầm, làm cho người tinh long hoạt hổ, tái chiến hùng phong.”

Niếp Tiêu chính là ngôi cửu ngũ chí tôn a, dù trước mặt là núi sạt đất lở cũng không mấy may sợ hãi, mà giờ phút này sắc mặt lại tái nhợt, miệng ngậm một ngụm nước trà muốn nhổ ra không được, nuốt vào cũng không xong, chỉ có thể ho khan.

Y biết Phó Thiên Thường từ trước đến giờ dù là việc làm hay lời nói đều không câu nệ tiểu tiết, rất thẳng thắn, nhưng nói đến mức này thì quá lộ liễu đi, bộ y nhìn giống bộ dạng thận yếu thân suy sao?

Thấy Niếp Tiêu phản ứng như vậy, Phó Thiên Thường lập tức hiểu được hình như bản thân đã hiểu lầm vị Thái Thượng Hoàng này, vừa ngược lên thì thấy đối diện chính là Niếp Kỳ, tâm tư thay đổi thật nhanh, nở một nụ cười.

“Chẳng lẽ là Hoàng Thượng?”

Trái lại hẳn thế nào lại quên mất Hoàng Thượng, người trẻ tuổi dễ dàng miệt mài ăn chơi vô độ (từ gốc là tham hoan), thậm suy yếu cũng là chuyện thường.

Niếp Tiêu mặt đen lại, đứa con cả của y đích thị là đương kim Thánh Thượng còn không phải đang chu đáo đứng ở đây, làm sao có thể cần thuốc bổ? Không được, phải nghĩ đến việc đem tiểu y quan này điều đến nơi khác đi, nhìn vẻ mặt khẳng định chắc chắn của hắn, nếu để hắn ở lại thái y viện chẳng phải sẽ làm cho nó tuột dốc, nói không chừng không lâu sau, thuốc tráng tinh đại bổ sẽ hảo hảo được ân cần mang đến đây a.

“Lui ra!”

Kế hoạch bán thuốc trong mộng của Phó Thiên Thường đang tốt đẹp tiến hành được một nửa thì bị Niếp Tiêu khiển trách, khiến hắn sợ hãi tinh thần cũng từ đó trở lại, khi đi ra liền bị Trịnh thái y kéo lui về sau nhỏ giọng giáo huấn: “Người lại hồ đồ rồi.”

Niếp Kỳ này giờ không ở gần, không biết hắn cùng phụ vương đã nói những gì, nhưng thấy phụ vương thần sắc không tốt thì có chút lo lắng, liền tiến lên liên tục hỏi han, Niếp Tiêu không thể giải thích, chỉ có thể cười khổ lắc lắc tay, nói không sao cả.

Niếp Kỳ yên lòng, quay đầu đang định nổi giận với tên sai vặt không hiểu quy tắc kia, nhưng sau khi thấy rõ khuôn mặt y lại không khỏi sững sốt.

Đích thị gương mặt rất quen thuộc, tuy thực bình thường nhưng lại lộ ra vẻ chất phác, rõ là ánh mắt tinh tường sáng trong, rất bình tĩnh nhìn y.

Trước kia phụ vương trúng kịch độc không biết sinh tử ra sao, tâm trạng của y thật sự rất hỗn loạn, lúc ấy gã sai vặt này đi theo Trịnh thái y đến chẩn bệnh cho phụ vương, thấy y buồn phiền, từng không tiếc lời an ủi, y lại không nhớ rõ khuôn mặt, chỉ ấn tượng với đôi mắt tú lệ, người này không giống với bọn hạ nhân sợ sệt nhìn y đây siểm nịnh mà ánh nhìn lại như một người tri kỉ.

Tim nhất thời đập loạn nhịp, Niếp Kỳ lại thấy mình vừa này có ý định trách cứ hắn thì cảm giác hối hận lại trào dâng.

Sống trong cung lâu năm, mới biết khó có thể tìm được một thiếu niên vừa nhanh nhẹn vừa chất phác, hy vọng vừa rồi không có hù dọa hắn quá mức.

Trước mắt chính là gương mặt đó, ánh mắt lại không còn trong sáng giống lúc trước, đôi con ngươi ươn ướt ngược nhìn y, sau đó liền rũ xuống, cứ như một con chó nhỏ đang bị chủ nhân vô tâm răn dạy.

Điều này càng làm cho Niếp Kỳ thêm hối hận.

Y không phải muốn cố ý mắng chửi người kia, chỉ vì thấy phụ vương không khỏe nên mới nóng vội....

Nếu Niếp Kỳ có thể nhận ra ẩn sau con mắt kia là tia tiểu ý quỷ dị, chỉ sợ sẽ không vì bản thân thất lễ mà cảm thấy có lỗi đến vậy.

Phó Thiên Thường rũ mi mắt xuống không phải vì sợ mạo phạm long nhan, mà là đang đánh giá hạ thể của Niếp Kỳ, đầu óc hắn vẫn còn bay nhảy với vô số những ý nghĩ- mấy ngày không gặp, thái tử này chắc hẳn hơi sức dai dẳng, không biết có phải bởi vì mới đăng cơ nên không rảnh phát tiết, làm cho uất khí tích tụ? Vẫn là miệt mài quá độ, làm cho tính tình nóng nảy? Quay lưng chắc hẳn phải hảo hảo điều tra nghe ngóng một chút a.

Rời khỏi Loan Hòa cung, Trịnh thái y liền gỡ đầu giáo huấn: “Thiên Thường, nhớ kĩ, về sau vạn lần cũng không thể đi quá giới hạn, mạo phạm long nhan là tử tội, may thay Hoàng Thượng có tấm lòng nhân hậu, nếu không cái mạng nhỏ bé của ngươi chỉ sợ là khó bảo toàn.”

“Làm gì nghiêm trọng đến vậy, ta vừa rồi chỉ muốn hướng Thái Thượng Hoàng thỉnh an thôi mà.”

Nếu thuận tiện sẽ hỏi hẳn phương diện kia có đúng là không an khang. Này này này, chẳng lẽ không nghĩ tới sao? Đường đường là một thái tử, rõ là không có thái tử phi? Vậy chẳng phải Hoàng Thượng vì ham muốn quá độ mà thậm suy dương hư, mà là vì cấm dục quá lâu ...

“Hảo hảo an phận học y đi, chớ thắc mắc những việc không can hệ tới mình”.

Trịnh thái y trong cung đã lâu, sớm quen thận trọng từ lời nói đến việc làm, thấy lão không muốn nhiều lời Phó Thiên Thường cũng chẳng muốn hỏi thêm, dẫu sao thái y viện lớn đến như vậy, việc thăm dò tin tức há chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Vì thế đêm đó, Phó Thiên Thường đến ngự phòng bếp thuận tay mượn một tô phượng hoàng đến biếu cho tiểu đệ tử Lạc Lạc của La thái y, muốn dụ Lạc Lạc chỉ cần có thức ăn ngon, vừa nhìn thấy điểm tâm, đôi mắt xinh đẹp sẽ lập tức híp lại thành một đường mảnh như sợi chỉ.

“Lạc Lạc, người ở trong cung đã lâu có hay không cảm thấy có điều kì lạ, Hoàng Thượng chúng ta rõ ràng không có thái tử phi.”

Bắt gặp Lạc Lạc đang ngồi ở thềm đá ăn ăn uống uống, Phó Thiên Thường liền ngồi xuống bên cạnh hẳn nói bong nói gió.

“Vốn là có, bắt quá 3 năm trước đây không còn” – Lạc Lạc vừa nhai nhai vừa nói.

“Đến tốt cùng sao lại thế này a? Nói thêm chút nữa xem.”

Phó Thiên Thường lập tức dậy lên hứng thú, trước thì tỏ vẻ quan tâm, sau bắt đầu giựt dây.

“Cũng không có gì đâu, thái tử phi từ nhỏ tim đã bị suy yếu, thân thể không tốt, ba năm trước đây tâm bệnh bộc phát, cứu không kịp nên đã qua đời, Hoàng Thượng thật sự rất yêu thích nàng, sau khi nàng mất đi, Hoàng Thượng rất thương tâm, không sung hạnh bất kì phi tần nào khác, ngay cả khi các quan viên trong triều thỉnh cầu việc lập ra một thái tử phi khác cũng bị y bác bỏ, lại nói tình nghĩa vợ chồng sau ba năm nữa mới nhắc đến chuyện lập phi, Hoàng Thượng của chúng ta vừa nhân hậu vừa trọng tình, đúng là tấm gương cho chúng ta...”

Lạc Lạc vừa ăn vừa nói hơn nửa ngày mới đem chuyện nói xong.

Phó Thiên Thường chỉ nghe mà hai hàm răng cắn chặt (ý là không nói lời nào á)

Người ta cha mẹ qua đời, phải giữ hiếu đạo ba năm, bọn họ này là tân hoàng thì đảo lộn đạo lý, lão bà đã chết, cũng muốn giữ đạo hiếu, cái gì mà nhân hậu trọng tình, rõ ràng là có bệnh – không phải trên thân thể, chắc chắn là ở tâm lý, nếu không thì chính là nguy quân tử, cố tình làm để cho người đời kính trọng. Hẳn thấy tấm cung như vậy có rất nhiều cung nga cung tỷ, nói không chừng sớm cận thủy lâu thai (có lẽ ý là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén), dù sao đại môn cũng chỉ có một, ai biết được trong tấm cung có gì xấu xa đi.

Nghe nói xong, Phó Thiên Thường bởi quá hiếu kì, vì thế đã phản lại bản tính lười nhác, vận một bộ dạ y, đêm hôm chạy đến tấm cung của Niếp Kỳ, muốn chứng minh rằng mình suy đoán không sai.

Ai ngờ tấm cung vắng người (ý là không có thị tỳ), chưa từ bỏ ý định, mặt khác còn điều tra được tiểu hoàng đế có thể sẽ ngủ trong cung điện, rốt cuộc vẫn là không có ai (tức là không có thị tỳ), hẳn đâm ra mệt mỏi, Phó Thiên Thường liền ngồi lên đỉnh cung nâng cằm ngắm trăng, sau một lúc lâu lại nghĩ đến cổ tay Hoàng Thượng, thân thẳng lưng rộng, tựa không thấy hẳn có hành động khác, ngược lại là Phó Thiên Thường có chút ăn không tiêu.

Thời điểm đầu xuân, đêm khuya khí trời rét căm căm, may mà hẳn nội công thâm hậu, nếu không chỉ sợ sớm bị gió tây bắc thổi rất xuống nóc nhà, ngáp một cái thì đánh cho tỉnh táo một cái, thậm nghĩ từ sớm nên có cảm giác trở về nằm trong ổ chăn hảo hảo ngủ.

Có thể chính bản thân vì cảm thấy nhàm chán, mới có thể vì xem một người nam nhân, mà ngồi xồm trên nóc nhà nghe ngóng tin tức hàng canh giờ, nói tới nói lui, cũng là đều do tên nguy quân tử, sớm một chút lộ nguyên hình thì tốt rồi, y có thể đường đường chính chính làm một hôn quân, mà mình cũng có thể không vất vả như vậy để canh chừng...

Ngay khi Phó Thiên Thường tính toán thời cơ dọn đường hồi phủ, chợt nghe Niếp Kỳ kêu lên: “Ly Châu”.

Thanh âm thoát ra rõ ràng, một người trang phục tinh tế, áo ngắn như nữ nhân lách người vào ngự thư phòng, hướng Niếp Kỳ hành lễ

Đúng là ám vệ của Hoàng Thượng.

Phó Thiên Thường lúc đầu hưng phấn có chút giảm đi, bất quá đang nhìn đến dung mạo của Ly Châu, tức thì mắt trừng to hứng thú.

Hắn đã nói mà, nào có con mèo nào chệch mồm? Thì ra đúng là không chỉ có cung nga cung tỳ, đến cả ám vệ cũng lừa tới tay rồi, nếu không là kẻ tỳ thân hộ giá, không cần xinh đẹp giống nữ tử vậy đi.

Chờ cả đêm, rốt cuộc chuyến đi này không uổng công, Phó Thiên Thường trừng lớn đôi mắt trong sáng, tập trung tinh thần quan sát động tĩnh trong phòng.

Niếp Kỳ vẫn giữ vẻ ôn hòa nho nhã lên tiếng

“Trẫm có chuyện muốn giao cho người làm.”

Nói thẳng trên giường là tốt rồi, cần gì giả bộ khiêm tốn quanh co lòng vòng? Ngụy quân tử! Niếp Kỳ chia chia tấu chương trước mặt, nói: “Trẫm mới vừa xem sổ sớ này, đều là buộc tội Vĩnh Định tri phủ La Ngọc Trăn nhận hối lộ, theo trẫm nhớ lúc La Ngọc Trăn còn làm quan ở kinh thành, cực kì thanh liêm, không khỏi có chút nghi hoặc.”

Phó Thiên Thường thật sự muốn ngáp một tràn thật to.

Làm cái gì a, mặc cho thanh tri phủ (tri phủ thanh liêm), mười vạn bông tuyết ngân (có thể ý nói 10 vạn bông tuyết như nhau, quan lại ai cũng như nhau), làm quan có ai mà không tham, loại sự tình này cũng có thể cố ý mà tán gẫu với ám vệ sao? ‘Hoàng Thượng hi vọng ta đi Vĩnh Định phủ một chuyến?’

Niếp Kỳ mỉm cười gật đầu.

“Tin đồn vô căn cứ, không thể không có nguyên nhân, bất quá Vĩnh Định phủ nằm trong vùng đất phong của Vĩnh Thặng Cần Vương, trẫm biết vị hoàng thúc này xưa nay vô cùng kiệt ngạo, La Ngọc Trăn ở đất phong của hắn làm quan, chỉ sợ muốn làm tốt cũng không được, nữ nhân thì thận trọng, người đi tra đi.”

Ly Châu đi theo Niếp Kỳ đã lâu, tự nhiên hiểu rõ ý hắn, Vĩnh Định phủ ở biên thù, lại là địa bàn được Vĩnh Thặng Cần Vương che chở, Hoàng Thượng bắn khoản không biết mọi việc thật sự có phải chỉ đơn giản là La Ngọc Trăn ăn hối lộ.

Bên ngoài Phó Thiên Thường đã ngáp mấy cái, không còn nhẫn nại, đứng lên, nhảy vài cái trở về thái y viện

Thật sự là mất nhiều hơn được, chờ đợi cả đêm, ngoại trừ thấy được tên ngụy quân tử gọi ra một thuộc hạ xinh đẹp, giao cho việc làm bên ngoài, thì không thu hoạch được gì...Không hẳn, cái mà có được, chính là tại trong chốn, hắt xì không ngừng.

Sáng mai nhất định phải nhớ uống bát gừng nóng để trừ hàn mới được.

Sáng sớm, Phó Thiên Thường ngay tại chỗ lấy cây thuốc, chuẩn bị một bát gừng nóng để uống, lại kiểm có phân loại dược liệu chạy đến khổ dược để nghỉ ngơi, Trịnh thái y ngày hôm qua bị hắn làm cho sợ hãi, nên sẽ không dám gọi hắn cùng đi chẩn bệnh, làm cho hắn tha hồ ngủ cả ngày.

Nơi này đích thực là đảo nguyên thắng địa, nếu không có tên tiểu hoàng đế chướng mắt kia thì tốt rồi.

Phó Thiên Thường ngồi ở trên thang gỗ cao cao, dựa lưng vào quầy dược liệu mà có ý nghĩ phản lại chủ tử a.

“Phó Thiên Thường!”

Chính là đang mơ mơ màng màng ngủ say, đột nhiên một tiếng truyền đến, Phó Thiên Thường mông lung tự hỏi đã quên mất việc mình còn ở trên cao, thì câu trả lời chính là cả thân người nghiêng về phía trước, liền một cái té ngã xuống dưới, trước mặt người khác hắn không dám để lộ võ công, vì thế phải cứng rắn té nhào một cái.

“Sư phó, người muốn chứng minh bản thân mình càng già càng dẻo dai, cũng không cần mỗi ngày mỗi luyện sư tử hồng, đem ta ra tù cho té chết, ai sẽ phụng dưỡng người đây...”

Phó Thiên Thường xoa mũi đứng lên, lập tức có một bàn tay tiến đến đỡ hấn dậy.

“Trẫm không phải cố ý, té có bị thương không?”

Một tiếng “Trẫm” khiến Phó Thiên Thường sợ đến mức kích động, con sâu ngủ lập tức tránh xa (có lẽ là ý tự nhiên tỉnh ngủ luôn), chỉ nghe một mùi hương ôn nhã thoang thoảng truyền đến, mắt thấy một đoạn viền tay áo vàng óng truyền tới.

Theo ống tay áo mà hướng lên trên, tờ tầm thêu kim long, đai gấm khảm ngọc, gương mặt dưới kim quan đang cười nhạt.

“Hoàng, Hoàng Thượng?”

Lẽ ra trên giang hồ Phó Thiên Thường cũng là một nhân vật ung dung tự tại, không nên thất thố như vậy, nhưng giờ phút này thật sự tình cảnh rất quỷ dị, tuyệt không thể là người đứng ở ngự được phòng trước mặt hấn, thiếu chút nữa bị hấn làm đá kê chân.

Nên thỉnh an đi.

Sửng sốt nửa ngày, Phó Thiên Thường mới nhớ đến lễ tiết quan trọng, vội vàng thở dài thỉnh an, lại bị Niếp Kì ngăn cản.

“Nơi này không có người ngoài, không cần đa lễ.”

Phó Thiên Thường vốn không có ý quỳ xuống, thế nên liền thu lại dáng vẻ, nhìn trộm Niếp Kì, rất rõ ràng, y phát hiện mình lười biếng, lại tựa hồ như không tức giận, vẻ mặt thản nhiên trước mắt chỉ đang cười.

“Hoàng Thượng thân thể ngàn vàng, lại ngày lo trăm việc, nếu cần được liệu chỉ cần hảo phân phó một tiếng, cố ý đến đây, chỉ sợ long thể mệt mỏi.”- Phó Thiên Thường lên tiếng.

Y bất quá có ý riêng đến đây, lại có thể thấy con mèo ở trên thang cao ngủ gật đầu, thật là giống một chú mèo con, từ trên thang cao như vậy ngã xuống, rõ ràng vô sự, lại khiến y vô cùng hoảng sợ.

Ngày hôm qua đem Phó Thiên Thường ra trách cứ, hình ảnh đôi mắt bi thương kia đối với Niếp Kì vẫn chưa tiêu tan, vì thế sáng nay liền xuống phía sau, thay y phục thường, đi vào thái y viện.

Hỏi ra mới biết tên tùy tùng kia tên Phó Thiên Thường, theo Trịnh thái y kiến tập y thuật, bình thường thích nhất ở kho thuốc, Niếp Kì đi vào kho thuốc, để nội thị Tiểu Ngũ ở ngoài cửa, chỉ muốn một mình tiến vào.

Vốn muốn nhìn qua xem kiến tập y quan như thấy nào khổ tâm học tập, không nghĩ tới việc thấy hấn ngủ gà ngủ gật như mèo con.

“Trẫm chính là tùy tiện đi một chút, đều không phải vì tìm được.”

Niếp Kì thuận miệng nói cho có lệ, Phó Thiên Thường làm sao chịu tin, ánh mắt liếc nhanh về phía hạ thân của y.

“Hoàng Thượng không cần phải khách khí, ngài muốn được gì, cứ việc nói, nếu được này không thể nói, ta xem như nể mặt long nhan, bất quá không ghi chép lại.”

Muốn lấy được ở thái y viện, phải có sự đồng ý của viện phán, phải được quan ti được ghi chép lại, bất quá hiện tại quan ti được chính là Phó Thiên Thường, hấn tự nhiên sẽ không làm điều thừa (ý là không ghi chép lại).

Bắt gặp tiểu quan này có tia cười quỷ dị, ánh mắt còn quét tới quét lui dưới hạ thân của mình, Niếp Kì có chút không hiểu ý, bất quá vì vô cơ bị trách cứ mà tinh thần sa sút, không khỏi mềm lòng.

Đây chính là gương mặt y rất thích nhìn, mặc dù cực kỳ bình thường, lại lộ nét nhanh nhạy thông minh, không chút ra vẻ, không giống những người bên cạnh hấn, ai cũng giống như đang đeo mặt nạ trên mặt.

Khoé miệng lơ đãng tạo thành nụ cười, nói: “Trẫm còn tưởng rằng sau chuyện hôm qua, người sẽ sợ trẫm.”

“Chuyện gì a?”- Phó Thiên Thường nhăn mặt nhíu mày, vẻ mặt tỏ ý chẳng biết tại sao.

Thấy hấn không nhớ rõ, Niếp Kì cũng chẳng buồn nhắc lại, nói: “Về sau nếu muốn ngủ gà ngủ gật, chớ ở chỗ cao, té xuống sẽ bị thương.”

“Ở chỗ cao mọi người sẽ không chú ý tới”

Nói thật, khắp cả kho này cao nhất chính là quây dược liệu, cổng tường tẩm tối âm u, nếu vô sự, không ai lại muốn tới nơi này, càng không chú ý đến người trên thang, cho nên nơi này là nhàn hạ nhất.

Không nghĩ là sẽ nói ra lời thật, Phó Thiên Thường nhìn trộm xem Niếp Kì, thấy y vẻ mặt bình thản, nhìn không ra là đang vui hay giận.

“Trẫm nghe nói người theo Trịnh thái y kiến tập y thuật, Trịnh thái y y thuật cao siêu, người nếu dụng tâm học tập, tương lại ắt thành công.”

Niếp Kì trong lòng có nhiều kì vọng, nhưng đáng tiếc phản ứng không tốt, Phó Thiên Thường gật đầu tỏ vẻ đồng ý, mặt mày vẫn biếng nhác như mèo con, ngay cả động tác tạ ơn cũng không có.

Nếu đổi là người khác mà hành động như thế, chắc chắn bị khép vào tội bất kính, hết lần này tới lần khác biểu hiện này xuất hiện ở Phó Thiên Thường, lại có cảm giác cực kì bình thường, nếu hấn nịnh hót mà nói tạ chủ long ân, chính mình sẽ cảm thấy không thích đi.

Lại thuận miệng bảo cố gắng, Niếp Kì lúc này mới xoay người đi khỏi, cung tiễn y xuất môn, Phó Thiên Thường sờ sờ cằm, bắt đầu cân nhắc ý đồ y đến đây.

Hoàng Thượng tự mình đến kho thuốc, đương nhiên không phải là vì muốn bắt quả tang kiến tập y quan đang nhàn hạ, không cần nói, chắc chắn là vì thuốc bổ, có nên hay không có ý tốt một chút, bào chế bảo dược rồi đưa cho y. Phi, muốn dược, chính mình tới lấy là tốt nhất, Hoàng Thượng thì giỏi lắm sao? Còn bắt hấn tự mình hầu hạ? Đem đó Niếp Kì đúng là có trở lại kho thuốc, y đương nhiên không đến vì thuốc bổ, mà chính là xuất phát từ sự tò mò đối với tiểu y quan này.

Lần này Phó Thiên Thường không ở trên thang, mà nằm quây thuốc ngủ li bì, một quyển y thư mở ra che trên mặt, mèo con lại phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

Niếp Kì không nhận được buồn cười, lại có chút ca thán, xem ra ngày đêm chính mình lại đi nâng đỡ cho một tên tiểu y quan không có hiểu biết, có thể vào thái y viện làm việc, chính là một dịp tốt của mọi người, người thường chỉ muốn ra sức khổ học, chỉ cầu tương lai trở nên nổi bật, nào có ai giống như hấn, chỉ thừa cơ liều mạng mà ngủ.

Không mang người hầu vào cùng, thật không cần giữ lễ tiết, đơn giản vén dây trường bào, ngồi xuống kế bên người đang ngủ say, thấp giọng hỏi: “Ngủ như vậy, chẳng lẽ buổi tối ngủ không ngon?”

“Tối qua nhện ngủ suốt cả đêm, không vậy mới là lạ, đều là lỗi của tên kia”

Phó Thiên Thường thốt ra lời vô nghĩa, thân mình giật giật, tự động dựa đầu vào, lấy đùi Niếp Kì làm gối, hướng ngủ liền thay đổi.

Sách thuốc từ trên mặt hấn lập tức rơi xuống, Niếp Kì nhìn xem rõ ràng, chính là một quyển xuân cung đồ, chung quanh cũng hỗn độn thả không ít sách tịch, hình ảnh hương diêm, có vẻ cũng là xuân cung đồ (sách đen)

Quấy phá đã trở thành bản năng, Phó Thiên Thường nháy mắt mấy cái, vừa tỉnh lại, thấy mình lấy đùi Niếp Kì làm gối, đại não trong nháy mắt như đàn đứt dây.

Nơi này chính là kho thuốc, cũng không phải là tẩm cung của Thái Thượng Hoàng, Hoàng Thượng không cần dậy sớm như vậy, chạy đến thỉnh an đi. Cả thân người cuống quýt dời đi, đầu lại không cần thận đập xuống đất, vang lên một tiếng thanh thúy.

Lại nhìn Niếp Kì...ánh mắt đang lạc ở một bức xuân cung đồ, Phó Thiên Thường bất chấp sau ót đau nhói, ôm đầu vội vàng giải thích: “Ta không phải đang nhàn hạ....”.

Lần này hẳn không có nói láo, vì ngày sau biết mình có thể hưởng Niếp Kỳ mà đẩy mạnh việc tiêu thụ thuốc bổ, hẳn thật sự đang cố gắng lật xuân cung đồ. Hi vọng có thể hết thuốc đúng bệnh, làm cho Niếp Kỳ hứng thú, sắc tính trở lại, hẳn không tin vị tân Hoàng đế này một chút tính dục cũng không có.

Đáng tiếc, Niếp Kỳ nhìn ra lời nói của Phó Thiên Thường giấu đầu lòi đuôi, hẳn nhin cười, nói: “Người đã thành niên, xem sách này cũng không có gì đáng trách, chỉ là cần phải chuyên tâm vào công việc hơn, thay vì phí thời gian xem loại sách này ở đây, sao lại không cùng Trịnh thái y đi chẩn bệnh, tra dồi kiến thức, để trách uống phí công sức lão đã nâng đỡ người.”

Ngụy quân tử, rõ ràng chính mình cũng muốn xem.

Hắn ghét nhất loại người giả vờ đứng đắn, bực bội đến mức quên luôn tôn ti cấp bậc, Phó Thiên Thường liền ngồi tựa vào Niếp Kỳ mà phản bác: “Hoàng đế người chỉ ở trong kinh, (– ý là giống như ếch ngồi đáy giếng, ko hiểu rõ chuyện) sách linh xú tô ta đã sớm đọc lâu lâu, làm kiến tập, ta coi như đã đạt tiêu chuẩn đi”.

“Người đã đọc lâu lâu?”

“Đương nhiên, sự phụ của ta so với ma quỷ cũng chẳng khác nhau là mấy, ta nào dám nhàn hạ?”

“Trịnh thái y? Lão không giống loại người hung ác....”

Niếp Kỳ trong lòng tưởng đến hình ảnh một Trịnh thái y gương mặt phúc hậu, bỗng chốc cảm giác Phó Thiên Thường nói có hơi quá.

Kỳ thật Phó Thiên Thường nói rất chính xác về vị sự phụ dạy hắn võ công, y lý và độc dược, bất quá hẳn lười giải thích.

Sự phụ của Phó Thiên Thường là đồng môn sư huynh của cha mẹ hắn, cha mẹ hắn tính thích đi du ngoạn, từ nhỏ hắn đã bị cha mẹ gửi ở đó cho sự phụ nuôi dạy, sự phụ hắn đúng là võ học kì tài, y độc võ công không gì không giỏi, lại chỉ có hắn là đệ tử duy nhất, Phó Thiên Thường từ nhỏ y dược, võ công, độc thuật, dịch dung đều lần lượt được truyền thụ đầy đủ, chỉ tiếc hắn trời sinh tính tình phóng khoáng, ngoại trừ thuật dịch dung, những lĩnh vực còn lại đều bình thường a.

Hắn nhìn trái nhìn phải xung quanh, đều không thấy người hầu của Niếp Kỳ, vì thế nhắc lại chuyện cũ: “Hoàng Thượng đến kho thuốc, không biết có việc gì phân phó ta làm?”

Nếu là bảo hắn điều chế xuân dược, hẳn chắc chắn sẽ vui vẻ tiếp nhận, nếu là nói chuyện phiếm, vậy thì không cần, hẳn đây bề bộn công việc, rất nhiều dược liệu chờ hắn phân loại, không có thời gian đi nhin nọt a dua.

“Trẫm chỉ tùy tiện đến đây một lúc.”

Tùy tiện đến một chút? Nơi này cách tắm cung Hoàng Thượng không đến một bữa cơm thì cũng hết nửa nén nhang, tiểu hoàng đế sẽ liền đi đến nơi này? Phó Thiên Thường nheo nheo đôi mắt xinh đẹp, ngàn vạn lần cũng không tin.

Niếp Kỳ mặt lộ chút xấu hổ, tản bộ đến kho thuốc, lấy cái cố mà đến y cũng không thể tin nổi, y bất quá có chút tò mò muốn biết Phó Thiên Thường ở đây làm gì, ở nơi hoàng cung lạnh lẽo to lớn này, còn có một chỗ ấm áp, nồng đượm hương dược, không gian lại yên tĩnh, làm cho người ta có thể thả nhiên thả lỏng tâm hồn.

Y đứng dậy nói: “Thuốc này mùi hương thật sự làm cho người ta cảm thấy thoải mái, gần đây phải phê duyệt nhiều tấu chương, trẫm có chút mệt mỏi, muốn sống lâu há chẳng phải nên vận động chút ít, từ nay về sau đến chỗ này hỗ trợ người phân dược liệu, coi như là kiến tập đi.”

Không cần a....Tiểu hoàng đế tựa hồ không muốn sống an nhàn, y là hoàng đế, muốn tập thì đến điện Kim Loan mà tập, không phải y muốn học trị quốc an dân bình thiên hạ sao, cố gì lại đi theo mình mà phân dược? Muốn cùng hắn nghiệm nhiên tránh giành bát cơm, không chút nhường nhịn! “Làm....đương nhiên có thể.”

Nhìn dáng Niếp Kì chấp tay sau lưng đi ra ngoài như thế, lại nghĩ đến việc sau này sẽ không còn cơ hội nhàn hạ, Phó Thiên Thường cực kì tức giận, ở phía sau y liền dùng sức đánh ra một quyền.

Hoàn đệ nhất chương

2. Chương 2

Đêm đó Phó Thiên Thường lại chạy tới quan sát Niếp Kì, thấy y đang ở trong ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, hơn nữa một lần phê đến tận canh ba, làm cho hắn vẫn ngồi trên nóc, so với bọn ám vệ còn làm việc tận sức hơn, Phó Thiên Thường cảm thấy thật thất bại (nghĩa là Thường qua đây giám mục Kì mà rốt cuộc ko coi đc cái gì hết, ngược lại còn làm việc có điều chăm chỉ hơn cả tụi ám vệ nên bé Thường thấy thất bại so với ý định ban đầu)

Chẳng lẽ thật sự chính mình nhìn nhầm, tân hoàng đế không phải là nguy quân tử, mà không hơn không kém chính là một tên ngốc? Nếu là Hoàng Thượng vất vả như vậy, tại sao còn có người muốn mưu quyền soán vị? Trở về ổ chăn phải hảo hảo suy nghĩ một chút đi.

Buổi tối lắm giám thị, sáng lại ngủ ngon đến tận trưa, buổi chiều Phó Thiên Thường liền nhanh chóng mang các loại dược liệu đến để bào chế, ban đầu vốn định kiên tập truyền kì, linh đan dược liệu có thể chậm rãi sử dụng...Không ai mượn, tên tiểu hoàng đế chạy đến tranh bát cơm với hắn, không còn cách nào khác, đành phải sớm tính toán lại, thừa dịp y không có mặt, bào chế chút dược, sau đó đóng gói bỏ chạy.

Nhưng cả ngày Niếp Kì cũng không có tới, làm Phó Thiên Thường ngồi không chờ một hồi, buổi tối chạy tới ngự thư phòng, thấy y đang cố gắng phê duyệt tấu chương, lần này Phó Thiên Thường đã có kinh nghiệm, không tiếp tục làm nghĩa vụ ám vệ, liền trực tiếp trở về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Phó Thiên Thường theo Trịnh thái y đến phía sau cung chẩn bệnh cho một vị nương, sàng qua sàng lại đến trưa mới trở về ăn cơm, đang ngồi ở trên thang cao thiu thiu ngủ gật, một tiếng lớn vang lên làm hắn bừng tỉnh.

“Thiên Thường!”

Tiểu hoàng đế đến đây! Vì cái gì mỗi khi nhàn hạ đều bị y bắt gặp? Phó Thiên Thường liền nghiêng người, thiếu chút nữa là ngã xuống, Niếp Kì vội vã giữ lấy thang, nói: “Cẩn thận”.

Niếp Kì hôm nay không có mặc hoàng bào, chỉ vận áo gấm thanh đạm, tóc cột cao, khí chất đế vương ẩn như một làn gió trong vẻ nho nhã, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Tiểu nhân tham kiến Hoàng Thượng!”- người ta dù sao cũng là Hoàng Thượng, làm sao có thể tự tiện chán ghét, đã thế thì phải giả bộ đến cùng, vì thế Phó Thiên Thường vội vàng bước xuống thang, thỉnh an y.

Niếp Kì cười rồi nâng hân dậy: “Chỉ cần nơi chỉ có ta và người hai người, quy củ không cần tuân thủ, hôm qua ta bận quá, không rảnh rồi lại đây, cũng quên thông báo với người, là lỗi của ta.”

Niếp Kì không tự xưng trẫm, trong lời nói giống như đem Phó Thiên Thường biến thành bằng hữu, bất quá Phó Thiên Thường lại không mừng vì điều này, hắn cũng không muốn cùng Hoàng Thượng làm bằng hữu, không cần phải nói Hoàng Thượng chính là tên nguy quân tử rõ ràng nắm trong tay quyền sinh sát to, thiên hạ tôn sùng, lại cố ý làm ra bộ dáng bình dị gần gũi, không phải nguy quân tử chứ là cái gì? Nếu đối phương đã diễn trò, hắn cũng vui vẻ thoải mái, thân thiết lấy tay đánh vào bả vai Niếp Kì.

“Đúng vậy, ta thực đợi thật lâu, còn tưởng là Hoàng Thượng chỉ là tùy tiện nói đến việc đó.”

Hôm qua quả thật Niếp Kì bị mấy cự thần dây dưa, mới không thể phân thân lại đây, y vừa ngồi lên ngai vàng, một nửa tấu chương chính là thúc ép y tuyển phi, thậm chí cả những bức vẽ cung nữ dùng để tuyển phi cũng được đem đến, làm cho tâm tư y không tốt.

Vừa bước lên ngai cửu ngũ, tất cả mọi chuyện đều không thể tùy hứng làm bậy....có thể ngay thời điểm được lập, vận mệnh của y đã được quyết định, y có thể nắm giữ vận mệnh của người khác, lại đối với vận mệnh của chính mình lại vô pháp giải quyết, y rất không cam tâm.

Cho nên, ngày không nhàn rỗi gì, y lại chạy tới đây, nhìn được thời điểm Phó Thiên Thường đang ngủ gật trên thang, tâm tình tốt hơn ngoài sức tưởng tượng.

Xem ra bản thân tới đây quả không sai.

Được hương nồng đậm, tiểu y quan thật thông minh lạnh lợi, tại đây trời đất ngàn dặm (có lẽ ý là cách xa chỗ cung điện), y có thể tạm buông cái gọi là tôn nghiêm của hoàng đế, ít nhất từ trước tới giờ trong mắt tiểu y quan, y không được xem là hoàng đế đi.

“Hoàng Thượng, ngài có việc gì không?”

Nếu Phó Thiên Thường nhìn không lầm thì nụ cười trên mặt Niếp Kỳ có chút chua xót, nhìn qua lúm đồng tiền cùng những biểu hiện khác trên mặt không phù hợp nhau, hần vội vàng đưa tay quơ quơ trước mặt Niếp Kỳ.

Cười một chút vui vẻ cũng không có, lúc này mới thấy bản chất của nguy quân tử, hần cũng đổi mặt lại cười cười.

Niếp Kỳ phục hồi lại tinh thần.

“Ta không sao, chính là có chút mệt mỏi. Ở trong này, người là tiền bối, ta có thể làm những gì, người cứ việc chỉ giáo.”

Người này quả nhiên có tật xấu, mệt mỏi thì nên đi vào hậu cung nghỉ ngơi, hay là tìm mỹ nữ để giải lao cũng tốt, y lại chạy đến làm mấy chuyện này, ân, chẳng lẽ tâm ý y khác lời nói ra? Phó Thiên Thường cao thấp đánh giá Niếp Kỳ, trên mặt hiện lên nụ cười giả tạo.

“Kỳ thật, ở trong này làm việc rất đơn giản, bất quá trước nói khó nghe, rất nhiều dược liệu có mùi vị khác thường, tên dược cũng khó nhớ, phân dược còn phải ở trên cao, nếu người ngã, không được cậy tính tình hoàng đế, ban cho ta tội chết và vân vân, còn có, là việc tối trọng yếu- ở trong này, ta là lão Đại, người phải nghe theo ta, không được phản kháng, có vấn đề gì không?”

Niếp Kỳ nhún vai, mỉm cười như thường: “Không thành vấn đề, ta hơi thạo y lý, võ công cũng có chút ít, hơn nữa, ta sẽ không phản đối quyết định của người, kiến tập dược quan đại nhân.”

“Ta là kiến tập ngự y...tương lai, hảo, hiện tại bắt đầu làm việc, trước đem dược liệu nhập kho, sau phân dược, đây sổ sách đã ghi rõ ràng cả rồi, đối chiếu là được.”

Thấy Phó Thiên Thường sau khi phát lệnh, liền xoay người đi khỏi, Niếp Kỳ vội hỏi: “Kìa, Thiên Thường, người làm cái gì?”

“Ta mệt nhọc, đi ngủ trước một giấc, không được tranh cãi ta nga.”

Xoay người, Phó Thiên Thường trên mặt đắc ý vô hạn.

Haha, có ai lợi hại hơn hần, đem Hoàng Thượng làm kẻ sai vặt sai sử, người này nhất định chống đỡ không được bao lâu sẽ dẹp đường hồi phủ, kho thuốc là thiên hạ của hần, ngay cả hoàng đế cũng không thể tranh đoạt.

Giấc ngủ thật ngon, khi tỉnh dậy Niếp Kỳ đã li khai (rời khỏi), điều Phó Thiên Thường ngạc nhiên chính là, những việc được chỉ định Niếp Kỳ đều đã làm tốt, xem ra y không phải biết sơ sơ dược lý, mà phải là vô cùng tinh thông mới đúng.

Đến vài ngày sau, Niếp Kỳ đúng hẹn mỗi ngày đều tới, đối với việc phân dược làm thuốc làm không biết mệt mỏi, Phó Thiên Thường ban đầu đem tất cả mọi việc cho y một người làm, sau cao hứng, cũng cùng y phân dược, thuận tiện tán gẫu bí mật nội cung không được ghi chép lại, Niếp Kỳ đều mỉm cười đáp lại, chỉ có một lần, Phó Thiên Thường lơ đãng hỏi chuyện thời thái tử phi, trên mặt y tia tiểu ý liền lắng đọng xuống, chỉ thân nhiên nói một câu, người đã chết, có đề cập đến cũng thế.

Kia trên mặt thoáng lộ một vẻ cô đơn lướt qua làm cho Phó Thiên Thường thấy có chút không thoải mái.

Nếu là người đã chết, tại sao người sống còn lưu luyện tâm tư? Lạc Lạc từng nói qua, thái tử phi kia diện mạo bình thường, tính khí cũng không được khá, một nữ tử như vậy căn bản không thể làm tiểu hoàng đế vương bận.

Vì thế Phó Thiên Thường cố ý đem các loại trong phòng thuật, bức vẽ xuân cung đồ bày ra ở những chỗ dễ thấy, còn chuẩn bị không ít tán tỉnh trân dược, trước mặt Niếp Kỳ khoe ra tráng dương bổ, hi vọng y có thể thừa dịp mình không để ý mà trộm dược lấy đi, tuy rằng Niếp Kỳ đúng là đồ nguy quân tử, nhưng cũng đã từng giúp mình làm chút việc, đáp tạ một chút cũng là việc nên làm. Đáng tiếc Niếp Kỳ đối với dược này tựa hồ không chút hứng thú, Phó Thiên Thường mỗi khi đến lúc kiểm kê, đều thực sự buồn bực phát hiện dược vẫn vậy chưa từng mất đi.

Ngược lại Trịnh thái y lại thấy kho thuốc gọn gàng ngăn nắp, không khỏi đối với Phó Thiên Thường có chút tán thưởng, mỗi lần được khen, Phó Thiên Thường trong lòng tưởng tượng, nếu lão thái y biết gần đây kho thuốc ngăn nắp, trong đó có hơn phân nửa công lao là của Vĩnh Thặng hoàng đế, có thể hay không vì quá tức giận mà lập tức chạy đến Diêm vương điện làm ngự y? “Tiểu Kỳ, hôm nay không cần phân dược, chúng ta ra ngoài chút đi.”

Vài ngày trở lại đây, Phó Thiên Thường đã đem Niếp Kỳ huấn luyện thành một tiểu hầu, Thái Thượng Hoàng hẳn còn không để vào mắt, huống chi là đại bảo tân hoàng đế? Từ xưng hô Hoàng Thượng biến thành ta và ngươi, sau đó lại biến thành nữ danh vô cùng thân thiết.

Đạo lý gần vua như gần cọp, hẳn hiển nhiên biết, bất quá cũng không quá sợ, mạo phạm long nhan, đến cùng sẽ như thế nào? Nếu ngày nào đó chọc giận Hoàng Thượng, hẳn bị trừng phạt tội ngộ nghịch, cùng lắm là hắt bỏ đi, dù sao tướng mạo này cũng đã qua dịch dung, lúc đó rỗng ẩn trong biển người, vô phương tìm ra.

Niếp Kỳ tính tình ổn trọng trầm tĩnh, đối với Phó Thiên Thường thích làm càn cũng không nghĩ đến việc xử lý, ngược lại cảm thấy việc có thể cười nói như bằng hữu thì thích thú vô cùng, cũng là y hồ đồ. (hồ đồ ở đây nghĩa là Tiểu Kỳ thích cái tính làm càn của Tiểu Thường)

Giờ phút này chính là y đang kéo tay áo, đứng trên cái thang giữa quầy để dược, nghe Phó Thiên Thường nói xong, liền dừng động tác lại.

“Dược còn chưa phân xong.”

“Còn lại để ta làm là dược, theo ta.”

Niếp Kỳ làm việc thật sự trôi chảy, mới vài ngày đã đem dược liệu tồn trữ nửa tháng tất cả đều phân loại rõ ràng, tất cả đều do y làm xong, chính mình làm gì? Cho nên, phải chọn lúc thích hợp đem tiểu hoàng đế cùng đi dạo xung quanh, tục ngữ nói, mê muội mất cả ý chí, cùng nhau thật tâm, nói không chừng mặt nạ nguy quân tử của y sẽ rơi ra.

Phó Thiên Thường vốn tính toán đem Niếp Kỳ theo đến thanh lâu biệt viện nào đó ở kinh thành để tiêu diêu tự tại một phen, bất quá nhìn thấy nội thị Tiểu Ngũ khuôn mặt nhỏ buồn buồn theo sát phía sau, cũng phải thôi.

Nếu để lão hoàng đế biết mình đem con của hắn đi lêu lổng, chỉ sợ lập tức hạ thánh chỉ, đuổi hắn ra khỏi thái y viện, hẳn chính là đang kiến tập vui vẻ, không muốn rời khỏi nhanh như vậy.

Thấy Phó Thiên Thường do dự, Niếp Kỳ nở nụ cười nói: “Ta có nơi tốt đi, theo ta.”

Nơi Niếp Kỳ mang Phó Thiên Thường đi chính là La Nguyệt Các.

La Nguyệt Các là một kiến trúc lầu dùm để ngắm trăng, có năm tầng, ngôi ở tầng trên cùng, hướng ra phía trước cửa sổ mà nhìn, trong vườn quế thụ ba tiêu đón gió chập chờn, xa xa ánh trời chiều buông rơi, đỏ tươi như lửa, nhìn từ khoảng cách này, chỉ thấy muôn hình vạn trạng, nếu tới đêm, bầu trời đầy sao, chỉ sợ là một phiên cảnh sắc sao lẹ.

Nhìn thấy Phó Thiên Thường dựa vào lan can trông về phía xa, mặt lộ vẻ vui sướng, Niếp Kỳ liền biết mình đã đúng.

“Ta khi còn bé thường ở trong này chơi đùa, bắt quá mấy năm gần đây công việc bề bộn, liền không thường đến đây, nếu không phải nhờ người, ta thật đã quên trong cung còn có nơi thế ngoại đào viên thế này.”

“Đáng tiếc không nhìn thấy pháo hoa....”- Phó Thiên Thường lẩm bẩm nói.

“Cái gì?”

“Không có pháo hoa lạ.”

Xa thấy trời chiều sắp tắt, Phó Thiên Thường nói: “Đài cao như thế không phải đúng là vì dùng để thưởng pháo hoa sao? Lúc ấy ta ở Giang Nam Truy Nguyệt Các xem pháo hoa, bị lừa hết mấy trăm lượng, lão bản kia đúng là lòng dạ hiểm độc...Chờ đến lễ khánh, chúng ta đến nơi này xem pháo hoa, nhất định rất tuyệt, lại không cần tốn tiền...”

Niếp Kì khước miệng run rẩy một chút, muốn nói là trong cung nghiêm cấm đốt pháo hoa, nếu đốt ngoài cung, lại quá xa nơi này, cũng không thể ngắm được, lâu này chính là đơn thuần dùng để ngắm trăng.

Bắt quá thấy Phó Thiên Thường mất phương chớp động, hưng phấn không thôi, gương mặt bình phàm này cũng sinh động hơn rất nhiều, làm cho y liền không thể để lời nói ra khỏi miệng.

Nghĩ kĩ, Niếp Kì nói: “Phó Thiên Thường, người có ý trung nhân? Nếu có, ta sẽ nghĩ giúp người tứ hôn.”

Phó Thiên Thường kinh ngạc nhìn lại, giơ tay áp vào trán của Niếp Kì.

“Người có phát sốt không? Có phải mỗi ngày trôi qua đều quá nhàn nhã, nên muốn làm bà mỗi chơi đùa một chút? Nói trước, đừng lấy ta khai đao (ý là đừng lấy hấn làm vật thí nghiệm)”.

Hấn đối với nữ nhân không có hứng thú...Không, xác thực mà nói, là nữ nhân đối với hấn không có hứng thú.

Thử hỏi trên đời này nữ tử sẽ động tâm thế nào với vị nam tử đối mình còn xinh đẹp hơn? Không phải là tự xưng, dung mạo của hấn mặc dù không tính là đệ nhất thiên hạ, nhưng đệ nhị, đệ tam chắc chắn được, cho nên, loại sự tình cưới vợ sống chết này, tám trăm năm trước trái tim hấn đã sớm nguội lạnh, còn không bằng một người tiêu tiêu dao dao, quay đầu không vướng bận.

Gặp Phó Thiên Thường phản ứng mãnh liệt, Niếp Kì có chút kì quái.

“Ta thấy người trong phòng kì thư trần được không ngừng, còn tưởng rằng người có cái tâm tư kia, vừa vặn gần đây triều thần có trình lên không ít bức vẽ cung nữ, vốn định hỏi, nếu người xem vừa ý, ta có thể tứ hôn.”

“Cái gì kì thư trần được không ngừng? Ta kia đều làm cho người...”

Hoàn hảo dùng cương trước bờ vực, che giấu tâm tư, nhưng thiếu chút nữa khí tặc liễu phé, não loạn nửa ngày, hấn khổ cực chuẩn bị mỗi câu, kết quả cả thì không cần câu, lại bị cắn một cái.

Từ từ...Thật sự có vấn đề, triều thần trình bức vẽ cung nữ lên làm cái gì? –“Cái gì bức vẽ cung nữ? Hay là người muốn chọn phi?”

Thấy Niếp Kì gật đầu, Phó Thiên Thường cười đến lông mày cụp cả xuống, hướng bên cạnh y vỗ vỗ, còn thực sự thân thiết mà đặt trên vai y, hỏi: “Người muốn tuyển vài người? Khi nào đại hôn? Ta nhất định chọn hảo đại lễ cho người.”

Niếp Kì nghi hoặc nhìn hấn: “Người hình như rất vui vẻ?”

“Đúng vậy a, người đại hôn, ta rất vui vẻ, chúc mừng, chúc mừng.”

Vui vẻ vì rốt cuộc không ai đến kho thuốc tranh việc làm với hấn, hấn cũng sẽ không cần lén lút phối dược, tiểu hoàng đế sau khi thành thân, khẳng định sẽ bị lão bà gắt gao quản lý, tốt nhất là nhiều một chút, một đêm bảy nàng, một đến nổi sáng chân không cử động được mới tốt.

Niếp Kì mỉm cười có chút cứng rắn, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Nhưng mà ta không vui, chỉ nhìn bức họa mà chọn mỹ nhân, thật sự thấy buồn cười, như thế nhất kiến chung tình....”

Đó mới chính là cảm giác của y, thiên địa bao la, tất có một người, làm cho y động tâm, mặc dù là thân đế vương, kiên trì như vậy thật quá buồn cười, nhưng chuyện tình cảm này chính y cũng không thể điều khiển, mà chuyện của thái tử phi y lại càng kiên định một ý — người sẽ cùng y cả đời, nhất định phải là người mà hẳn thật sự chung tình

Thái tử phi nguyên trái tim bệnh tật, tính tình lại có chút táo bạo, nữ nhân quý tộc nhưng tính cách mạnh mẽ, cùng với Niếp Kỳ rộng lượng ôn nhu cá tính không hợp nhau, cho nên, đối với căn bệnh lâu năm của nàng, Niếp Kỳ cũng không để ý.

Cái gọi là phu thê, ba năm không cưới kia đều là làm cho người ta xem, bất quá chỉ muốn dẹp bỏ ý niệm của người khác, hảo mượn cách này làm cho người ta ngưỡng mộ, ai ngờ phụ vương lại lâm thời thoái vị, y lại bị đẩy lên đỉnh sóng trên, mấy ngày nay trọng thần triều hối thúc làm cho y không phiền không được, thực sự hoài nghi bọn họ nhiệt tình như vậy, đến tột cùng là vì xã tắc giang sơn, hay là muốn gả con gái mình vào cung làm phi.

Niếp Kỳ trong lòng cười lạnh, chuyện này vạn lần không thể đáp ứng kẻ dưới, một khi thỏa hiệp, sau này phạm việc gì cũng sẽ dễ bị người khác chế trụ, hơn nữa, các cựu thần tuổi tác đã cao, cũng đã đến lúc nên cáo lão hồi hương rồi.

“Đi ra đã lâu, trở về đi.”- Niếp Kỳ đứng lên, thản nhiên nói.

Nguyên tưởng rằng tiểu được quan sẽ thấu được tâm tư, đáng tiếc...

Xem ra tâm tư của chính mình không ai có thể hiểu được- ngôi đế cương cửu trọng (ý là ngôi đế vương vừa vinh mà vừa nặng, càng ở trên cao càng phải gánh trọng trách lớn, giống câu núi cao không thể tránh tuyết lạnh vậy đó), không có vinh quang nào hơn được, đồng thời bất luận kẻ nào cũng không thể tưởng mình cảm giác cô tịch, loại cảm giác này, nếu không trực tiếp ném qua, vĩnh viễn không hiểu được. Phó Thiên Thường đứng lên đi theo, bản năng của hắn cho một cảm giác, người này trước mắt bình thường cho một cảm giác nho nhã không giống bậc tiểu đế vương, chớp mắt 1 cái, hắn nhìn thấy trong mắt Niếp Kỳ một tia lạnh lẽo, uy nghiêm mà phách lệ.

Hôm đó thức dậy, Niếp Kỳ không có tới kho thuốc, vì thế Phó Thiên Thường không cần trộm điều chế phối dược, nhàn hạ dựa vào thang mà ngủ gà ngủ gật, nếu vui sẽ đứng phân dược, Trịnh thái y cùng với một vài y quan khác đều bận rộn soạn toàn bộ sách cho y khổ nên cũng không ai rảnh quản hắn, là tự hắn dính vào.

Bất quá đột nhiên cảm thấy nhàm chán đi nhiều.

Vừa ngủ, đẩy quyển sách trong phòng thuật (sách đen) ra khỏi mặt, nhìn sang bên cạnh thấy chất đóng một bao dược liệu, nếu không phân lấy rồi nhập kho, nhất định sẽ bị lão thái y mắng.

Ngón tay thon dài của Phó Thiên Thường đặt trên đầu gối, nhàm chán mà gõ một chút, đột nhiên phát hiện mình đã suy nghĩ sai lầm, hắn không nên giật dây bảo tiểu hoàng đế lấy vợ, ít ra trước khi hắn đi khỏi hoàng cung thì không nên lấy vợ, nếu không tiểu hoàng đế chỉ lo cùng các lão bào uyên ương hí thủy, như vậy sẽ hại hắn mất đi người sai vật....

Lười nhác nhảy xuống khỏi thang, cầm gói thuốc bắt đầu phân loại, có nên vận khinh công, đem dược bỏ theo thứ tự vào quầy dược? Cười một hồi, dược liệu toàn bộ đều được nhập kho.

Nhảy xuống một khoảng trống, vỗ vỗ tay, hảo, kiến tập xong.

Làm việc cố gắng như vậy, hẳn là nên tự thưởng cho mình một chút đi.

Phó Thiên Thường chính là đang cân nhắc việc sang trừ phòng bên kia chuẩn bị ít điểm tâm tinh xảo để tự thưởng cho bản thân, chợt bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

“Tiểu Kỳ!”

Kim lòng không được kêu lên một tiếng, cũng không thấy người tiến vào, Phó Thiên Thường chạy ra đi, chỉ thấy Trịnh thái y lấy hòm thuốc, vội vã chạy về phía trước.

Gần đây lão thái y chính là đang bế quan biên soạn y điển, nhìn lão thần sắc gấp gáp, nhất định trong cung có vị quý nhân bệnh nhẹ.

Có não nhiệt mà không coi, vậy không thể là Phó Thiên Thường, vội vàng chạy tới trước: “Sư phó, người vội vã chạy nơi nào? Là vị nương nương nào tai to mặt lớn đến vậy, cho người tự chữa bệnh?”

Trịnh thái y mặt mũi tái nhợt lắc đầu liên tục.

“Chính là Hoàng Thượng, đang lâm triều thì Hoàng Thượng té xỉu trên điện, ta vừa nghe tin, liền nhanh chân đến xem.”

“Té xỉu”- Phó Thiên Thường ngay cả trái tim cũng nhảy mấy cái.

Tiểu Kì thật sự cường tráng a, không phải mệt vì nô dịch dưới trướng hần chứ? Cục cưng tiểu hoàng đế ngàn vạn lần cũng không được có chuyện, nếu không ngay cả hần có chín mạng cũng không bồi đủ.

“Ta đi cùng sư phó.”

Phó Thiên Thường một phen đoạt lấy hòm thuốc của Trịnh thái y, theo hần cùng chạy đến tẩm cung Niếp Kì thám thính thật hư.

Đi vào tẩm cung, các ngự y khác đã chữa bệnh cho Hoàng Thượng xong cả, gặp Trịnh thái y đi vào, liền kéo hần sang một bên, nhỏ giọng nói cho hần biết, lúc lâm triều có vài vị cựu thần chống đối, mới làm cho Hoàng Thượng cấp hỏa công tim (đau tim ỉ mà), nhất thời ngất đi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe, không đáng lo ngại.

Trịnh thái y sau khi nghe xong, liền kêu nội thị dẫn chính mình vào thăm, Phó Thiên Thường lại bị chặn ở bên ngoài, nói Hoàng Thượng dĩ nhiên đang ngủ, nhiều người sẽ ảnh hưởng việc nghỉ ngơi, làm cho hần phải ở ngoài chờ đợi, làm hần tức giận đến mức có thể lập tức đánh người.

Nghĩ lại sau này nhất định phải kêu Tiểu Kì phong cho hần một chức ngự y tương đương, thất phẩm cũng tốt, đỡ bị người ta coi khinh.

Trịnh thái y rất nhanh liền trở ra, vẻ mặt có vẻ hơi thoải mái, chính là sau khi ra khỏi tẩm cung, tức giận bất bình mà chỉ trích đám thần tử tự cho mình là phục vụ lâu năm, không tuân lễ quân thần, lấy Thái Thượng Hoàng cùng tổ tông pháp điển mà uy hiếp, ép Hoàng Thượng từ việc tuyển phi tần đến cả lập hoàng hậu.

Phó Thiên Thường không cho là đúng, chỉ ngầm nhún vai.

Niếp Kì đích thị là nguy quân tử tuyệt đối đang đang phong tạo cục (Ý Thường là A Kì tự mình làm lớn chuyện, giả bộ xỉu thôi.), bị chính mình vênh mặt hất hàm sai khiến làm người hầu, y đều chỉ cười trừ, thế nào lại bị thần tử nói mấy câu liền vụng khí (sinh khí)? Nếu sự thật là như thế, cái ngôi vị Hoàng đế đầy uất ức này có ai muốn làm chứ.

Đêm đó đợi cho đêm khuya nhân tĩnh, Phó Thiên Thường lấy gói thuốc, đi nhẹ vào tẩm cung của Niếp Kì, tránh đi tầm mắt của bọn thị vệ, thoải mái vào trong.

Tiểu Ngũ cùng mấy tên nội thị đều ở bên ngoài hầu hạ, nhìn thấy Phó Thiên Thường Tiểu Ngũ vẻ mặt giật mình, đưa tay muốn kéo hần ra ngoài.

Gần đây Niếp Kì thường đến kho thuốc, làm một người nội thị bên cạnh hần, Tiểu Ngũ tự nhiên biết quan hệ giữa Hoàng Thượng và kiến tập tiểu dược quan, bất quá, với thân phận của hần, cũng không thể tùy ý xông vào, quá nhiều thánh giá, đây chính là tử tội.

Không muốn nhiều lời với Tiểu Ngũ, Phó Thiên Thường khẽ bắn ra, chỉ thấy luồng khí mạnh đánh vào đại huyết trước ngực, hần đổi mắt tinh ranh nhìn bọn họ khẽ ngã xuống đất.

“Ai!”- nội thất truyền đến tiếng quát uy nghiêm, đích thị là thanh âm của Niếp Kì.

Phó Thiên Thường vội chạy vào, tới trước long sà, nhỏ giọng nói: “Chính là ta! Nhỏ giọng giùm một chút, người muốn tất cả bọn thị vệ đều đến đây sao?”

Niếp Kì dĩ nhiên ngồi dậy, thấy Phó Thiên Thường, vẻ mặt hơi tái nhợt lại lộ ra nụ cười: “Ta cuối cùng hiểu được người vì sao ban ngày hay ngủ gà ngủ gật, thì ra là buổi tối thích chạy khắp nơi.”

“Ta còn không phải là vì người?”- Phó Thiên Thường mặt trắng bệch liếc mắt.

Hắn làm ngự y kiến tập còn tận chức tận trách hơn so với quan viên ngũ phẩm, nửa đêm không ngủ được, chạy tới xem bệnh cho người ta.

Kéo tay Niếp Kỳ lại, chạm lên trên mạch của y, nói: “Nhìn người khí sắc có chút mệt nhọc, bắt quá cũng không đến mức té xỉu, người không phải là cố ý giả bộ, không biết nặng nhẹ mà hù dọa mấy cụ thần đi?”

Niếp Kỳ vẻ tươi cười trở nên cứng đờ.

Lúc lâm triều thật sự có tranh cãi với vài tên cụ thần, bắt quá không liên quan đến việc y tế xuống, lúc ấy chính là đang có hứng xem bọn họ mấy nhà đấu pháp, liều mạng đề cử nữ nhân của nhà mình, đột nhiên một trận đau đầu kịch liệt truyền đến, vì thế liền giả bộ ngất, một là có thể tan triều, thứ hai lại có thể hù dọa thần tử, một chuyện kinh khủng vậy, tất không có người nào còn dám ở điện Kim Loan mà nói ẩu nói tả.

Không nghĩ tới lần này dụng tâm bị tiểu được quan nhìn thấu khá rõ ràng, Niếp Kỳ lập tức phủ nhận: “Không có”.

Phó Thiên Thường hoàn hảo không hỏi nhiều nữa, chỉ đáp ở y xem mạch đập, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại.

Lần đầu gặp Phó Thiên Thường hết sức chăm chú làm việc, Niếp Kỳ cảm thấy ngạc nhiên, lại nghĩ ban đêm ngự y này vì mình mà chẩn bệnh bộ dáng lại hoảng sợ, đột nhiên muốn đem tiểu được quan này lưu lại làm tiểu ngự y của chính mình cũng cũng không có gì quá đáng, bắt quá hẳn so với ngự y có chút đáng yêu hơn.

“Người gần đây có phải hay đau đầu từng cơn?”

Trầm tĩnh một lúc lâu, Phó Thiên Thường mới buông mạch đập ở tay ra, xem đến lòng bàn tay Niếp Kỳ, tùy ý hỏi.

Mạch nhìn giống như vũng vàng lại ẩn thấu khác thường, lại nhìn lòng bàn tay, ở giữa như có tơ hồng ẩn hiện, loại bệnh trạng này cực giống với một loại gọi là độc hồng ti chu, cho nên, vừa này hẳn mới hỏi vậy.

Hồng ti chu nghe tên thì thật đáng sợ cũng là một loại kích độc, nhưng hầu hết kẻ trúng độc chỉ ngẫu nhiên đau đầu, lại không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa, nếu không liên tục dùng (ý là không bị hạ độc liên tục), một thời gian sau, độc sẽ tự giải, có thể thấy được người hạ độc cũng không phải muốn lấy mạng Niếp Kỳ, cùng lắm là làm cho y bệnh liên miên thôi.

Niếp Kỳ nhíu mày nghĩ nghĩ: “Ngẫu nhiên sẽ có, nhưng cũng không quá lợi hại, có gì không ổn sao?”

“Không có việc gì, người chỉ là quá mệt nhọc, nghỉ ngơi nhiều một chút sẽ phục hồi như cũ, phương pháp trị liệu tốt nhất là đi kho thuốc phân được, ngửi được hương, đảm bảo người thân thể cường tráng, bệnh tật toàn bộ biến mất.”

Phó Thiên Thường không nói thật, hẳn cũng không có căn cứ xác thực chính mình Niếp Kỳ đau đầu là do trúng độc, cho nên, cứ làm bộ như không biết, nhìn xem đến tội cùng là thủ đoạn của ai.

Lấy túi kim châm của mình rồi mở ra, lộ ra bên trong là một hàng kim châm được sắp xếp, đối Niếp Kỳ nói: “Nằm xuống, tạ hạ châm cho người.”

Niếp Kỳ nhìn thấy trong bao cấm các loại ngân châm dài ngắn, lại thấy Phó Thiên Thường một đôi con người anh tuấn nhìn phía đầu mình mà đảo quanh, vẻ mặt kia không giống nói giỡn, da đầu không khỏi run lên, cười lớn nói: “Không cần hạ châm nghiêm trọng như thế đi.”

Ngay cả thái y viện cũng không dám ở đầu mình mà hạ châm, hẳn không một cấp bậc, phẩm chất đích thị là tiểu được quan lại rõ ràng muốn làm thế, quan trọng là— ở chung nhiều ngày như vậy, chính mình đến tận bay giờ cũng chưa thấy Phó Thiên Thường ngó qua sách thuốc, hẳn mỗi ngày ngoại trừ phân được, ngủ gà ngủ gật, thì chính là xem trong phòng thuật, xuân cung đồ, bây giờ lại trịnh trọng nói với chính mình, phải vì mình mà hạ châm....

Ngay cả ngu ngốc cũng biết hẳn là nên cự tuyệt đi.

Thấy Niếp Kỳ biểu tình, liền hiểu được ý nghĩ của y, Phó Thiên Thường không hề nói nhiều, gấp túi châm lại, liền đứng dậy đi, Niếp Kỳ vội đưa tay giữ chặt hẳn.

“Người làm cái gì?”

“Chạy lấy người a, người đã không tin ta, ta còn lưu lại đây làm gì?”

Niếp Kì thở dài: “Ta vừa rồi nói không cần người chữa sao?”

Phó Thiên Thường từ vẻ mặt không quan tâm chuyển sang vui vẻ, cười hì hì một lần nữa rồi ngồi xuống, nói: “Như vậy mới ngoan, người là vua một nước, không cần giống như tiểu hài tử sợ đau, nằm xuống, nhắm mắt lại, ta cam đoan một chút đau cũng không có.”

Niếp Kì theo lời nằm xuống, trong lòng cười khổ.

Y không phải sợ đau, mà là sợ chết....Không, cũng không thể nói là sợ chết, kì thực là sợ vô duyên vô cớ mà chết trong tay tiểu lang băm, sau này không còn mặt mũi đối diện với liệt tổ liệt tông nữa.

Chính là vừa rồi ngay thời điểm Phó Thiên Thường rời khỏi, cảm thấy hoảng một cách kì lạ, chẳng hề để ý đến biểu tình mà tự nói với mình, hấn tức giận, tức giận vì không được chính mình tín nhiệm.

Được rồi, liền tin hấn một lần, chỉ tín nhiệm một lần.

Hoàn hảo, không có đau nhức truyền đến, hai mắt từ từ nhắm lại, cũng không biết chỗ châm ở nơi đâu, chỉ có một cảm xúc tê tê dại dại ở đầu các nơi dạng mở ra, rất nhanh một cảm giác, nhẹ nhàng ấm áp bao phủ đại não, quanh thân bách hài đều thoải mái vô cùng, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Phó Thiên Thường ở đầu Niếp Kì mà hạ châm chính là muốn giúp y bớt mệt mỏi, ở cổ y đầu châm thêm chút dược liệu để châm cứu, hồng ti chu độc tính không lớn, được hấn mang tỳ thân liền có thể chế ngự loại độc này.

Khê di chuyển, từ từ xoay tròn đem ngân châm đâm vào đầu Niếp Kì, thấy y nhắm hai mắt, thần tình lạnh nhạt, thật có chút bội phục y gan dạ sáng suốt, có thể cơ hồ đối với một người xa lạ tín nhiệm như thế, riêng phần can đảm này, chỉ sợ chính mình cũng theo không kịp, xem ra y có thể đi lên đại bảo (ngôi vua), cũng không đơn giản là vì thân phận con trưởng.

Hơn nữa....

Nhìn sát thế, người này đúng là lớn lên rất đẹp trai, lại không giống với vẻ đẹp ôn nhu của mình, đó là loại khí chất dương cương chung chánh (chắc là mainly hơn), mày kiếm cao gầy, sống mũi thẳng, hơn nữa gương mặt lại cương nghị, tụ lại một chỗ, đúng là một trang tuấn mỹ anh tuấn kì diệu, cho dù không cam lòng, Phó Thiên Thường cũng không khỏi buồn bực mà thừa nhận—Niếp Kì so với mình đẹp trai hơn.

Mẹ kiếp, ông trời quả nhiên không công bằng! Quên đi, không thèm so đo với người trúng độc, hạ châm xong, Phó Thiên Thường đem châm từng cái một đâm lại vào túi châm, nhìn thấy Niếp Kì mày kiếm hơi nhíu lại rồi giãn ra, ngủ thật say, trong lòng không khỏi có chút tự vị.

Lần đầu chẩn bệnh cho người ta xong, cả nửa điểm thù lao cũng chưa nhận, lần trước lúc cứu Thái Thượng Hoàng, còn có hoàng kim vạn lượng đi, tiểu hoàng đế chỉ biết ở trong này mê ngủ, người này không chỉ là đúng là một nguy quân tử, mà còn là một con quỷ hẹp hòi.

Xem xét thân thể Niếp Kì trên long sán, trong lòng có chút so đo, Phó Thiên Thường thật sự nhanh chóng cởi hết quần áo, tự mình tiến đến nằm bên rìa long sán, lại kéo cái chăn trên người Niếp Kì về phía mình, tiến vào ổ chăn của y.

Long sán rộng rãi, mền giường la trường đều là cống phẩm tơ lụa được tiến cống, lại trải qua ử hương, giường ngủ cứng ngắt bình thường của Phó Thiên Thường đúng là không thể sánh nổi, bất bình dấy lên, đến bên Niếp Kì đơn giản đẩy đẩy, nói: “Cái giường lớn như vậy một người ngủ, quả thực uống phí, ta đêm nay cũng hảo hảo hưởng thụ, xem như là tiền dược phí đi.”

Niếp Kì đang lúc nửa mê nửa tỉnh, tai nghe bên cạnh có người nói nhỏ, thần nhiên bị dược hương đánh úp, hấn dễ dàng bị đưa vào giấc mộng đẹp.

Sáng sớm tỉnh lại, chỉ thấy bên hông thật sự hơi chật, chính là Phó Thiên Thường tựa vào y ngủ say, một bàn tay còn làm càn mà khoát lên lưng y.

Tiểu dược quan này rõ ràng đã ngủ trên giường của y một đêm.

Niếp Kì nhẹ nhàng đẩy tay của Phó Thiên Thường ra, ngồi dậy, Tiểu Ngũ nội thị đã sớm tỉnh dậy, đứng ở cửa chờ đợi phân phó, bọn họ sớm đã thấy trên long sà ngoại trừ vạn tuế gia, con có tên tiểu dược quan kia, bất quá không ai dám nói nhiều.

Niếp Kì rửa mặt xong, chỉ thấy nhĩ thanh mắt sáng (tỉnh táo á), đầu không còn đau, lại hỏi về việc tối qua, Tiểu Ngũ mồm năm miệng mười nói, sau khi nghe xong, Niest Kì có điều phải nghĩ.

Quay đầu nhìn Phó Thiên Thường ngủ say trên giường, không có chỗ tựa vào, thân hình của hắn tự nhiên co lại, nửa bên mặt vùi vào gối, lặng yên không một tiếng động như mèo con, túi châm tối hôm qua hắn mang đến được để ở một bên bàn.

Hắn vẫn nghĩ Phó Thiên Thường là người không có chí lớn, chỉ là một tiểu dược quan vô dụng, hiện tại mới phát hiện ý nghĩ đó của mình mười phần đều sai, tay kia châm thuật tinh thông, nếu là Trịnh thái y cũng khó lòng làm cái bóng của người này, nhưng mà đến tột cùng là nguyên nhân gì, làm cho hắn ở trong thái y viện làm một kiến tập tiểu y quan không chút tiếng tăm? Đi đến góc giường, thay hắn đắp chăn, trên mặt Niest Kì hiện lên tia cười giảo hoạt, nhẹ giọng nói: “Thiên Thường, long sà của trẫm không phải chỉ để ngủ”.(Kì Kì nói câu này gian dữ vậy)

Hoàn đệ nhị chương

3. Chương 3

Lúc lâm triều, những cựu thân hôm qua chống đối Niest Kì đều quỳ trước điện thỉnh tội, từ trong tay tiếp nhận năm tấu chương tự nhận lỗi, Niest Kì cười lạnh.

Y từ đầu đã biết tin, hôm qua mấy người kia đến Loan Hòa cung hướng phụ vương xin lỗi, xem ra kế lầy lui làm tiến này là do phụ vương chỉ bảo, nhìn vẻ mặt bọn họ hoảng mà không loạn, tựa hồ ý bản thân làm việc nhiều năm, chính mình tất sẽ giữ lại.

Nếu phụ vương đã đem quân cờ lên cửa miệng cho y ăn, y lại có thể nào phớt lờ hảo ý? - “Chuẩn”- Niest Kì thần nhiên nói, rồi đem tấu chương ném sang một bên.

Dẫu có hữu dụng, nhưng nếu không nghe lời, thì cũng không cần phải lưu lại.

Chúng quan vẻ mặt khiếp sợ, Niest Kì phất tay áo hướng xuống, để thấy rõ phía sau tân hoàng đế nhân hậu ẩn nấp một thứ khí phách, liền làm cho không ai dám lên lớp khuyên can việc tuyển phi, làm cho y nhất thời trốn tránh được việc đại hôn phiền phức.

Ai ngờ phiền não mới lại đến.

Cái tốt thường đến trước, đêm dài vừa đến, Phó Thiên Thường sẽ tự động chạy tới hạ châm cho y, thuận tiện ở lại giường không đi, Niest Kì thấy hắn chỉ tùy hứng mà không chút nề hà, đành phải dặn dò Tiểu Ngũ cẩn thận lời nói.

Y đối với việc bản thân mang tiếng xấu là yêu thích nam nhân cũng không quan tâm, chỉ sợ có người sẽ hướng phụ vương buông lời dèm pha, khi đó tiểu dược quan bị phán cái tội náo loạn nội cung, y mới thực lo lắng.

Hết lần này đến lần khác Phó Thiên Thường tản mạn đến cực điểm, dù y duyệt tấu chương đến đêm khuya mới trở về, cũng sẽ phát hiện hắn ngông nghênh ngủ ở long sà, nghiêm nhiên đem nơi này biến thành địa bàn của hắn.

Niếp Kì mỗi lần hỏi hắn thuật kim (châm), đều bị hắn nói quanh co tới lui quá khứ, rốt cuộc có một đêm, Niest Kì nhin không được nói: “Đầu của ta đã hết đau, không nên xuống châm nữa đi? Hơn nữa, ta có thể tự tới chỗ người để hạ châm, không cần người nhọc lòng mỗi đêm đều tới đây....”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Phó Thiên Thường trừng to đôi mắt thanh tú.

Người này thực không biết tốt xấu, toàn bộ độc trên người hắn đều đã được giải trừ, nếu không có chính mình hạ châm, chứng đau đầu làm sao hết?

Nếu không phải y thường xuyên tới giúp mình phân dược, mình cũng không rảnh mỗi đêm chạy tới đây gây sức ép.

“Người nghĩ ta mỗi đêm muốn chạy tới đây sao? Còn không phải là muốn ngủ trên long sàng? Toàn bộ nội cung, giường ngủ của người là thoải mái nhất, nếu người ở trong phòng ta cũng làm một cái tương tự, ta cũng sẽ không chạy đến nơi này làm chướng mắt người.”

Nụ cười bất ngờ cứng lại, Niếp Kỳ hỏi nhưng nhất thời lại không tìm ra cách ứng đối.

Y cũng không thích nghe những từ nịnh nọt a dua, nhưng tiểu dược quan cũng không cần nói trực tiếp vậy đi, chẳng lẽ y đường đường là Vĩnh Thặng hoàng đế là không quan trọng bằng một cái giường? Không ngoài sở liệu của Niếp Kỳ, chuyện Phó Thiên Thường rất nhanh rơi vào tai của Niếp Tiêu, bất quá, khi Niếp Tiêu còn chưa làm lớn chuyện này, chỉ cần bảo hẩn cẩn ngôn thận hành (lời nói việc làm đều phải cẩn thận), thì sẽ không bị người khác nói xấu.

Trực giác nói cho y biết, phụ vương và Phó Thiên Thường chắc chắn là có quen biết, Niếp Kỳ tâm cảm thấy kì quái, nhưng chưa muốn hỏi nhiều, chỉ cần phụ vương không làm khó dễ tên tiểu dược quan kia, y cũng vui vẻ tiếp nhận, tất sẽ không sinh nhiều chuyện.

Ngày đó lâm triều một chút, Niếp Kỳ liền vội vàng đi vào kho thuốc, bình thường ở hậu viện, Phó Thiên Thường không phân dược thì chính là ngủ gà ngủ gật, quả nhiên, khi đến kho thuốc, liền nhìn thấy hẩn ở trên cao đang dựa vào thang, ngủ say.

“Thiên Thường!”

Không ngoài dự đoán đã thấy Phó Thiên Thường từ trên trượt xuống, Niếp Kỳ đối với tình cảnh này ngại ngần nhìn, thối lui về sau, buồn cười khi hẩn té ngã ngay trước mặt mình.

“Tiểu Kỳ, ta đã cảnh cáo người nhiều lần, không cần canh lúc ta ngủ liền kêu to.”

Phó Thiên Thường từ mặt đất đứng lên, hẩn hẩn nói.

Dù sao người ngã cũng không xấu.

Sớm biết Phó Thiên Thường không phải là một dược quan bình thường, Niếp Kỳ cũng không giống lần đầu thấy hẩn ngã xuống mà lo lắng, bất quá cũng không muốn vạch trần, chỉ nói: “Ta có chuyện muốn nhờ người hỗ trợ.”

“Chuyện gì nha?”

Bị đôi mắt xinh đẹp của Phó Thiên Thường nhìn chằm chằm, Niếp Kỳ có chút không tự nhiên, do dự một chút, hỏi: “Người có hay không một loại dược.....”

Thấy mặt Niếp Kỳ hơi hơi đỏ lên, muốn nói lại thôi, Phó Thiên Thường đôi mắt nhất thời trong trẻo vô cùng, vui vẻ liên tục gật đầu, nói: “Có có có, đi theo ta!”

Niếp Kỳ chẳng biết tại sao bị Phó Thiên Thường kéo đến bên cạnh kho sách thuốc, lại nhìn hẩn hưng phấn bùm một phát bay vọt đến nơi khác như một chú mèo con.

“Ở chỗ này chờ ta, ta lập tức đem thứ người muốn đến.”

Đi, tiểu dược quan làm sao biết y muốn thứ dược gì? Bọn họ còn chưa đạt tới trình độ tâm linh tương thông đi

Không lâu sau, Phó Thiên Thường bay nhanh trở lại, trong tay cầm một cuốn sách cổ, để bên cạnh bàn, lại từ trong lòng ngực lấy ra một đám bình thuốc nhỏ giống nhau như vật quý để theo thứ tự lên bàn.

“Các loại sách trong phòng thuật đều là ở chỗ này, tuyệt đối văn hay tranh đẹp, giảng giải tường tận, chỉ là xem bức tranh xinh đẹp cũng đủ khiến người xị máu mũi, nếu người oanh chứng (hình như là sỏi thận =.=), không sao, ta còn có mật dược—trăm sự hợp thành đan xuân tâm nhộn nhạo hoàn (0.0), trắng dương bổ hư thiếp, thập toàn đại bổ, loại nào cũng là hảo dược, cứ tin tưởng y thuật của ta, đã là bằng hữu một thời gian, người gặp nạn, ta tuyệt đối không tiếc mạng sống mà giúp, hơn nữa, ta tuyệt đối, tuyệt đối không tiết lộ bí mật của người, đương nhiên, nếu người bản khoản, muốn trả ta thù lao, ta cũng không cự tuyệt....”

Ổ trong cung kiến tập bấy lâu, hiện tại chính là thời điểm Phó Thiên Thường vui vẻ nhất—hắn rốt cục của thấy được tên nguy quân tử giấu đầu lòi đuôi, không uống mấy ngày nay vất vả bận rộn.

Vì muốn chứng minh chính mình không nhìn lầm, hắn vẫn cứ lên óc mà quan sát long sần, vất vả như vậy, Niếp Kỳ vẫn giữ hình tượng là một hảo hảo quân tử, hắn đã tính toán buông tha cho, không nghĩ tới phong hồi lộ chuyển, Niếp Kỳ lại theo hắn đòi yêu được.

Phó Thiên Thường bày một đồng dược trên bàn, Niếp Kỳ sắc mặt đen lại, nếu đổi là các y quan khác, chỉ lần này mà nói, có thể xử hắn tội chết, tiểu dược quan này đến tội cùng là rất ngu ngốc? Vẫn là từ đầu đến cuối không để vị hoàng đế này vào mắt? Cố gắng nhếch khóe miệng thành một nụ cười, duy trì hình tượng nho nhã của mình, Niếp Kỳ nói: “Sách này mười năm trước ta đều đã xem qua, hoàng tử sau khi lớn, đều được thái y giảng giải trong phòng thuật, Thiên Thường, người không biết sao?”

Không chỉ được giảng giải, kinh nghiệm thiết thực y cũng đã có, đây là điều hoàng tử bắt buộc phải học, căn bản không có gì kì quái.

Phó Thiên Thường chớp mắt mấy cái, ngó Niếp Kỳ, lại ngó sách, vẻ mặt giật mình.

“Mười năm trước người đã xem qua? Khi đó bắt quá người chỉ mười bốn mười lăm tuổi đi?”

Bộ dạng Phó Thiên Thường sắc mặt biến đổi thật sự nhìn rất thích thú, Niếp Kỳ vẻ mặt liền chuyển biến tốt đẹp, nói: “Đúng. Hơn nữa, ta cũng không cần cái gọi là thuốc bổ, nếu không phải vì thái tử phi mất, chỉ sợ hiện tại con ta cũng có mấy người.”

Phó Thiên Thường lập tức dừng mắt ở hạ thân Niếp Kỳ, cứ làm càn mà đảo qua đảo lại, trong miệng tràn đầy không tin.

“Huynh đệ tốt, người nếu thật sự có bệnh không tiện nói ra, nhưng ngàn vạn lần cũng không thể kiêng bệnh kị y, ta quan sát...không, cùng người ở chung lâu như vậy, chưa từng thấy người sung hạnh một ai, người đã là một nam tử trưởng thành, chẳng lẽ một chút dục vọng cũng không có đi?”

Đó là do bị người cả ngày chiếm lấy cái giường, làm cho ta không có khả năng truyền người thị tẩm.

Niếp Kỳ ngoại trừ có thái tử phi đã mất, cũng có vài người thị thiếp, đều là không có sắc phong, y không phải đối với sự tình không hứng thú, mà là sau khi đăng cơ, quốc sự bận rộn, sau lại bị đám thần tử khuyên lập phi, làm cho y đối với việc cầu hoan có chút mâu thuẫn, sau long sần lại bị Phó Thiên Thường chiếm, hiện tại, chính người gây chuyện lại còn đứng đây nói mát! Bất quá, Niếp Kỳ khí độ rất tốt, đối với việc Phó Thiên Thường vừa ngỗ nghịch vừa lơ đãng, chỉ cười hỏi lại: “Nhưng mà ta cũng chưa gặp qua người có dục vọng a, chẳng lẽ người có phương pháp giải quyết?”

Nói nhảm, hắn đương nhiên là có! Chính là tự mình động thủ, tự lực cánh sinh thôi, đương nhiên, nếu có người giúp hắn làm thì cảm giác sẽ rất tốt, nếu người nọ là Niếp Kỳ, hắn sẽ không cự tuyệt.

Nhìn Niếp Kỳ ôn nhu mà hào phóng, Phó Thiên Thường cảm thấy làm cho Vĩnh Thặng hoàng đế hầu hạ hắn thoải mái, như vậy người ta sẽ nói là si tâm vọng tưởng, vì thế cũng lười mộng tưởng hảo huyền, hỏi lại: “Vậy người đến tìm ta là muốn được gì?”

“.....Là muốn hỏi người có hay không được giảm thể trọng, gần đây ít luyện công, ta cảm thấy chính mình béo lên nhiều...”

Thì ra bày vẻ nửa ngày chỉ là muốn được làm gầy, kia làm như lén lút vậy? Cho nên, suy đoán sai lầm tuyệt đối không phải do lỗi của hắn.

Phó Thiên Thường tức giận nói: “Người cả ngày ngồi không vận động, béo cũng không có gì lạ, bất quá còn không đến mức phải uống thuốc đi.”

Đưa tay ôm thắt lưng Niếp Kỳ, thử xem thắt lưng, cả ngày đem Niếp Kỳ làm gối, hắn cảm nhận được, béo lên một chút sẽ thấy thoải mái hơn.

“Cẩn thận!”

Ngay lúc Phó Thiên Thường ra tay động thủ với Niếp Kỳ, phía sau giá sách đột nhiên nghiêng ngã, Niếp Kỳ nhanh tay lẹ mắt, vội lôi Phó Thiên Thường thối lui một bên, cái giá sách ầm ầm đổ xuống, đập thật mạnh lên vai của y.

Các giá sách đối diện cũng nghiêng ngã theo, phát ra tiếng vang ầm ầm, tro bụi bay khắp nơi, Phó Thiên Thường đỡ Niếp Kỳ, thấy tay hấn che vai trái, vẻ mặt đau đớn.

Rõ ngu ngốc! Phó Thiên Thường chính là có công phu, rất dễ dàng có thể tránh cái giá sách đang ngã xuống, nếu Niếp Kỳ cũng cùng lúc tránh né, bọn họ cả hai đều sẽ không việc gì, Niếp Kỳ lại cố tình tiến lên che chở cho hấn, làm hại hấn không thể động đậy.

Người này làm việc thế nào lại không dùng đũa nào? – “Thế nào?”

Nghĩ đến việc nhục mã Hoàng Thượng có thể sẽ bị xử tử, Phó Thiên Thường cuối cùng cũng miễn cưỡng đem lời thô tục nuốt vào, dìu Niếp Kỳ ngồi xuống bên cạnh, cởi bỏ áo của y, xem thương thế trên vai của y.

Đầu vai có chút ửng đỏ, xoa bóp vài cái, thấy không có thương tổn gân cốt, Phó Thiên Thường mới yên tâm, tay xoa nhẹ đầu vai Niếp Kỳ, nói: “Hoàng Thượng, người là thân thể ngàn vàng, lần sau ngàn vạn lần cũng đừng làm những động tác nguy hiểm này, đối với tim không tốt.”

“Tim?”

“Của ta. Nhìn người gặp nguy hiểm, ta khó tránh khỏi việc hết hồn, từ đây đi xuống, tự nhiên đối với tim không tốt.”

Niếp Kỳ đỏ khóc đỏ cười nói: “Chỉ là vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại.”

Y xem giá sách ngã trước mắt, mặt hiện lên nghi hoặc: “Giá sách như thế nào lại tự nhiên ngã xuống?”

“Cái giá lâu năm không tu sửa, sập cũng không có gì lạ....”

Phó Thiên Thường thuận miệng đáp, ánh mắt lại miết đi miết lại trên thân thể của Niếp Kỳ.

Da thịt dẻo dai cường tráng, hình thể cân xứng, không hề có mỡ thừa, căn bản không cần uống được làm gầy....

“Hoàng Thượng...”

Tiểu Ngũ ở bên ngoài nghe được tiếng vang, vội vã chạy vào, nhìn thấy hoàng đế bệ hạ tôn kính trần trụi nửa thân trên, để tên tiểu được quan kia tùy ý sờ soạn trên người mình, lập tức hoảng lên la thất thanh.

Phó Thiên Thường sợ tới mức rút tay về.

Ngàn vạn lần không được hiểu lầm nga, hấn chính là đang nghiệm thương, tuyệt đối trong đầu không có ý niệm vô lễ với Hoàng Thượng. Sau đó, Niếp Kỳ không còn tới kho thuốc nữa, cũng bảo Phó Thiên Thường không nên đi lại trong tấm cung của mình, thấy trên người hấn độc đã giải hơn tám chín phần, Phó Thiên Thường liền đáp ứng.

Bất quá hấn rất nhanh phát hiện ra bên người có không ít ám vệ, không cần phải nói, chắc chắn là Niếp Kỳ phái đến bảo hộ hấn.

Có loại vui vẻ khác thường, được người ta quan tâm cảm giác cũng không tồi, chẳng qua....

Có lộn không, loại thân thủ này cũng đi làm ám vệ? Khinh công thối nát chỉ đáng đem xuống chân giẫm nát vang lên tiếng giòn giòn, dường như còn sợ hấn không biết, ở phía sau hấn không ngừng lùi đông lùi tây, làm cho hấn mỗi lần xúc động lại nghĩ muốn xách cổ cái đám luôn bám theo mình mà bảo rút xa một chút

Được rồi, dù mấy người này có chút ngu ngốc, nhưng có nói thế nào đi nữa, cũng là một phen tâm ý của Niếp Kỳ, sau này nếu có cơ hội, giúp y hảo hảo huấn luyện thị vệ một chút.

Phó Thiên Thường sau khi xem xét từng giá sách cũ, ở chỗ chân gậy có dính một ít bột phấn màu trắng nhạt, ngoài ra còn có dấu vết bị mối gặm nhấm.

Đó là một loại bột phấn màu trắng, có mùi hương khác thường, người bình thường sẽ không cảm nhận được, cũng là loại mà mối thích nhất, mùi hương lan đi mối sẽ bị thu hút đến, mà bị gặm nhấm đến rỗng thể kia,

việc giá sách ngã xuống là chuyện sớm muộn, nếu hẳn thật sự bị giá sách đè chết, bất luận kẻ nào cũng hiểu đó là việc ngoài ý muốn.

Hắn ngày đó đưa Niếp Kỳ đến thư phòng chính là ngẫu nhiên, không ai có thể biết trước để bố trí cái bẫy này, cho nên đối tượng cần hại nhất định là chính mình, chẳng lẽ là bởi vì hắn....Dâm loạn cung đình? Oan uổng a, hẳn chính là với nam nhân anh tuấn không có hứng thú, nếu không phải muốn mỗi ngày đều được ngủ nơi êm ái, hẳn sẽ không tự ủy khuất mình mà ngủ với Niếp Kỳ.

Ngẫm lại trong cung các loại ngự dược hẳn cũng thuận tay lấy được không ít, để tránh đêm dài lắm mộng, vẫn nên thành thành thật thật hoàn thành việc kiến tập, sớm đi khỏi là tốt nhất.

Niếp Kỳ kia mặc dù nhìn như nguy hiểm, nhưng nếu y đã có thể đi lên ngôi cửu ngũ, hẳn phải có điểm hơn người, Phó Thiên Thường cũng vì thế mà không quá lo lắng, chỉ là về sau không thể gặp tiểu hoàng đế để vệnh mặt hất cằm sai khiến, thì cảm thấy có chút tiếc nuối.

Mấy ngày nữa tìm một cơ hội đi theo Niếp Kỳ nói riêng, đi khỏi hoàng cung, cùng tiểu hoàng đế ở chung lâu ngày, tự nhiên đi khỏi, thật là có chút luyến tiếc y....Chính là cái giường, khi trở lại giang hồ, nhất định kêu thợ lành nghề làm ra một cái giường tương tự, hảo hảo hưởng thụ một chút đái ngộ của hoàng đế mới được.

Không đợi Phó Thiên Thường tìm kiếm, cơ hội liền tự động xuất hiện, ngày hôm đó hẳn đi theo Trịnh thái y vào một biệt viện trong cung chẩn bệnh, không ngờ Niếp Kỳ cũng đang ở đó.

Biệt viện kia gọi là Lục Trúc Uyển, được bố trí thanh nhã kín đáo, chủ nhân nơi đó là vị công tử tuấn mỹ Khiếu Diêu Phong, lúc Phó Thiên Thường vào phòng, hẳn đang nằm trên giường, Niếp Kỳ ngồi bên cạnh, cầm tay hắn, nhỏ giọng an ủi, trên mặt hiển hiện nét cười tự nhiên.

Gặp thái y tiến vào, Niếp Kỳ vỗ vỗ mu bàn tay của Diêu Phong, dùng lời an ủi, Diêu Phong cười cười, điều này làm cho hắn vốn không có cảm giác gì lại thấy hai tay kia nắm chặt vô cùng chường mắt, Phó Thiên Thường đứng sau Trịnh thái y, ánh mắt quét tới quét lui trên người Diêu Phong.

Diêu Phong công tử một thân vận bạch y, chỉ cài một cây trâm duy nhất, dung nhan băng lãnh, đẹp vô cùng, lạnh lẽo cực kì, nằm nghiêng trên giường, như bức tượng tôn ôn nhã ngọc (thanh thoát cao quý).

Thì ra trên đời có người lớn lên cũng xinh đẹp giống mình.

Căn cứ vào điểm này, Phó Thiên Thường liền đối với vị Diêu Phong công tử này ngộ ra một thứ gọi là đồng cảm, lại nhìn Niếp Kỳ ân cần thân thiết, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Khó trách Tiểu Kỳ đối với việc tuyển phi không chút để tâm, nếu bên người đã có một vị tuyệt đại giai nhân, những vị nữ tử tư sắc bình thường liền sẽ không thể lọt vào mắt y đi? Bất quá, nếu thích thì sao không lập người này làm phi! Lập hoàng hậu cũng đúng a, Vĩnh Thặng tựa hồ cũng không có quy định không được lập nam hậu, chẳng lẽ tiểu hoàng đế sợ đám thần tử cổ hủ dèm pha, cho nên mới trộm đem mỹ nhân giấu ở trong này? Ai, hồng nhan họa thủy, trời sinh đáng vẻ xuất trần tuyệt sắc, tự nhiên phải hứng chịu đau khổ.

Xúc động dâng trào, Phó Thiên Thường bắt đầu thích thích, không còn chú ý đến Niếp Kỳ mà ánh mắt đặt toàn bộ trên người kia.

Từ khi Phó Thiên Thường tiến vào cửa, Niếp Kỳ liền nhìn hắn, mấy ngày không gặp, lúc này dường như có một loại cảm giác vui vẻ không thể diễn tả.

Chính là, tiểu dược quan nhìn như thế nào lại thấy một bộ dáng rất khó coi? Chẳng lẽ vì chính mình gần đây không đi tìm hắn? Cảm thấy chính mình trở mặt vô tình? Nhưng mà, làm vậy đều vì muốn tốt cho hắn, sóng gió ở nội cung biến hóa khôn lường, cách nói chuyện thân mật của hắn, chỉ sợ sẽ liên lụy đến hắn.

“Hoàng Thượng, Diêu Phong công tử chỉ là quá lo lắng một nhọc, mới đưa đến thể hư hôn quyết, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều, thân thể sẽ phục hồi như cũ, xin Hoàng Thượng đừng quá sầu lo.”

Trịnh thái y chẩn bệnh xong, lấy toa thuốc thanh khí giải nhiệt ra, lệnh cho Phó Thiên Thường theo phương thuốc mà phối dược, sau đó khom người lui ra.

Lão thái y đã đi khỏi, Diêu Phong ngồi dậy, bắt gặp ánh mắt Niếp Kỳ nhìn ra ngoài, ngạc nhiên nói: “Điện hạ nhìn cái gì?”

“Không có gì, chính là cảm thấy gốc hàn mai bên ngoài sinh trưởng thật tốt.”

Vừa rồi Diêu Phong nằm nên không nhìn thấy, Niếp Kỳ lại thông qua nửa bên cửa sổ thấy rất rõ ràng, lúc Phó Thiên Thường đi khỏi, thuận tay ngắt cành bạch mai, còn hướng y vẫy tay, làm cho y đỡ khóc đỡ cười.

Bạch mai kia chính là bảo bối của Diêu Phong, hi vọng hẳn không phát hiện thiếu cành, nếu không bệnh này sẽ liền triển miên mấy ngày.

“Diêu Phong, vừa rồi lúc thái y nói ngươi cũng nghe được, ngươi nếu thể hư hôn quyết, tự mình nên hảo hảo dưỡng bệnh, việc chiêm tinh cũng không cần phải gấp.”

Có liên quan đến vận số quốc gia, Niếp Kỳ cũng có chút khấn trương.

“Nơi nào quý dị?”

Diêu Phong chau mày nói: “Dị tượng xuất phát từ phía Đông Bắc, hình dạng vô trảo phi long, cư kiền vị, đó là điềm báo có dị nhân xuất hiện, ta xem phong thủy của Vĩnh Thặng, biên thù Đông Bắc ngoài huyện Mộ Chiêu có thiên tuyết sơn, núi non trùng trùng, gây nên tử khí bàn long chi thế, nãi long mạch khí, nếu không sớm phá hủy, tương lai ắt có họa lớn, huyện Mộ Chiêu liền một dải với đất phong của Vĩnh Thặng Cần Vương, với lại nơi giáp ranh đám người ngoại tộc thường xuyên bạo loạn, đều là điềm xấu.”

Lời nói của Diêu Phong Niếp Kỳ dĩ nhiên hiểu rõ, nếu không vì lo lắng, y cũng không phái Ly Châu đi Vĩnh Định phủ dò xét, trầm ngâm một lúc lâu, hỏi: “Phải phá giải thế nào?”

“Phương pháp phá giải cũng đơn giản, núi kia đã có bàn long, bên trong tất có tịnh thủy, vì liêm khí tàng kim sở dụng, chỉ cần lấy tịnh phù thủy rót vào trong hồ, phá nguyên khí của nó, long không có nước khó sống, trở thành vật chết, tử khí sẽ tự phá.”

Diêu Phong từ trong gối lấy ra một cái bình nhỏ màu trắng đưa lên phía trước, Niếp Kỳ có chút sững sờ.

“Thật đơn giản như vậy?”

Diêu Phong lắc đầu thở dài: “Chớ cho rằng việc này đơn giản, phá long mạch cần phải nhờ một người đủ phúc tướng, mới có thể ngăn chặn tử khí, mưu sự thành công, có liên quan đến vận mệnh quốc gia, mong điện hạ suy nghĩ sâu xa.”

Niếp Kỳ lặng lẽ tiếp nhận bình sứ, tay lại bị Diêu Phong giữ chặt, hai tay cùng giữ, đồng tử sâu thẳm bình tĩnh chăm chú nhìn.

“Điện hạ, việc này tất sẽ thành công, tin tưởng ta, ta lấy liệt đại tổ tông ra thề, Vĩnh Thặng thiên thu muôn đời, quốc vận vĩnh viễn hưng thịnh.”

Ngày kế tiếp, trong cung truyền ra tin tức, Vĩnh Thặng tân hoàng đế vì cầu vận mệnh quốc gia hưng thịnh, sáng sớm đã khởi giá đến Quốc Tự phật điện trai giới cầu phật, khoảng thời gian này mọi việc trong triều đều do Thái Thượng Hoàng toàn quyền xử lý.

Nhìn long liễn khởi giá đến phật điện, Phó Thiên Thường chẳng dám chậm trễ, vốn định trước khi rời đi, đến gặp Niếp Kỳ chào hỏi, nhưng khi đến lại không có duyên gặp mặt, ít hôm sau khi Niếp Kỳ xuất quan, chỉ sợ hẳn ở một địa phương nào đó trên giang hồ đang ung dung tự tại khoái hoạt.

Thuận tay bỏ các loại dược liệu vào cái bao, chuẩn bị tìm một đêm hắc nguyệt cao phong (gió lớn, mây che mắt trắng) nhanh nhẹn rời đi, ai ngờ đêm đó có ám vệ đến tìm hắn, nói chủ tử cho mời.

Chính là gã ám vệ đi theo y, Phó Thiên Thường đôi mi thanh tú nhíu lại, gật gật đầu.

Nói thật, hẳn cũng muốn nhìn một chút xem bộ dáng Niếp Kỳ ở trong điện dâng hương cầu nguyện, tụng kinh niệm phật như một tiểu hòa thượng, trong lúc cầu phúc có thật kiêng không ăn mặn? Có quỷ mới tin! Nói không chừng chính là lười vào triều, cho nên liền tìm cái cớ, đem mọi sự tình giao cho lão hoàng đế, chính mình chạy tới chỗ khác ung dung tự tại đi.

Đoán rằng Niếp Kỳ muốn mình đem yếu dược làm gậy đến, nên Phó Thiên Thường lấy dược, đi theo ám vệ, ai ngờ ám vệ lại dẫn hắn đến điện Loan Hòa, thì ra người muốn gặp hẳn không phải là Niếp Kỳ mà là Thái Thượng Hoàng Niếp Tiêu.

Sau khi ngồi xuống, nội thị liền dâng trà thơm, Phó Thiên Thường đưa miệng thưởng thức cốc trà, chỉ cảm thấy hương thơm xông vào mũi, có chút hối hận vì chỉ đóng gói thảo dược mà quên không thuận tay lấy luôn ít cốc trà mỹ thực.

Niếp Tiêu mỉm cười, hoàn toàn không hỏi tới tin đồn Phó Thiên Thường mê hoặc cung đình, chỉ nói: “Thiên Thường, người kiến tập trong thái y viện lâu như vậy, có thu hoạch gì không?”

Thu hoạch? Còn hơn thế nữa! Miễn phí ăn ở, miễn phí lấy dược, còn được miễn phí sai khiến tiểu hoàng đế làm việc cho mình

Có thể thấy kiến tập thật sự là một hảo nghề nghiệp, hẳn chính là đang lo lắng sau khi rời khỏi Vĩnh Thặng, có nên hay không đi đến nước láng giềng Vạn Dục tiếp tục làm một ngự y kiến tập.

“Khởi bẩm bệ hạ, ta thấy kiến tập thật sự rất thú vị, đang nghĩ ngợi, muốn dụng cái đã học để tự lập thân thủ.”

“Úc, nói vậy, trăm thật có nơi tốt đi, không biết người có hứng thú?”

Niếp Tiêu khẽ dùng nắp ly trà gạt lá trà, thưởng thức trà, thản nhiên nói.

Phó Thiên Thường ánh mắt miết hương Niếp Tiêu, thấy hẳn hai mắt sáng ngời, có ý mong đợi, nào lập tức biết đây là cái bẫy. Nếu Tiểu Kỳ đúng là tiểu hồ ly, thì vị thái thượng hoàng này tuyệt đối là cáo già, nửa đêm nửa hôm, nếu không phải đại sự, hẳn có gì bỏ qua đêm xuân đẹp để mà gọi mình tới, hỏi cái gì cảm giác kiến tập? Lễ hiền hạ thổ (cụm từ này mình cũng không hiểu) tựa hồ đã chọn sai thời gian nga.

Vì thế, cũng từ từ thưởng thức trà, đánh Thái Cực.

“Xin bệ hạ giải thích rõ”.

Niếp Tiêu chỉ mỉm cười.

“Chính là việc nhỏ, bất quá, nếu thành công, trăm nhận lời người, phong cho người làm tam phẩm ngự y thái y viện, sau này kho thuốc Vĩnh Thặng toàn bộ được cho người tùy ý lấy xài, như thế nào?”

Phó Thiên Thường đôi con ngươi đồng loạt sáng lên.

Cái tam phẩm thái y viện kia hẳn không hề để tâm, bất quá cả kho thuốc có thể tùy ý lấy dùng có lực hấp dẫn lớn đối với hẳn, hẳn có thể mang theo dược liệu nhưng cũng chỉ có giới hạn, còn gì có thể so với việc hẳn có thể tùy nơi tùy chỗ tùy ý lấy dược sướng tay? Vì coi dược như bảo bối cực cực, Phó Thiên Thường quyết định đem chính mình bán đi.

“Nói đi, chuyện gì?”- Hẳn khẳng khái hỏi.

Niếp Tiêu cho nhóm nội thị hầu hạ bên cạnh lui xuống, buông tách trà, nói: “Việc này đối với người mà nói rất đơn giản, Lân nhi của trăm có việc phải xuất cung, giang hồ hiểm ác, trăm muốn người hộ tống hẳn trở về bình an.”

Thì ra đơn giản vậy? Tuy nói rằng hẳn không hiểu chuyện làm thị vệ cho hoàng tử, hiểm khi kẻ trên lại chịu nhân nhượng kẻ dưới, hơn nữa đây cũng không phải là việc khó, ngẫm lại chính mình vẫn có lợi, vì thế Phó Thiên Thường nói: “Bệ hạ đã tin tưởng, ta chính là, chính là không biết vị hoàng tử nào làm cho ngài lo lắng như thế?”

“Chính là trưởng tử của trăm, đương kim Thánh Thượng..”

“Úc....ha”

Phó Thiên Thường lên tiếng trả lời, sau cảm thấy có chút không đúng.

Thánh Thượng? Không phải hẳn quen biết Thánh Thượng kia sao? Thấy Phó Thiên Thường miệng ngậm trà đột nhiên cứng đờ gương mặt, Niếp Tiêu trên mặt hiện ra một tia cười giảo hoạt.

“Thì ra người không biết, gần đây người và Tiểu Kỳ quan hệ tốt đến cùng giường cùng gối, trăm còn tưởng rằng hẳn tất sẽ không giấu diếm người đi.”

Phốc....

Hớp trà kia rốt cuộc không nhịn được, toàn bộ phun ra.

Niếp Kì, ngươi là đồ ngụy quân tử! Ngụy quân tử! Ngụy quân tử! Ngụy quân tử! Nếu có thể dùng tâm mà gửi đi lời mắng chửi, tin rằng Niếp Kì giờ phút này sẽ cảm nhận được Phó Thiên Thường đối với y vô cùng nhưng nhớ, bởi vì kiến tập ngự y nhanh chóng biến thành kiến tập thị vệ, nếu biết về sau phải dính theo chức danh này, Phó Thiên Thường tuyệt sẽ không đối với Niếp Kì ân cần chăm sóc đến vậy.

Giờ đây Phó Thiên Thường đang ngồi nghỉ ngơi ở một tửu quán ven đường, cơm vẫn chưa dọn lên, vì thế hẳn thực sự nhàm chán chống cằm nhìn ra ngoài ngắm phong cảnh.

Hắn chính là đang thưởng hương phượng bắc mà đi, theo lý thuyết, đáng ra sớm đã đuổi kịp Niếp Kì, nhưng theo đường này, lại không thể dò ra hành tung của y, điều này làm cho Phó Thiên Thường cảm thấy kì quái lại có chút lo lắng.

Niếp Tiêu vẫn không nói với hắn mục đích thực sự việc Niếp Kì ra khỏi cung, chỉ bắt hắn đi đến biên thủy phía Đông Bắc ngoài huyện Mộ Chiêu, Phó Thiên Thường cũng không hỏi nhiều, dù sao khi gặp Niếp Kì, y chắc chắn sẽ tự động nói rõ với mình.

Tiểu nhị đem đồ ăn bưng lên, Phó Thiên Thường Chính là đang hưng phấn ăn uống thì chợt thấy từ cửa có người tiến vào.

Chính là Niếp Kì một thân vận bạch y đậm bạc, ngay lúc y mang trên vai bao y phục đi vào quầy tiền, Phó Thiên Thường đồ ăn trong miệng thiếu chút nữa là phun hết ra.

Người này học ở đâu ra thuật dịch dung? Quả thật là giết người không dền mạng, lông mày xéch lên cao, phía dưới râu lởm chồm, hẳn dù gì cũng là vua một nước, tại sao ngay cả chiếc mặt nạ tốt một chút cũng không mua nổi, lông trướng keo kiệt như vậy đến kẻ bán mặt nạ cũng có thể giả danh lừa bịp.

Quan trọng chính là—Niếp Kì hình tượng nho nhã cùng với kẻ hung thần ác sát hạng hai một chút cũng không giống, hẳn dịch dung chẳng qua chỉ muốn giả dạng thành thực, nhưng chỉ có bộ dáng tam lữ thanh tu (hình như là râu tóc nhẵn nhụi) kia mới giống ngụy quân tử thôi.

Phó Thiên Thường thưởng thức thức ăn thêm một chút, thấy Niếp Kì mua của tiểu nhị vài cái bánh mì rời đi ra ngoài, hắn liền trả tiền cơm vội vã đuổi theo.

Hoàn đệ tam chương

4. Chương 4

Kì thật thuật dịch dung của Niếp Kì không phải là kém, chỉ tiếc y gặp phải chính là cao thủ trong cao thủ, nên bị nhìn thấu bên trong.

Y đem dây ngựa treo lên cây, nói: “Ta ra cung đều không phải vì muốn du sơn ngoạn thủy, mà có việc quan trọng muốn làm.”

Cái gọi là việc quan trọng đương nhiên là chỉ việc phá long mạch của thiên tuyệt sơn.

Phá long mạch cần một người phúc trách đầy mình, còn phải được tín nhiệm, chỗ có long mạch lại ở nơi đất phong của Vĩnh Thặng Cần Vương, Niếp Kì suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy chính mình nên đi một chuyến, sự tình liên quan đến vận mệnh Vĩnh Thặng quốc, y cần phải cẩn thận làm việc, hoàn hảo Ly Châu cũng đã chờ sẵn ở Vĩnh Định phủ, y có thể thuận lợi đem việc này làm một cách thoả đáng.

Nhìn thấy Phó Thiên Thường ngó mình chằm chằm, đang chờ đợi đáp án, Niếp Kì cười, nói: “Ta muốn đi tìm một người, có thể một lần nhất kiến chung tình, người cả đời gần bên ta.”

Đó cũng là một nguyên nhân khác mà y xuất cung.

Không ai muốn vận mệnh của mình bị người khác khống chế, huống chi y lại là ngôi cửu ngũ đế vương, cho nên, Niếp Kì đối với lần rời cung này vẫn là trong lòng có nhiều hi vọng, có lẽ, y có thể nhân cơ hội này tìm được người định mệnh dành cho mình.

Nếu hai người mục đích giống nhau, ngay lập tức liền cùng đường, Phó Thiên Thường hỏi Niếp Kỳ y vì cái gì dừng lại phía sau mình, Niếp Kỳ mặt lộ vẻ lo sợ hẩn nghi hoặc, chỉ nói gần đây trí nhớ kém, chỉ sợ đã đi nhầm đường cũng chưa biết chừng.

Thấy y nói quanh co, Phó Thiên Thường cũng không hỏi nhiều nữa, dù sao Thái Thượng Hoàng lệnh cho hẩn bảo vệ an toàn cho Niếp Kỳ, bất quá thoát nhìn, Thái Thượng Hoàng tựa hồ lo chuyện dư thừa, ai sẽ nghĩ tới việc một quân vương nhân hậu lên tiếng đòi đi cầu phúc mà ngay cả một thị vệ tùy thân cũng không mang theo, làm cho hẩn không thể không thừa nhận Niếp Kỳ là một kẻ vừa can đảm vừa ngu ngốc.

Để tiện việc đi đường, Phó Thiên Thường nghĩ ra việc xưng hô huynh đệ tương xứng, Niếp Kỳ liền đồng ý, ai ngờ khi hỏi tuổi, mới biết Niếp Kỳ đã hai mươi tư, so với hẩn lớn hơn những bốn tuổi, trước giờ vẫn nghĩ Niếp Kỳ giả vờ ra vẻ ôn trọng trầm tĩnh, ai ngờ người ta không làm ra vẻ, mà chính là bản thân y tự trở nên thành thực, làm Phó Thiên Thường có chút buồn bực.

Tên Tiểu Kỳ hẩn đã kêu thành thói quen rồi, bất quá đến việc sửa, hẩn cũng không muốn, vì thế liền nói mình hai mươi sáu tuổi, Niếp Kỳ không hề hoài nghi, thông thoáng khoải khoải nhận hẩn làm huynh trưởng.

Trên đường hai người cùng ăn chung ngủ chung, giang hồ thật không thể so với hoàng cung ẩm thực thượng hảo, việc ngủ nghỉ đối với Niếp Kỳ mà nói cũng có chút cực khổ, đã có thói quen ngủ trên long sà rộng rãi thư thái, giường gỗ của dân gian vốn ngủ không được thoải mái, hết lần này đến lần khác bên người y còn có một người sống sờ sờ bám chặt không buông, không thuê được gian phòng thượng hạng, lại phải chen chúc cùng hẩn trên một chiếc giường, may mắn trên người Phó Thiên Thường tởm tằm có mùi thảo dược thơm ngát, Niếp Kỳ đành tự thuyết phục bản thân—đó là một được gói, không chỉ trợ giúp giấc ngủ mà còn có tác dụng giữ ấm, chỉ là hơi lớn một chút.

Kỳ thật Phó Thiên Thường cũng là loại người quen hưởng thụ, nếu không phải vì dược liệu quý báu, hẩn cũng sẽ không mặt dày mày dạn mà theo chân người khác lên giường, mặc dù người kia đúng là Hoàng Thượng cử ngũ chí tôn, không có biện pháp a, làm kiến tập thị vệ so với kiến tập ngự y khó hơn, luôn phải cam đoan Niếp Kỳ được an toàn, chỉ có thể đi theo như hình với bóng, đương nhiên kể cả ở trên giường cũng vậy.

Đi đường liên tục, rất nhanh đã tiến vào một trấn ở biên thủy phương bắc.

Đêm nay đã bỏ lỡ nơi nghỉ ngơi, hai người đành phải qua đêm giữa núi, ban đêm gió lớn, may thay trong núi lại có một động thiên nhiên giúp cho bọn họ tạm tránh gió, lại đi đến những nơi lân cận nhạt chút củi lửa, đốt sưởi ấm, thuận tiện quay lương khô ăn đỡ đói.

Đã là đầu xuân, khí trời ở kinh thành sớm đã chuyển sang ấm áp, nhưng địa phương ở vùng Đông Bắc vẫn đóng băng giá lạnh, Phó Thiên Thường hành tẩu trên giang hồ đã quen, có chút kinh nghiệm, sau khi cơm nước xong xuôi, lấy thuốc mỡ ra dùng để đề phòng nứt da, giúp Niếp Kỳ bôi loạn xạ.

Dọc đường đi này, Phó Thiên Thường ngoại trừ làm một kiến tập thị vệ, còn kiêm luôn một gã sai vặt, tuy rằng Niếp Kỳ cử chỉ trầm ổn, không hề có chút kiêu căng, nhưng dù sao ở lâu trong thâm cung, từ nhỏ đã quen được hầu hạ, thân thể Niếp Kỳ mẫn cảm, rất dễ mắc bệnh về da.

Đem dược chống nứt da xoa đều đặn tinh tế lên tay Niếp Kỳ, trong lòng lại hoài nghi dữ dội việc Thái Thượng Hoàng ưng thuận một điều kiện tốt đến vậy, không phải kêu hẩn hảo hộ Hoàng Thượng an toàn, mà đơn thuần là lo lắng cho Lân nhi của mình bị uỷ khuất, nên mới đưa hẩn tới làm một kiến tập nội thị.

“Thiên Thường, tay ngươi sinh ra đã rất đẹp, trước kia có làm qua việc nặng chưa?”

Nói nhảm, hẩn trước kia cũng được người ta hầu hạ, không ai ngờ lại bị lọt vào bẫy của tên cáo già Thái Thượng Hoàng, nhẩn nhục làm một gã sai vặt, việc này hẩn đành không để tâm, chẳng lẽ để cho tên tiểu hoàng đế tự thân vận động sao? Thuận miệng nói vài lời, gió đêm ngày càng lớn dần, Niếp Kỳ buồn ngủ nên bèn đứng lên, tựa vào vách động ngủ thật say, nghe tiếng ngáy của y dần dần vang lên, Phó Thiên Thường lặng lẽ đứng dậy, đi ra ngoài.

Vừa rồi khi đi nhạt củi, hẩn phát hiện gần đó có một cái hồ sâu, vì thế liền thừa lúc Niếp Kỳ ngủ say, hảo hảo đi ngâm nước một chút.

Vì phải theo sát Niếp Kỳ như hình với bóng, bình thường hẳn ngay cả việc ngâm nước tắm cũng phải vội vội vàng vàng, chứ đừng nói đến bỏ mặt nạ trên mặt, gần đây vẫn chưa từng bỏ xuống, mặt đã sớm muốn bị hư luôn, nếu biết trước vất vả như vậy, có đánh chết hẳn cũng không nhận nhiệm vụ này.

Đi tới bờ hồ, nước thanh trong như gương, gió thổi từng cơn, mặt hồ gợn sóng phản chiếu đầy sao trời rực rỡ, trăng tròn trên trời cao quải, một mảnh tịch liêu. Phó Thiên Thường lấy ra nước thuốc đã được đặc chế, thấm ướt nước rồi chậm rãi đem mặt nạ bóc ra khỏi mặt, sau đó cởi bỏ quần áo, nhảy xuống nước, đàm thủy thậm băng, bất quá hẳn có nội công thâm hậu, nên không cảm thấy gì cả.

Tựa vào một tảng đá xanh, lấy nước hắt qua vai từng đợt, chỉ cảm thấy trong lòng vui sướng vô cùng, lại rửa mặt, chậm rãi xoa bóp hai gò má, mặt nạ kia tuy rất tinh xảo, nhưng mang lâu ngày cũng khiến thân thể không khoẻ.

Sau đó đứng lên, lấy trâm cài tóc ra, tùy ý hất mái tóc đen mượt như mây rũ xuống, đang chuẩn bị ngâm mái tóc dài vào nước, chợt có âm thanh truyền đến từ phía sau.

Phó Thiên Thường xoay người, liền thấy Niếp Kỳ đứng trong bụi cỏ cách đó không xa đang nhìn bên này về mặt kinh ngạc.

Trăng cao chiếu xuống, nước hồ lấp lánh trong như gương, một người ở trong gương, một người ở ngoài gương, bốn mắt nhìn nhau, gió bỗng chốc ngừng thổi, không gian tịch liêu, giữa thiên địa như chỉ còn hai người họ.

Phó Thiên Thường liền cảm thấy không ổn, cuống quýt thả người trượt qua tảng đá xanh, rớt xuống bờ hồ, nhanh tay đem quần áo và mặt nạ nhặt lên rồi chạy vội đi.

Khinh công của hắn thiên hạ vô song, sót ruột đến nỗi ngay cả mặc quần áo cũng nhanh như chớp, khi quay lại thạch động quần áo đã được mặc chỉnh tề, mặt nạ cũng vững vàng mang ở trên mặt.

Sơ suất quá, hẳn chính là chờ Niếp Kỳ ngủ say mới đi ngâm nước, ngàn vạn lần không thể để ý biết người đó chính là mình, nếu không về sau làm sao dễ dàng thoát thân, nếu y hoài nghi phải liều chết không thừa nhận.

Phó Thiên Thường sờ sờ lên mặt nạ, xác nhận không hề sơ hở lúc này mới an tâm.

Nằm xuống chớp mắt nhưng cũng không thấy Niếp Kỳ quay lại, lo lắng y có chuyện Phó Thiên Thường đành phải chạy ra đi tìm y, đến bờ hồ mới phát hiện Niếp Kỳ vẫn còn đứng ở đó, giống như một người bị điểm huyết, cả thân hình đến vẻ mặt đều không chút bình thường.

Người này thất hoả phong tâm (tâm thần điên loạn)? Vẫn là bị si mê mê mẩn tâm trí (si mê là một loại yêu quái)? Làm ơn, hẳn chính là một kiến tập ngục y, đối với việc hàn ma diệt yêu hẳn không cũng không lành nghề đâu.

“Uy, tỉnh tỉnh!”

Đưa tay ở trước mặt Niếp Kỳ dùng sức lắc lắc, rống lên nửa ngày, Niếp Kỳ mới hồi phục tinh thần, gắt gao nhìn thẳng hắn.

Phó Thiên Thường có chút chột dạ, vờ cười: “Người chạy đến đây làm gì? Khi ta tỉnh lại phát hiện không thấy người...”

Kẻ gây chuyện đón lời trước, lại bị Niếp Kỳ giữ chặt ống tay áo, sắc mặt vui mừng nói: “Tìm được rồi, ta tìm được rồi!”

Lần này đổi lại là Phó Thiên Thường ngăn người, sững sờ hỏi: “Người tìm được cái gì rồi?”

Thấy y ở trong cung thần tình thay đổi luôn nhàn nhã, khi đại điển đang cơ lại thấy y lời nói thanh nhã đôn hậu, chưa từng thấy qua y biểu tình như vậy, như thể đã thực hiện được một nguyện vọng nào đó, bộ dáng cực kỳ hưng phấn như một tiểu hài đồng, không hề làm ra vẻ mà hoàn toàn là thành thật hưng phấn.

Đột nhiên có một dự cảm không tốt.

Quả nhiên Niếp Kì đôi con ngươi loé sáng, chỉ vào cái hồ trước mặt nói: “Người kia! Là người làm cho ta vừa gặp đã nhất kiến chung tình.”

Vừa tỉnh lại đã không thấy Phó Thiên Thường bên người, cảm thấy có chút kì quái nên liền ra ngoài tìm hắc, ai ngờ khi đi vào bờ hồ, liền chứng kiến tinh linh kia, kia đang ở trong hồ tắm rửa, tóc dài như đoạn, thân thể nhuận ngọc, ngoài đầu mỉm cười liền mang theo vẻ mê hoặc lòng người, tuyệt khương mà tà mị.

Người kia linh hoạt kì ảo chắc chắn không thuộc phạm trần, tựa hồ lúc liếc mắt đã tỏ vẻ khinh nhờn (không để ai vô mắt).

Đúng là tiên giáng trần đi.

Trái tim đánh trống liên hồi, y biết rốt cuộc mình đã tìm được, tìm được người cùng nhau cả đời.

“Áo giác!”- Phó Thiên Thường lạnh lùng ngắt lời Niếp Kì, đem y lôi trở về thực tại.

“Không phải ảo giác, khi nãy nàng đứng ở đó, còn hướng ta mà mỉm cười....”

Mỉm cười? Hắc thề là vừa rồi tuyệt đối chưa từng mỉm cười với tiểu hoàng đế ngu ngốc!- “Núi sâu rừng già, làm sao có thể có mỹ nhân? Nhất định là loài vông sơn quỷ mị dơ bẩn, tuyệt phải cẩn thận, nếu bị hút đi tinh khí, chắc chắn đi đời nhà ma.”

“Vẻ đẹp ấy, nếu được chiêm ngưỡng, chết cũng không đáng tiếc?”

Bên tai truyền đến si ngữ của Niếp Kì, Phó Thiên Thường cả thân mình chấn động, quay đầu nhìn y, lại thấy vẻ mặt si mê của y, hoàn toàn không giống người mình quen biết.

Đột nhiên xuất hiện một cảm giác mát mát, tay đang nắm lấy Niếp Kì rơi xuống, tự cười giễu

“Thì ra trên đời này ai cũng yêu thích mỹ nhân....”

Trong sơn động lửa trại đã tắt, không cần lo Niếp Kì chú ý đến tay áo ẩm ướt của hắc, kì thật, nếu lửa có cháy lớn đi nữa, chắc chắn Niếp Kì cũng không biết gì, bởi vì Phó Thiên Thường nhìn thấy trong cặp mắt xinh đẹp kia ngoại trừ si mê ảo ảnh đó thì sẽ không còn hình ảnh nào khác nữa.

Niếp Kì đem việc ban đêm nhìn thấy cảnh tượng thần linh xem như chuyện thật, một đêm không ngủ, buổi sáng ngày kế tiếp liền nói chờ ngày sau về kinh, lập tức ban chiếu thiên hạ, tìm kiếm vị nữ tử kia, lập nàng làm hậu.

Phó Thiên Thường có chút dở khóc dở cười, rất muốn nói cho y biết, hãy từ bỏ việc tìm kiếm vị kia đi, y sẽ không thể tìm thấy được, nguyên nhân là vì hắc sẽ không bao giờ đem dung mạo thật cho y biết.

Đêm đó hai người ngủ trọ ở một nhà trọ thuộc Lâm trấn huyện Mộ Chiêu.

Phó Thiên Thường cởi bỏ áo dài, pha trà thơm, vừa định nghỉ ngơi thưởng thức trà thì Niếp Kì lại phát hiện túi tiền của y biến mất.

“Có phải ngươi không cẩn thận làm rớt?”

“Sẽ không đâu, khi nãy ở tửu quán ăn cơm, ta còn chạm qua, có lẽ là quên ở nơi nào đó?”

Chuyện này rất có thể, đối với bệnh hồ đồ của Niếp Kì, Phó Thiên Thường đã sớm tập thành thói quen, hắc thường thức trà thơm, ừ một tiếng.

Niếp Kì thấy hắc như vậy, vẻ mặt cười lấy lòng.

“Thiên Thường, tửu quán kia cách nơi này không xa, ngươi đi hỏi chút đi.”

Phó Thiên Thường mí mắt cũng không thèm nâng lên, lưỡi biếng nói: “Túi tiền là của ngươi, để quên nó ở tửu quán cũng là ngươi, vì cái gì lại muốn ta đi!”

Đi cả một ngày, thật vất vả mới được ngồi xuống, hắc thật sự không muốn di chuyển, đại khái tính tổng cả đời hắc từng đi cũng không đi nhiều như mấy ngày này, hắc chỉ là là kiến tập thị vệ chứ không phải kiến tập người hầu.

“Nhưng mà....ngươi là đại ca ta.”

Niếp Kì trong mắt lộ ra vẻ hồn nhiên, khẩu khí còn có chút làm nũng.

Không nói hấn là thần tử, là thuộc hạ, lại nói hấn là đại ca, chỉ cần một câu nói kia, khiến Phó Thiên Thường phải giơ tay đầu hàng, ngoan ngoãn theo lệnh đi ra ngoài, trước khi đi còn muốn làm tốt bổn phận của một người đại ca, dặn dò: “Trước khi ta trở về, không được chạy loạn nga.”

Buồn cười nhìn Phó Thiên Thường rời khỏi, Niếp Kì lấy chén trà thơm của hấn, từ từ uống một hớp, duỗi duỗi thất lưng.

Phải tự nhận thức địa vị mình là điều cơ bản hoàng đế cần phải biết, chẳng qua vừa rồi y có làm hơi quá, hành động khẩu khí khi này một điểm cũng không giống y, chỉ là vô thức làm ra.

Nghĩ như vậy, Niếp Kì phát hiện gần đây mình tựa hồ luôn vô thức làm ra những hành động kì quái.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, cửa bị đẩy ra, Niếp Kì buông chén trà, cười nói: “Nhanh như vậy đã trở lại?”

Lời còn chưa dứt, nụ cười trên miệng đã tắt ngấm, trước mắt xuất hiện một người, hấn còn chưa nghĩ ra là ai.

“Người?”

Người kia cười mang theo mấy phần quỷ dị, tiến lên phía trước, trên tay cầm túi tiền đặt lên bàn, đôi mắt sáng phi thường yêu dị, rất nhanh liền nhìn chằm chằm y.

Niếp Kì chỉ cảm thấy một mùi hương lạ lùng bay tới, thần trí bắt đầu u mê.

Mùi hương nồng đậm làm cho y cảm thấy chán ghét, đưa tay phải phải đầu, cảm thấy một cơn đau quen thuộc kịch liệt truyền vào não.

Bên tai nghe thấy một giọng khàn khàn mị hoặc nói nhỏ.

“Kiến tập ngự y với người quả thật như hình với bóng a, ta vất vả mới tìm được cơ hội ở riêng một mình với người.”

“Là ai? Người là ai...”

Đầu càng thêm đau, rõ ràng là một gương mặt rất quen thuộc, vừa lo sợ vừa nghi hoặc không nhớ ra nổi. Hấn là ai vậy.

Niếp Kì thống khổ lắc đầu, lại dùng lực nhìn thẳng gương mặt phía trước, ngay sau đó liền bị ánh mắt của hấn mê hoặc.

“Người đã quên sao? Ta chính là chủ tử của người, người tên Phó Thiên Thường, chính là một sát thủ, phụng mệnh đến giết Vĩnh Thặng hoàng đế.”

Niếp Kì nhìn hấn, trong mắt dần dần hiện mê vông: “Sát thủ..”

“Đúng, hấn muốn đi thiên tuyết sơn đoạn đi mạch máu của dòng tộc ta, cho nên, giết hấn!”

Một thanh dao găm được nhét vào tay Niếp Kì, chỗ thủ bính có hình rồng có sừng dữ tợn uốn lượn, đôi mắt được khảm ru-bi dưới ánh đèn phát ra một tia âm lãnh – “Dùng máu của hấn, tế linh hồn dòng tộc chúng ta.”

Âm như quỷ mị, khàn khàn mà hấp dẫn, bất giác, Niếp Kì nắm chặt dao găm kia.

Phó Thiên Thường trở về thì thấy dưới ánh đèn Niếp Kì ngồi xuất thần, ngọn đèn trước mặt chợt bùng lên, nhưng y lại không hề cảm giác được.

Từ sau khi gặp mĩ nhân đó, loại tình huống này giống như càng ngày càng nhiều. Lại nhìn trên bàn đoạn đoạn chính chính đặt một túi tiền, Phó Thiên Thường không khách khí đánh xuống một cái.

Thì ra bị tiểu hoàng đế dắt mũi, làm hại hấn chạy tới tửu quán kiếm tiền bù vào, kết quả sau khi làm hung thần sát ác uy hiếp hết nửa ngày, lão bản run rẩy đem tiền từ trong tương phòng ảo não móc ra, cầu xin hấn cầm tiền bỏ qua cho.

“Uy, hoàn hồn đi, châm trà!”

Phó Thiên Thường vén vạt áo, ngông nghênh ngồi xuống, Niếp Kỳ lấy lại tinh thần, vội châm nước trà mới bưng cho hần.

“Thật có lỗi, người đi rồi, ta mới phát hiện túi tiền để trong cái bọc.”

Phó Thiên Thường an tâm thoải mái tiếp nhận chén trà, chậm rãi thưởng thức, ngẫm lại có thể làm đương kim thánh thượng vì mình mà châm trà rót nước, chỉ sợ ngay cả lão hoàng đế cũng chưa được đãi ngộ này, uất ức vừa nãy cũng giảm bớt.

Mùi ngửi ngửi, đột nhiên phát hiện trong phòng như có một mùi hương thoang thoảng tràn ngập, trước khi mình đi khỏi cũng không thấy có.

Hần uống xong hai hớp trà, thấy Niếp Kỳ đã cởi bỏ quần áo rồi nằm lên giường, liền thổi tắt nến, cũng theo nằm xuống, tiến vào ổ chăn.

Niếp Kỳ rút dao găm giấu trong người ra, tay cầm chuôi dao, chậm rãi rút ra, ai ngờ trong bóng tối một bàn tay quen thuộc đưa đến khoát lên lưng y, cầm theo tay y.

“Trời rất lạnh, ở cùng một chỗ sẽ ấm hơn.”

Được hương truyền đến, Niếp Kỳ nhăn mặt nhíu mày, chỉ cảm thấy bớt đau đầu, hô hấp cũng theo đó nặng nề liền rơi vào giấc ngủ.

Ngày kế tiếp đã đến huyện Mộ Chiêu, trong huyện hàng quán tiểu thương san sát, lời rao bán lớn tiếng không ngừng lọt vào tai, người đi đường đa số phục sức ngoại tộc, tới lui tấp nập, cả một trấn nhỏ nơi biên thủy trở nên náo nhiệt, rất nhiều người trong mắt đều lộ vẻ phòng bị, có mấy tiểu hài tử còn cố ý tiến lên mò tay vào túi tiền của bọn họ, bị Phó Thiên Thường bắt được, đẩy sang một bên.

Ra khỏi thành, cưỡi ngựa rất nhanh liền tiến tới trước thiên tuyết sơn.

Nhìn từ xa núi đứng vững trước gió lớn, quả nhiên là thiên ngàn sơn tuyết phi điêu, băng tuyết trắng xoá, lạnh buốt một mảng, lọt vào trong mắt một vùng trời mênh mang xơ xác tiêu điều, trên sườn núi uốn lượn dòng sông, đến thượng lưu thì đóng băng, mặt trước tầng tầng băng mỏng manh.

Gió lạnh quất từng cơn, Phó Thiên Thường rung mình một cái, bông tuyết bay đến, chạm vào mặt hần, lạnh đến thấu xương.

“Tiểu Kỳ, người thực sự muốn tìm long mạch ở cái địa phương quỷ quái này?”

Theo dọc đường đi, Phó Thiên Thường đã sớm nhất thanh nhị sở đem mục đích của Niếp Kỳ ra hỏi rõ, Niếp Kỳ đối với hần không có ý giấu diếm, với y mà nói, tuy tiểu được cung lười nhác nhàn nhã một chút, nhưng vẫn là rất đáng tin nhiệm. (theo mình nghĩ có lẽ chuyện đến thiên tuyết sơn PNT biết trước khi Tiểu Kỳ bị thôi miên).

“Có lẽ.”- Niếp Kỳ lãnh đạm trả lời.

Địa thế ở núi xoay chuyển hiểm trở, không thể cưỡi ngựa đi lên, hai người đành xuống ngựa đi bộ, ai ngờ đi được một đoạn xa, lông mày Niếp Kỳ đột nhiên nhăn lại, tay ôm trán ngồi xổm xuống.

Phó Thiên Thường liền bước tới trước đỡ lấy y, thấy thân hình y khẽ run, sắc mặt tái nhợt, giống như đang nén đau đớn ở cổ, bèn đưa y ngồi xuống, từ hành lý trên lưng lấy ra một gói thuốc, nói: “Nhấn một chút, ta giúp người hạ châm.”

Tay lấy châm bị Niếp Kỳ giữ chặt: “Không có việc gì, ta nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe.”

Vừa nói, thân mình nghiêng qua, tựa vào người hần, Phó Thiên Thường đành phải đưa tay ôm lấy y, một luồng gió lạnh đột nhiên ập đến, một lưỡi dao sắc bén hướng hần đâm tới, chỉ cách gang tấc, bén nhọn đến lạnh lẽo.

Trước ngực Phó Thiên Thường lưỡi đao xẹt qua, trường bào bị rách một mảng to, bản thân hần khó khăn lắm mới né được một nhát chí mạng nhắm vào tim.

Niếp Kì thân hình sừng sững, trong tay lưỡi dao sắc bén hiện ra tia lạnh lẽo, Phó Thiên Thường lộ vẻ cười bồn chồn.

“Người lấy dao làm gì?”

Niếp Kì ánh mắt sắc lạnh, không giống bộ dáng ôn hoà nhân hậu như bình thường, lai giơ dao lên, âm thanh âm lãnh nói: “Giết người!”

Phó Thiên Thường nhún nhún vai- “Không có việc gì làm nên hóa trang thành sát thủ chơi sao, chẳng giống người chút nào.”

Hắn vẫn đối với thân thể trùng độc hồng ti chu đích của Niếp Kì cảm thấy kì quái, đến tối hôm qua sau khi ngửi được mùi thơm lạ lùng mới đột nhiên nghĩ đến, độc hồng ti chu đích nguyên bản không nguy hiểm, nhưng nếu là trộn chung trăm loại hương cùng nhau dùng, sẽ làm cho người ta thần trí hỗn loạn, không xác thực mà nói, nếu người loại hương lạ lùng này trường kì, sẽ làm cho trí nhớ con người chậm rãi tiêu giảm, cuối cùng sẽ hoàn toàn quên chỉ đối với người hạ độc cú đầu nghe lệnh.

Ngày đó Niếp Kì vừa gặp hắn, tại sao lại có phản ứng mờ mịt, nhất định khi đó Niếp Kì đã bị hạ trăm dặm hương, chính là hạ không mạnh tay, mà lúc sau chính mình bên cạnh y không ngừng kể lể các loại việc vặt, vô hình chung đã kích thích trí nhớ của y, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Tối qua nhất định có người thừa cơ mình đi khỏi, hạ rất mạnh tay trăm dặm hương mới không chế được thần trí của y, độc này không có thuốc nào chữa được, chỉ có thể chờ sau thời gian dài chậm rãi biến mất, về phần độc tính có thể tồn tại bao lâu, phải xem người đó có thể chất thế nào.

Thấy Niếp Kì xông lên phía trước, nâng dao đâm tới, Phó Thiên Thường vội vàng né tránh, ai ngờ đối phương xuống tay tàn nhẫn, hàn quang bao phủ xung quanh hắn, đao đao đoạt mệnh.

Phó Thiên Thường công phu cao hơn Niếp Kì rất nhiều, lại không chịu nổi chỉ thủ mà không công, một mặt bị đánh, tay áo bào bị một người không có tâm trí đâm lủng vài lỗ, nhất thời tức giận, đưa tay kẹp lưỡi dao đang đâm tới, quát: “Đủ rồi! Đừng tưởng người là hoàng đế thì ta không dám động thủ, cùng lắm thì lão tử từ bỏ được liệu.”

Hắn chỉ muốn cái danh kiến tập ngự y để hỗn ăn hỗn uống mà thôi, cũng không cần đem danh tính mạng, nếu không bận tâm về thân phận Niếp Kì thì đã sớm động thủ.

Dao găm bị Phó Thiên cứng cáp kẹp lấy, Niếp Kì đơn giản buông tay, trở tay từ bên hông xuất ra một nhuyễn kiếm, ngân long phi xuất, hướng cổ họng hắn đâm thẳng. Lần này Phó Thiên Thường không chút do dự cũng xuất ra nhuyễn kiếm, hoành kiếm đánh trả, đang lúc băng tuyết tung bay, chỉ thấy hai thân ảnh bay lên thoát ra, đánh liên hồi.

Cơ thể Niếp Kì được kích thích trở nên cường bạo, tiến công chiêu nào cũng tàn nhẫn, đảo mắt đã đem Phó Thiên Thường ép tới mép cửa tầng băng.

Phó Thiên Thường không dám do dự lần nữa, lẳng không phi kiếm phản kích, nháy mắt đã đặt tại ngực trái của Niếp Kì, quát: “Dừng tay!”

Niếp Kì quả nhiên dừng tay.

Giờ phút này lưỡi dao của y để ngay yết hầu của Phó Thiên Thường, chỉ cần nhích về phía trước một chút, liền có thể chấm dứt tính mạng của hắn.

Đáng tiếc phía trước đã bị Phó Thiên Thường dùng lưỡi kiếm che lại.

Lưỡi dao sắc bén, thấy gương mặt Niếp Kì lạnh lùng, Phó Thiên Thường lập tức bật cười, ôn nhu nói: “Tiểu Kì, ta là đại ca người a, người đã quên sao?”

Không chút phản ứng, chỉ có đôi con ngươi tàn nhẫn đang gắt gao nhìn thẳng hắn.

Thực sự rõ ràng, Niếp Kì lúc này thần trí hồ đồ, nói nhiều cũng vô ích, Phó Thiên Thường lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, trong lòng lại tính toán như thế nào hạ mê dược với y, ai ngờ Niếp Kì hé môi, lạnh lùng nói: “Chết!”

Y không hề để ý lưỡi dao sắc bén của Phó Thiên Thường ở trước ngực, thả người đệ kiếm, hàn quang trước mắt phóng tới, Phó Thiên Thường theo bản năng phản kích, không ngờ Niếp Kỳ lại kề kiếm sát tai hắn, đem chuy thủ đẩy ra.

Động tác mau lẹ, Phó Thiên Thường liền hiểu Niếp Kỳ tiến công chính là muốn đẩy hắn tránh kẻ đâm lén sau lưng, còn kiếm phong trong tay hắn đã đâm vào đầu vai của đối phương.

Nhìn thấy Niếp Kỳ trong mắt hiện lên đau đớn, Phó Thiên Thường bị hù dọa lập tức rút kiếm, nhất thời huyết hoa theo kiếm tung khắp nơi, trên nền tuyết bay đẹp tựa một đóa mai.

Tiểu Kỳ thật xin lỗi, hắn không phải cố ý, hắn làm sao ngờ được kẻ bị hạ trăm loại lương như Niếp Kỳ lại bất ngờ cứu hắn? Giữa tuyết bay lên hàng loạt mũi tên, Phó Thiên Thường không kịp nghĩ ngợi, liền che trước thân của Niếp Kỳ, cổ tay khê vung, kiếm hoa lượn vòng, gạt đi những mũi tên như xé gió đâm tới.

Hơn mười hắc y nhân che mặt nháy mắt đã xuất hiện kể bên, vây bọn họ ở giữa, dùng kiếm đâm tới.

“Các người là ai?”

Không người đáp lại, chỉ thấy mũi nhọn lạnh lẽo ra, xuất kiếm tàn nhẫn, trực tiếp nhắm vào những yếu điểm trên thân hắn, võ công Phó Thiên Thường thua xa địch dung và độc được, nhanh chóng bị bức áp sát xuống băng, tảng băng không chống đỡ được sức mạnh của mười mấy người, phát ra một tiếng vang quỷ dị, quả nhiên là miếng băng mỏng đang bị chèn ép.

Niếp Kỳ đầu vai bị thương, phản công khơi dậy lệ tính của y, kiếm hoa bay múa, lấy một đỡ mười, toàn bộ không thua gì Phó Thiên Thường, thế nhưng đối phương thế công dũng mãnh, lúc chiến đấu không đề phòng, người liền bị một chưởng đánh trúng, miếng băng mỏng chợt nứt ra, y thu thế không được, bị trượt đi.

“Tiểu Kỳ!”

Phó Thiên Thường sợ hãi kêu lên một tiếng, tung người tiến lên, khó khăn lắm mới nắm được một bàn tay của Niếp Kỳ, mong muốn giúp y bơi vào.

Ai ngờ phía dưới băng nước chảy xiết, tay vô pháp nắm chặt, tiếng gió đằng sau lập tức vang lên, một chưởng mạnh mẽ đánh vào hậu tâm của hắn, đưa hắn đánh vào giữa dòng nước. Cả người rơi xuống nước chảy rất xiết, hai người bị dòng nước xiết cuốn trôi xuôi dòng xuống phía dưới, nháy mắt đã cách xa mấy trượng.

Đang lúc thân còn trong dòng nước lạnh, đập vào mắt là một mảng tối đen, cũng may chưa buông tay Niếp Kỳ ra, Phó Thiên Thường không biết tình hình của y hiện giờ, cũng không có cách nào mở miệng hỏi han, sợ khi há miệng, một ngụm nước băng lạnh sẽ rót vào đây.

Thật lâu sau đó, dòng nước trôi bằng phẳng hơn, trong bóng đêm hình như có tiếng rên rỉ truyền đến, cảm giác thân thể Niếp Kỳ đang chìm xuống dưới, Phó Thiên Thường vội nắm chắc thắt lưng của y kéo lên trên, đưa chân khí vào miệng y, sau đó lập tức bơi lên phía trên.

Trên đỉnh đầu có hàn băng, cũng may đã là đầu xuân nên phần hạ lưu băng đóng không dày, Phó Thiên Thường đưa tay đánh mạnh, một lỗ thủng hiện ra, hai người đồng thời cùng trôi lên khỏi mặt nước, miệng mở to hô hấp.

Niếp Kỳ sắc mặt tái nhợt, thở dốc trong chốc lát, bỗng nhiên cảm tức Phó Thiên Thường, liền tung quyền đánh đến.

Không gian quá hẹp không thể nào né tránh được, con mắt trái xinh đẹp của Phó Thiên ngay lập tức trúng một quyền, Niếp Kỳ cả người thoáng một cái lại mềm nhũn chìm vào trong nước.

Không kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, Phó Thiên Thường che lại con mắt bị đánh, lại cuống quýt lặn xuống nước kéo Niếp Kỳ lên, lúc này đã buổi xế chiều, phần nước dưới băng tối đen một mảnh, may mắn thay đã nhanh chóng chạm được vào quần áo của Niếp Kỳ, lôi thân hình nặng nề của y lên khỏi mặt nước.

Trước mắt là một vùng băng tuyết, Phó Thiên Thường đành dựa vào cảm giác mà bơi vào bờ.

Vừa lên đến bờ, Niếp Kỳ liền mềm mại mà ngã xuống đất, Phó Thiên Thường cũng không khá hơn chút nào, bèn dựa vào y rồi nằm vật ra.

Phía sau lưng đã trúng một chưởng rất nặng, đau đến chết đi sống lại, bất quá may mắn ở chỗ không bị thương nơi yếu đuối, lại nhìn thấy Niếp Kỳ sau một phen nghỉ ngơi đã bò lên, từ trong người lại lòi ra con dao găm, nhắm ngay chính mình, vẻ mặt rất kiên quyết.

Phó Thiên Thường lại xoay người tránh đi, dao găm kia liền đâm vào khoảng không, hẳn vì dùng quá nhiều sức lực khiến liên lụy cái lưng đau nhức một trận, lại thấy Niếp Kỳ gơ dao tới gần, không khỏi vừa tức vừa giận, kêu lên: “Vì sao giết ta?”

“Cầu hoàng đế, muốn hủy mạch máu của dòng tộc ta, tất phải giết!”

“Ha?”- Một cái liền ngậy người, tay áo ngay lúc đó bị đâm rách một mảng lớn, Phó Thiên Thường thấy dao găm trong tay Niếp Kỳ tả đột xuất hữu thì hét lớn: “Rõ ràng ta là Phó Thiên Thường, kiến tập ngự y ở thái y viện, cầu hoàng đế kia phải”

“Câm miệng! Phó Thiên Thường là ta! Người còn dám gạt người!”

Lần này cuối cùng Phó Thiên Thường nhịn không được, nhìn thẳng, cầm cổ tay Niếp Kỳ, xoay người một cái đã đè y ở dưới thân mình, chỉ vào đầu vai bị thương của y, nói: “Ta là đại ca người, người mới vừa rồi còn vì cứu ta mà bị thương, chẳng lẽ người đã quên?”

Niếp Kỳ nhìn vai trái của mình nhất thời méo mặt, lộ vẻ khó hiểu, ngay sau đó tia hung hăng lại hiện ra, quát: “Nói bậy, người mới vừa rồi còn khinh bạc ta....”

Phó Thiên Thường tức giận đến mức thiếu chút nữa là thổ huyết, mắng to: “Ta vừa rồi chỉ muốn làm người bình tĩnh lại, người nghe cho kĩ, người mới là hoàng đế, còn lộn xộn có tin ta đánh người không?”

Mẹ kiếp, nếu tiểu hoàng đế này còn dám gây sự hẳn bất cứ giá nào cũng phải cho y một cái tát để y tỉnh ra.

May mắn thay, Niếp Kỳ không cho Phó Thiên Thường có cơ hội hành động bạo lực, y nhú mày thật lâu rồi đột nhiên ôm đầu, vùng vằng đòi đứng dậy.

Thấy y mặt lộ vẻ thống khổ, Phó Thiên Thường biết là được tính của trăm loại hương kia đã phát tác, liền thừa dịp y thần trí hỗn loạn, vội vàng đoạt lấy dao găm của y, xem như đã chiếm thế thượng phong, hẳn lại day day dẫn huyết đầu cho y, giúp y bớt đau, sau một lúc lâu, vẻ mặt Niếp Kỳ mới từ từ giãn ra, nét hung hăng biến mất dần.

Phó Thiên Thường nhìn tình cảnh này, cũng cảm thấy chính mình đau đầu.

Dùng chung trăm loại đậm hương với độc hồng ti chu đích mới có thể hoàn toàn khống chế được tâm trí của người khác, nhưng loại độc hồng ti chu đích trước kia mười phần thì mình đã được giải tám chín phần, hai phân lượng kia cũng không đáng kể, Niếp Kỳ tâm tính lại kiên nhẫn, mới có thể không bị khống chế hoàn toàn, bất quá, nguyên nhân chính là trí nhớ trước kia bị hòa trộn lẫn lộn với loại kí ức mới được đưa vào, trái lại làm mọi sự hồng bét, một chỗ không suy tính kĩ cũng có thể biến một kẻ thành thần trí điên loạn, mà độc của trăm loại đậm hương không có thuốc chữa, hiện tại chỉ có thể chờ độc trong người y chậm rãi biến mất mới tính tiếp.

Hoàn đệ tứ chương.

5. Chương 5

Xung quanh bốn phía đều là cây lớn núi cao, một mảnh trời mênh mông bát ngát, bọn họ bị dòng nước xiết cuốn trôi thật xa, hao tổn không ít thời gian để quay về.

Gió lạnh phát từng cơn, Phó Thiên Thường chợt rung mình một cái, quần áo bị nước băng thấm ướt ép sát vào người, lạnh đến nói không nên lời, lại nhìn Niếp Kỳ, y có vẻ như so với chính mình cũng không khá hơn bao nhiêu.

“Cả vùng này trời đất đều là băng tuyết, nếu chúng ta không đồng tâm hiệp lực thì chỉ có đường chết thôi! Người chắc cũng không cam lòng bị đông chết?”

Niếp Kì thần trí nửa mê nửa tỉnh, nhưng năng lực phán đoán của y vẫn chưa giảm xuống, thấy tình cảnh trước mắt thì bản thân cũng tự hiểu rõ Phó Thiên Thường không hề hù dọa.

Phó Thiên Thường dìu Niest Kì đứng lên, nắm chặt tay y đi về phía trước, miệng than thở: “Đều là người nóng vội gây ra tai họa, nơi này là ngày hay đêm, đến cả mặt trăng cũng không có, người nói nên làm cái gì bây giờ?”- Hai tay cũng nắm chặt, nhìn từ ngoài vào như đang đỡ lẫn nhau, trên thực tế Phó Thiên Thường chính là đang đặt tay trên mạch của y, chỉ sợ y không khống chế được lại dậy lên sát khí, cũng may, Niest Kì không có chút phản kháng.

Ban đêm trời lạnh hơn, vạt áo ẩm ướt đã bắt đầu đóng băng, trên người hai người đều đang bị thương, chỉ cần đi xa một chút sẽ thở hổn hển đến kiệt sức, may mắn thay, từ xa thấy có một ngôi nhà gỗ nhỏ trong rừng núi, Phó Thiên Thường mừng rỡ, vội lôi Niest Kì đi đến, xem ra nơi này là nơi nghỉ chân của sơn nhân, mùa này không có người ở, bất quá bên trong củi lửa cây cỏ đều có đầy đủ.

Thiên Thường đem củi ra nhóm lửa, cởi quần áo khoác lên cây gỗ quay, nếu không vì lo lắng việc tháo mặt nạ xuống sẽ gây nhiều phiền toái không cần thiết về sau, hẳn thật sự cũng muốn gỡ nó xuống, mặt nạ lạnh lẽo mang trên mặt, thật không thoải mái.

Niest Kì nhìn hẳn, vẻ mặt đề phòng.

Người này một chút cũng không giống tiểu hoàng đế bình thường nho nhã, gương mặt âm lãnh như băng, ánh mắt lại hàm chứa tia hung hăng, chính là bộ dáng của một sát thủ.

Phó Thiên Thường tức giận nói: “Cởi quần áo ra! Người muốn mặc một thân y phục ẩm ướt qua đêm sao? Tất cả đều là nam nhân, người sợ cái gì?”

Niest Kì không lên tiếng, chỉ đem quần áo cởi ra treo lên cái giá, nhìn thấy da thịt trên người y, đôi mắt Phó Thiên Thường lập tức trừng to.

Cốt cách thanh kì, cơ ngực tinh tế, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, chỗ đó thật sự tương phản với vẻ nho nhã thanh tú của y, phía dưới hai chân là một vật cực đại, lúc bình thường đã oai hùng đến vậy, nếu tinh thần hưng phấn, chắc chắn sẽ còn cao hơn.

Nhìn tên kia rồi lại nhìn mình, hai gương mặt đều có điểm giống nhau, đều rất thanh tú, nhưng nếu so sánh hai bên, tức chết đi, cửu ngũ chí tôn thì giỏi lắm sao? Ngay cả nơi đó cũng chí tôn như vậy.....

“Lại đây ta giúp người bôi thuốc.”

Tuy rằng hơi khó chịu nhưng lại nhờ Niest Kì ban này đã cứu mình một lần, Phó Thiên Thường quyết định không thêm so đo với hẳn nữa, lấy thuốc trị thương từ trong túi ra, cũng may được chứa trong bình sứ, chỉ hơi ẩm.

Hắn kéo Niest Kì đến ngồi cạnh đống lửa, giúp y bôi thuốc, thấy y mặt lộ vẻ hoài nghi liền nói: “Sợ ta hại người sao? Đừng quên ban này vì cứu người ta đã bị đánh một chưởng.”

Niest Kì không cự tuyệt, nhìn hẳn bôi thuốc, lầm bầm nói: “Ta cũng cứu người một mạng.”

“Vậy hai bên huề nhau, không ai bị thua thiệt, nhớ kĩ, chuyện chúng ta đánh nhau về sau không được nhắc lại.”

Việc chính mình đã thương Niest Kì tuyệt đối không thể để truyền ra ngoài, nếu không nhất định bị xử tử.

Bôi thuốc xong xuôi, Phó Thiên Thường liền thấy một cái gì đó bên người Niest Kì, tò mò liền lấy xem.

“Là cái gì?”

Một bài tử chạm ngọc, trên mặt có khắc lệnh tự (nói chung cái này là lệnh bài), mặt trái làm nổi một hình song long uốn lượn, mặt khác, còn có một bình được màu trắng.

“Trả lại đây!”- bình được ngay lập tức bị Niest Kì đoạt lại, mắt y lộ ra tia sắc lạnh.

“Người quả nhiên muốn đoạn mạch máu của dòng tộc ta, vậy mà còn ở đây làm bộ làm tịch”

“Cái gì? Mạch máu của tộc người cùng cái bình này có quan hệ gì?”

Niếp Kì trước đây dù có nói cho Phó Thiên Thường biết chuyện phá long mạch, nhưng lại chưa đề cập cách phá, cho nên hắn cũng không biết.

Bị hỏi ngược lại, Niest Kì nhìn bình sứ trong tay, mắt lại lộ vẻ mờ mịt, chỉ cảm thấy thứ này đối với y tựa hồ rất quan trọng, nhưng trong nhất thời không thể nhớ được nó dùng làm gì.

Hình như phải đổ nó vào hồ.....

Đầu bắt đầu hơi đau, đột nhiên cảm giác có một mùi hương lạ lùng lan đến, lời nói của năm nhân đem đó đột nhiên truyền đến, sát khí bốc lên.

Y chỉ có một ý nghĩ duy nhất, phải giết người này, phải giết hắn! Đầu vai được đắp thuốc trị thương hiện tại đau âm ỉ không thôi, chỉ cảm thấy một mùi hương kì lạ tràn ngập xung quanh, đầu óc bị lấp đầy bởi những ma chú giết người, đôi mắt Niest Kì lia nhanh đến cạnh dao găm, lập tức lấy tay chạm vào, rút dao ra khỏi vỏ.

Nhìn thấy Niest Kì thần sắc kì lạ, Phó Thiên Thường biết ngay là có điều không ổn, vội lách người tránh khỏi đường dao lấy mạng của y, trong lòng thầm mắng mình lắm chuyện.

Niếp Kì ào ào tiến tới, Phó Thiên Thường chỉ có thể né tránh, phòng quá nhỏ và chật hẹp, trong lúc hai người đánh nhau, mấy bình dược bên người hắn đều bị đá bay vào không trung, thuốc bột bị đổ ra, tung mùt mờ bốn phía, Phó Thiên Thường khóc không ra nước mắt, giãy giụa người thoát ra, ý định nhặt mấy bình dược lại.

Rắc rối hết sức, hiện nay chính là cần linh dược trị thương, làm sao có thể cứ như thế mà nhìn nó bị phá hủy.

Vừa định đi ra nhặt lại bình dược, phía sau lưng liền bị Niest Kì đá một cước thật mạnh, Phó Thiên Thường đau đến mức trước mắt tối sầm lại.

Cái đồ ngụy quân tử vô lương tâm này, hắn ngay cả thương tích của chính mình cũng không quan tâm, chỉ lo bôi thuốc cho y trước, hiện tại lại bị y lấy oán trả ơn.

Đau đớn kéo đến làm hắn một chút khí lực để phản kháng cũng không có, bị Niest Kì đạp lên người, thuận thế lại ngồi đè trên ngực, gờ cây sắc bén lên cao dễ dàng đâm xuống.

Tình hình hiện tại như chỉ mảnh treo chuông, Phó Thiên Thường dùng tay ra sức giữ cổ tay của y, thương cảm hỏi: “Người thực sự có thể hạ tay mà giết ta?”

Thấy Niest Kì ngẩn người, Phó Thiên Thường vội hỏi: “Chúng ta chính là.....người thân nhất của nhau, nếu người hảo ngẫm lại, nhất định có thể nhớ được.”

Độc của trăm đạ hương không thể hoàn toàn không chế Niest Kì, chỉ cần trì hoãn suy nghĩ của y vài ngày, đợi độc tính trong cơ thể y yếu dần, tâm trí trở về, chính mình sẽ được an toàn.

Sợ y không tin, Phó Thiên Thường còn trừng to hai tròng mắt xinh đẹp, đôi con ngươi thanh trong như nước như muốn chứng minh những lời hắn nói đều là thật.

Quả nhiên, trên tay Niest Kì kinh đạo lực tiểu (sức mạnh cũng giảm bớt), hoài nghi nhìn hắn.

“Người thân nhất?”

“Đúng vậy a, đúng vậy.”

Phó Thiên Thường đáp lung tung, thừa lúc Niest Kì nghi hoặc, lén đoạt lấy con dao sắc bén trong tay y, ai ngờ Niest Kì hồi phục lại tinh thần, mặt lộ vẻ dữ tợn, cầm dao đâm xuống.

Phó Thiên Thường nghiêng người tránh đi, nắm lấy cổ tay Niest Kì kéo ra phía ngoài vịn ngược, dao găm liền rơi xuống đất, lại thuận tiện kéo y vào lòng, đem môi kề vào sát môi của y.

Nếu hôn qua 1 lần mà không cần hôn lại lần nữa. Chỉ cần hôn một lần duy nhất, thà bán đi nhan sắc còn hơn bị mất mạng

Tiểu hoàng đế chỉ bị ngoại thương, chính mình lại bị nội thương, lại không thể mạnh tay với y, nếu cứ kéo dài thế này, chắc cái mạng nhỏ của chính mình chỉ sợ giữ không được lâu.

Ủy ủy khuất khuất mà trao cái hôn đi, thâm nghĩ chỉ một chút thôi, ai ngờ ngay lúc chạm vào đôi môi mềm mại kia, đột nhiên tim đập một trận liên hồi, xong lại không nở dứt ra.

Niếp Kì không có phản kháng, chỉ giật mình trừng to mắt, thật lâu sau, môi liền tràn ra một tiếng rên rỉ, đôi con ngươi chột cháy sáng lên, đem sát ý xóa đi không còn một mảnh.

Lưỡi Phó Ngàn Thường bị đôi môi của y liếm một chút, sau đó khê day cắn, còn dùng giọng mũi hừ nhẹ: “Đúng là hương vị mà ta thích, thì ra quan hệ của chúng ta là như vậy.” Không phải, bọn họ không có thân mật đến mức làm loại sự tình này.....

Ánh mắt rực lửa của Niếp Kì làm cho Phó Thiên Thường cảm thấy sợ hãi, ánh mắt kia vừa cuồng sát lại đầy dã tính, giống như một lúc nào đó sẽ đem hắn xé thành ngàn mảnh nhỏ.

Bản năng muốn tránh xa, nhưng, một cảm giác kì lạ trong cơ thể trào dâng, như một ngọn lửa rất nhanh lan ra đốt cháy toàn bộ ý chí, không tự chủ được mà mở môi, ngậm ngậm đồng ý cho Niếp Kì làm càn.

Cái lưỡi mềm mại kia ở trên môi hắn khiêu động nửa ngày, sớm nhịn không được, vừa thấy có khe hở thì lập tức tiến vào, quấn lấy lưỡi hắn, liếm mạng mút mát.

Nam nhân tựa hồ không thể có loại hành vi này, hình như có chút vội vàng, chiếc lưỡi mềm mại trong miệng hắn không ngừng di chuyển chà xát, làm cho miệng hắn đầy nước bọt, phát ra tà âm, tay thì vuốt ve lung tung trên người hắn, tiện đà néo luôn phần nổi lên trước ngực hắn, dùng sức xoa nắn vụn vụn.

“A...”- Trước ngực đau đớn truyền đến làm cho Phó Thiên Thường vốn nãy giờ thần trí có chút mê loạn liền lập tức tỉnh táo trở lại, bình tĩnh nhìn thì mới phát hiện Niếp Kì phủ trên người mình, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt xuất ra tia nóng bỏng, hai tay đặt trước bụng, trước ngực hắn không ngừng chà xát di chuyển, đầu gối thì tại đùi hắn cọ tới cọ lui.

Không đúng.

Hồng ti chu cũng được, trăm đạ hương cũng được, đều không có công hiệu thôi tình, bộ dáng này của Niếp Kì, rõ ràng là dấu hiệu đã trúng xuân dược, mà chính mình tựa hồ cũng đã.....

Phó Thiên Thường kinh hoàng nhìn về bốn phía.

Không trung ẩn hiện làn hương trôi lững lờ, bên cạnh là đồng lửa cháy sáng, cạnh lửa là đám bình dược nghiêng ngả, dược phấn đã bị đổ ra.

Đột nhiên nhớ tới tình cảnh trước đây giúp Niếp Kì điều chế xuân dược, Phó Ngàn Thường tâm đầu nhất khiêu (đầu óc nhảy loạn một đoàn).

Lúc đó bào chế rất nhiều, nhớ không rõ lắm, có lẽ đã thuận tay đem dược cất trong người cũng chưa biết chừng.

“Không muốn...”

Nghĩ tới nguyên nhân chính là không cẩn thận, hiện giờ bản thân lại bị đem làm vật thí nghiệm, Phó Thiên Thường liền kinh hồn tán đảng, vùng vẫy muốn thoát ra.

Cả thân người bị ép chặt, phía sau lưng đau đớn truyền đến, sớm đã không còn khí lực, trước ngực đau xót, cũng là bị Niếp Kì cắn một cái, hắn tức giận kêu to: “Chết tiệt, người cắn người...”

Phó Thiên Thường làm bạn với độc lâu ngày, khả năng chống lại được tính tự nhiên cũng cao hơn người khác, Niếp Kì tuy chỉ là thể chất bình thường, nhưng từ lúc xuân dược lan tràn trong phòng, thần trí lại dễ dàng hốt hoảng, giờ phút này dục vọng lại nổi lên, làm sao nghe được lời hắn nói.

Niếp Kì đem hai tay Phó Thiên Thường chặn trên đỉnh đầu, ngồi lên khóa cả thân người hắn, lại đem môi chuyển lên môi hắn, vươn chiếc lưỡi mềm mại nhẹ nhàng liếm láp di chuyển, tiện đà đem lưỡi tiến vào, cái

lưỡi mềm mềm của y cuộn cuộn nổi lên, cùng lưỡi của hắn quấn chặt, tận lực ma sát, cảm cảm giác khi cái lưỡi mềm mại liếm mút hàng răng thật sự khiêu khích, không lâu sau, Phó Thiên Thường phát giác miệng mình đã đầy nước bọt, thở dốc ồ ồ, rõ ràng muốn đẩy cái tên thừa nước đục thả câu này ra, nhưng chính là không còn đủ khí lực để phản kháng.

“Tùng, buông tay, ép tới đâu quá.....”

Sau khi nghe Phó Thiên Thường nói, oán hận của y trong chốc lát biến thành hành động nhẹ nhàng, Niếp Kỳ thả lỏng bàn tay chặn trên hắn, lại ôm bên hông của hắn, môi luyến lưu không muốn rời khỏi miệng của hắn, đầu lưỡi điểm nhẹ, hôn theo đường cong cằm, lại dời xuống theo từng đốt xương phía dưới, cắn trước ngực của hắn.

Chiếc lưỡi mềm mại nhẹ nhàng liếm vòng quanh, hết sức âu yếm, thình thoảng còn dùng răng cắn cắn, giữa sự đau đớn hiển hiện một cảm giác mê loạn đến tê dại, Phó Thiên Thường trước mắt trống rỗng, giãy giụa muốn vùng ra.

Niếp Kỳ tay cũng đã đặt tại phần thân ương bướng trọi cao của hắn, bàn tay bao phủ toàn bộ vật cứng, theo hình dáng của nó mà vuốt ve lên xuống, cũng đem của chính y cọ sát cùng một chỗ, dịch rất nhanh liền tràn ra, dính đầy trên bụng của hai người, được tính tràn ngập khắp phòng, dục tính từ từ dâng trào, Phó Thiên Thường từ kịch liệt phản kháng trở nên nương theo mà thả lỏng, theo chuyển động của Niếp Kỳ mà di chuyển vòng eo, chủ động áp sát, lại phát ra chút thở dốc yếu ớt. Cái này chủ ngữ vẫn là A Thường, ko phải Tiểu Kỳ

Trong cơ thể hắn có loại khoái cảm khó có thể diễn tả, thậm mong muốn động tác đó nhanh chút, nhanh một chút nữa.

Thoảng chốc, tay hắn đã đặt trên thất lưng của Niếp Kỳ, liền tiến vào ***g ngực của y, móng tay bầu chặt vào phần lưng nhẵn nhụi của Niếp Kỳ.

Đôi môi ấm nóng lại đi lên, mắt Phó Thiên Thường nhắm lại, tiếp nhận nụ hôn của Niếp Kỳ, khắp phòng một mùi hương thoang thoảng, cũng chính hương vị của loại tình dục khiến người ta mất hồn.

Thần trí tựa như đang trên mây, thân nhiệt càng lúc càng tăng cao, chỉ nghe thấy bên tai không ngừng vang lên tiếng rên rỉ thở dốc, Phó Thiên Thường như rơi vào địa ngục hưng phấn, toàn thân như bị đốt cháy, không hài lòng với những cái vuốt ve đơn thuần, hắn lật Niếp Kỳ xuống dưới thất lưng, hắn chính là muốn đè ngược lại, ai ngờ Niếp Kỳ nhanh hơn, nâng hai chân hắn lên, mở ra, không có vuốt ve âu yếm, chỉ là làm theo cảm giác của chính y. Đưa chân hắn hướng ra hai bên mở rộng, sau đó phần thân mạnh mẽ lao về phía trước, mũi nhọn toàn bộ tiến vào cơ thể hắn.

“A...”- Va chạm đột ngột khiến cho Phó Thiên Thường kim lòng không được ngựa đầu ra sau, phát ra một tiếng ngân nga.

Không được âu yếm nâng niu, nội trất yếu ớt nháy mắt đã phải chống đỡ vật to lớn đang đâm thẳng vào nơi sâu kín nhất của hắn, trái tim như bị đâm vào một nhát, đau nhức truyền đến, đến cả lưng cũng bắt đầu đau, Phó Thiên Thường ngược mắt nhìn lên, thấy y đang đặt mình trước người, thân dưới gào thét dữ dội sớm nhuộm một màu đỏ nhạt, phía sau rút ra, rồi lại đột nhiên quán nhập, đem toàn bộ vật thể đó hung hăng ép vào sâu trong cơ thể mình, mỗi khi rút ra tiến vào lại mang theo cảm giác nóng rát như bị xé rách, giống như một lưỡi dao sắc bén, mỗi lần xuyên qua, tựa hồ sẽ đem thân thể hắn chém thành hai mảnh.

Đau đớn chạy khắp toàn thân không sao kể xiết, tàn sát bừa bãi mà điên cuồng, giờ phút này Niếp Kỳ cuồng nhiệt đến mức một chút thương xót cũng không có, Phó Thiên Thường muốn kêu lên, miệng há lớn, nhưng rốt cuộc đi cũng chỉ là tiếng thở dốc.

Dòng chất lỏng nóng ấm từ đùi chảy xuống, ngược lại toàn thân đau đớn như đổ thêm dầu vào lửa, dễ dàng đốt lên tất cả dục vọng, hưng phấn và còn có chút điên cuồng.

Tình dục mang theo đau đớn không làm hắn chán ghét., ngược lại càng thêm nồng đượm, hương thơm hòa lẫn vào mùi máu tanh làm đầy lên tất cả những xúc cảm tiềm tàng trong trái tim hắn, hùng hực thiêu đốt, Phó Thiên Thường rên rỉ ôm lấy Niếp Kỳ, tiếp nhận từ y một lần nữa mãnh liệt va chạm, mỗi lần, đều đồng loạt đánh vào người hắn, làm hắn rất nhanh liền đem toàn bộ nhiệt huyết mạnh mẽ xuất ra.

Thời khắc tự mình giải phóng, Phó Thiên Thường cả người mềm nhũn té ngã trên mặt đất, trước mắt trắng bệch, cả ngọn lửa đằng xa cũng trở nên lơ mơ, hẩn thở hỗn hển, như mượn cách này để thư giãn.

Cả cơ thể bủn rủn bị ôm lấy, hẩn còn không kịp phản ứng đã bị Niếp Kỳ sát sao ôm vào ngực, làm cho hẩn quỳ sát trước mặt y, thân thể nhất thời trở nên bị động, vật cứng một lần nữa đi vào trong cơ thể hẩn.

“A, hỗn đản....”

Phát tiết xong, thần trí Phó Thiên Thường liền trở nên tỉnh táo, giờ phút này mỗi va chạm, mỗi cơn đau đều cảm thấy rất rõ ràng, hẩn muốn đẩy Niếp Kỳ ra, thế nhưng dường như thân thể tê dại này đối với kẻ điên cuồng kia không có chút ảnh hưởng nào, ngược lại hai tay còn bị vặn ngược ra sau lưng, Niếp Kỳ kích thích phần eo, hai thân thể va chạm vào nhau trong đêm thanh tĩnh phát ra âm thanh vô cùng hấp dẫn.

“Tiểu Kỳ...!”- Tên hỗn đản nhà ngươi! Hạ phúc bị động tác của Niếp Kỳ kích thích, dục vọng mới vừa bình ổn lại rất nhanh đã dâng lên, Phó Thiên Thường mắng mắng chưa được nửa câu đã thở hỗn hển ngăn lại, chuyển sang một ý tứ khác.

“Mau chút, dừng dừng lại....”

“Ặn...”

Thanh âm trầm thấp đáp lại tựa hồ chỉ là lời nói lung tung vô nghĩa bởi dục vọng mà thốt ra, lại thỏa mãn yêu cầu của Phó Thiên Thường, Niếp Kỳ từ phía sau ôm chặt lấy hẩn, tay vòng qua eo hẩn, đem tay hẩn đặt ở trong hai tay y, thân thể kẻ sát, di chuyển cũng nhanh hơn, liên tục chạm qua thành vách nội bích tối mẩn cảm của cơ thể hẩn, kích thích do ma sát không ngừng mang đến làm cho Phó Thiên Thường toàn thân run rẩy, ngắt đi.

Hai thân thể tự do bị dục vọng cuốn đi, gắt gao quấn lấy nhau, tương thích khắng khít, hai bàn tay nắm chặt, dẫn dắt nhiệt tình của đối phương, cứ như bên cạnh là một ngọn lửa, mỗi khi cháy sẽ bùng lên mãnh liệt quang hoa.

Sáng sớm, Phó Thiên Thường thức dậy, mở mắt ra nhìn thấy Niếp Kỳ đang ở bên cạnh mình ngủ say, lại nhìn thấy căn phòng trở thành một mớ hỗn độn, tiểu tử hẩn một trận cười khổ.

Lửa trại đã tắt, cũng không còn cảm thấy cái rét lạnh bởi vì cả hai đang trong tình trạng trần trụi mà ôm nhau, nhưng lại ôm rất chặt, chặt đến nỗi hẩn có cảm tưởng Niếp Kỳ đã sớm tỉnh giấc, đêm qua quyết liệt vậy mà tên kia mới sáng sớm đã phần chấn tinh thần, chẳng lẽ đêm qua mình cho y ăn chưa no sao? Toàn thân đều đau, nhất là hậu đình, tựa hồ vết thương này so với một chưởng trên lưng đều nghiêm trọng như nhau, lần này kiến tập thật sự bị lỗ to, tiện nghi gì không thấy, chỉ thấy tự mình tự nhiên bị gả đi, hẩn đời này không có lấy chồng đã đành, không ngờ lần đầu tiên chính là với nam nhân, lại còn là loại nam nhân hẩn ghét nhất ... đồ ngụy quân tử

Quay đầu nhìn Niếp Kỳ ngủ nho nhã ôn hòa, cùng với kẻ cường bạo ương bướng tối qua chắc chắn là hai người khác nhau

Cái gì nhân nghĩa quân tử, căn bản là cảm thú, một chút xuân dược liền khiến thú tính của y trỗi dậy, một lần rồi lại một lần, tuy là xuân dược kia dược tính hơi mạnh một chút, nếu sớm biết được dùng trên người mình, lúc trước hẩn đã không bào chế mạnh đến vậy....Không, nếu biết trước chuyện này, hẩn đã không đáp ứng lão hoàng đế việc trông nom tiểu ngụy quân tử này.

Trong lòng dâng lên cảm giác hối hận, Phó Thiên Thường vùng vẫy đứng lên tìm dược, hơn phân nửa thuốc bột đều dâng hiến cho ngọn lửa, may mắn kim sang (thuốc trị thương) và thuốc mỡ vẫn còn, vì thế hẩn dùng thoa cho hậu đình một chút, cảm giác mát lạnh của thuốc mỡ làm cho vết thương đang rách miệng không tự chủ co rút lại, hẩn đau đến thở hắt ra một hơi.

Phía sau truyền đến một hơi thở nặng nhọc, Niếp Kỳ theo quán tính ôn tồn hỏi: “Người...có khỏe không?”

Quay đầu liền thấy Niếp Kỳ đã ngồi dậy, ánh mắt đảo qua nơi hạ thân cái kia của hẩn từng hại chính mình đánh mất nửa cái mạng, Phó Thiên Thường chỉ có mong muốn dùng dao cắt nó đi. “Ta giúp người bôi thuốc...”

“Cút qua một bên mặc y phục của ngươi đi.”

Phó Thiên Thường trong lòng không thoải mái, nói chuyện cũng có chút tức giận, Niếp Kỳ lại không thèm quan tâm, tiến lên đoạt được của hắn, ôm hắn vào ***g ngực nói: “Ngoan ngoan đừng nhúc nhích.”

Sau một đêm giằng co, Phó Thiên Thường khí lực ít nhiều cũng bị giảm sút, đành phải ngoan ngoãn tựa vào ngực Niếp Kỳ, để y giúp mình bôi thuốc. Đang lúc thần trí tỉnh táo, hắn đối với việc cùng một nam nhân khác trần trụi ôm nhau có chút khó chịu, hơn nữa hậu đình còn bị người ta nhẹ nhàng âu yếm, xuất hiện một loại cảm giác quái dị, tim nhảy thình thịch, nội tức cũng rối loạn.

Phó Thiên Thường hoảng hốt nhìn đồng lứa đã sớm lụi tàn.

Chẳng lẽ xuân dược kia được tính vẫn còn? Hắn lúc trước đến tột cùng đã phối cái gì nên được a, công hiệu lại kéo dài như thế? Hơi thở của Niếp Kỳ từ bình thường trở nên nặng nhọc, trên người y vật cứng hình như lớn thêm vài phần, phía sau hậu đình của hắn cũng bị tay của y cố tình luồn vào mà quấy nhiễu một chút.

Từ khi nào Kim sang được hắn điều chế còn có thêm công hiệu tán tỉnh vậy? Có thể để cho ngón tay kia dễ dàng hoạt tiến trong cơ thể, làm cho dòng nhiệt lưu trong người cũng bắt đầu kéo về, khô nóng không chịu nổi, xem ra không chỉ có mình Niếp Kỳ động tình, chính mình cũng chẳng khá hơn chút nào, nếu tại nơi băng thiên tuyết địa này mà bị thượng thêm mấy lần, chỉ sợ người khác không cần đến giết hắn, hắn cũng sẽ tự động chết đi.

Phó Thiên Thường giãy giụa ngồi dậy, đem Niếp Kỳ gạt qua một bên, hung hăng đáp: “Nếu mới sáng sớm mà người dám động dục, có tin hay không ta cắt cái kia cho chó ăn.”

Niếp Kỳ vẻ mặt xấu hổ, sau một lúc lâu đột nhiên trịnh trọng nói: “Ta sẽ chịu trách nhiệm!”

Phó Thiên Thường đang mặc lại quần áo tay liền dừng lại, vui vẻ nói: “Người tỉnh?”

Niếp Kỳ gạt đầu: “Chúng ta đã thân cận da thịt, ta tuyệt đối sẽ không làm người bị tổn thương, mặc cho người là người chủ tử muốn ta giết, ta cũng sẽ bảo vệ người chu toàn, ôi....”

Ốt của y bị Phó Thiên Thường kiên quyết gõ một cái, hắn sẽ còn muốn gõ tiếp nếu không phải động tác mạnh kéo theo hậu đình mở rộng đến đau nhức, sau một trận nhếch miệng, tức giận mắng: “Sai, người là hoàng đế, không phải là sát thủ! Ta là kiến tập ngự y kiêm thị vệ của người, chúng ta đến đây để phá long mạch, nhưng đã có người gây bất lợi cho chúng ta.”

Niếp Kỳ mặt lộ vẻ nghi hoặc, xoa xoa đầu, cau mày nói: “Ta là hoàng đế....”

“Phải!”

Phó Thiên Thường đem cái bình sứ tối qua làm Niếp Kỳ phát sinh bạo lực đặt trước mặt y, hỏi: “Đây rốt cuộc là cái gì? Lập tức nói rõ ràng cho ta.”

Hắn thấy Niếp Kỳ thần trí hoảng hốt như trước, liền muốn lấy độc trị độc, kích thích giúp y khôi phục, Niếp Kỳ nhận lấy bình dược, suy nghĩ nửa ngày, chần chừ nói: “Ta là Niếp Kỳ, đây là phù thủy dùng để rót vào khe suối trong hồ của thiên tuyết sơn, có thể phá được long mạch của nó...” Y bỗng dùng sức bấu vào đầu, rên rỉ nói: “Không đúng không đúng, ta là sát thủ Phó Thiên Thường, phụng mệnh giết người....Không, ta sẽ không giết người, ta đã nói sẽ bảo vệ người....”

Thấy Niếp Kỳ ôm đầu kêu la, Phó Thiên Thường sợ tới mức ngay lập tức tiến lên phía trước ôm lấy y, nói: “Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa.”

Hơn nửa ngày mới trấn an được Niếp Kỳ, hắn mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, cười khổ tự nói: “Sát thủ Phó Thiên Thường? Ta như vậy sẽ không cách điệu (cách điệu hình như là thay đổi), đi làm sát thủ sao?”

Niếp Kỳ mặc quần áo lại đàng hoàng, đem bình sứ cất vào trong ngực, ngự lệnh đã bị Phó Thiên Thường đoạt lấy, coi như là vật của mình.

“Người là hoàng đế, nếu người đã đích thân tới thì cầm theo lệnh bài cũng bằng thừa, không bằng tặng cho ta đi.”

Kì thật hắn đã tính toán tương lai khi bước chân vào giang hồ, có thể dùng nó mà hốt ăn hốt uống, nói sao đi nữa thì hắn đã phụng hiến một đêm, lấy chút phần thưởng cũng không có gì quá đáng ba.

Niếp Kì thần sắc lạnh lùng, sau khi nghe xong lời này, ánh mắt nhu hòa hướng xuống, gật gật đầu.

“Đưa cho Thiên Thường.”

Thấy y thuận miệng kêu ra tên của mình, lại kèm theo vẻ mặt mê mông, Phó Thiên Thường vội cầm lấy một cái ống nhỏ, chuyển hướng đề tài: “Đây là cái gì?”

Kì thực hẳn biết hỏa tín dùng để gọi cầu viện trong lúc nguy nan, đáng tiếc sớm đã bị thấm nước, cho dù có thể sử dụng thì nơi này là băng thiên tuyết địa, khả năng có người tới cứu là không có.

“Chính là dùng để gọi Ly Châu về...”

Sau khi nghe Niếp Kì mờ mịt đáp lại, Phó Thiên Thường nhớ tới người ám vệ đẹp như nữ nhân, đột nhiên có chút không hài lòng, liền đem hỏa tín ném qua một bên.

Trong căn phòng nhỏ có trữ một ít thịt muối, có thể tin là do sơn nhân vì những người lạc đường mà chuẩn bị, Niếp Kì nhóm lửa, đem thịt muối nướng lên, hai người vừa ăn vừa tính toán hành trình sau này.

Niếp Kì vì Phó Thiên Thường mà nướng thịt, Phó Thiên Thường thần nhiên nhận lấy, cuối cùng hẳn cũng hiểu đêm qua đã bị ăn sạch sẽ, chỉ là nơi này không thể ở lâu, hai người đều đã bị thương, chắc chắn không phải là đối thủ của bọn người đó.

Niếp Kì đề nghị đi tịnh hồ, thần trí của y nửa mê nửa tỉnh, bất quá phá long mạch là một chuyện trọng đại, một khi nhớ ra liền nhớ mãi không quên, Phó Thiên Thường thấy y đối với việc này rất lưu tâm, liền gật đầu ưng thuận.

Lúc đi khỏi, Phó Thiên Thường lấy thịt muối cùng đá lửa, sau đó lại lấy một ít bạc vụn từ trong túi áo để lại, nhớ đến chuyện hoang đường tối qua, không khỏi thơ thẩn.

Sơn gian nhiều tuyết, phóng tầm mắt nhìn quanh chỉ thấy cùng một cảnh tượng, hai người đi men theo dòng nước phía trước, chỉ cảm thấy gió lạnh thấu xương mà không thể dùng lời nói ra hết cái lạnh này. Nội thương của Phó Thiên Thường may mắn có vẻ không sao, nhưng vết thương ở hậu đình khi đi bộ lại làm hẳn đau đớn, Thiên Thường có chút hối hận chạy đi.

Niếp Kì đem da cừ phủ lên người hẳn, da cừ kia cũng là lấy ở nhà gỗ, da hồ ly cũng là loại nguyên chất, có thể chống lạnh chút đỉnh, y phải chạy theo Phó Thiên Thường phủ lên cho hẳn

Niếp Kì cho rằng Phó Thiên Thường không khỏe, liền ôm chặt hẳn, biết hẳn thân thể thương hư nên cái ôm kia cũng cực ôn nhu.

Người này cho dù thần trí hỗn loạn, nhưng bản chất nguy quân tử cũng không thay đổi, bất quá, tựa hồ không làm cho người ta chán ghét.

Được quan tâm, Phó Thiên Thường trong lòng thực cảm thấy ngọt ngào, nhưng lại đem da cừ trả lại cho Niếp Kì.

“Ta đối với ngươi tuy là suy yếu, nhưng vẫn là người giữ lại đi, ngươi chính là thân thể ngàn vàng, nếu ngươi đã có lòng tốt, ta há có thể khước từ, chỉ là chốc lát nữa ngươi đừng quá cuồng tính mà nã đao tử thống ta là tốt rồi.”

“Đương nhiên sẽ không.”

Thật sẽ không sao? Phó Thiên Thường thực sự cảm thấy hoài nghi.

Niếp Kì giờ phút này nhu tình cũng chính vì làm theo bản năng, trong ánh mắt vẫn dày đặc sát khí, nói không chừng không lâu sau sát khí lại trở dậy, ai, tựa như bên mình mang một viên hỏa dược có thể nổ bất cứ lúc nào.

Ấn ấn vào ngực thấy hung khí đã được giấu kín, Phó Thiên Thường lúc này mới an tâm ôm lấy Niếp Kì, lại nhích gần vào người y, nói: “Như vậy sẽ không bị lạnh.”

Đi sát vào nhau như vậy, tuy rằng có thể sưởi ấm nhưng lại đi chậm hơn rất nhiều, cũng may không có đi trên tuyết một lần nữa, lãng nhật tễ phong (ngày trong xanh đứng gió), đường núi cũng không khó đi lắm.

Ban đêm, hai người tá túc ở một hốc núi phía trước, xung quanh hốc núi là một rừng cây um tùm nên việc tìm một chút củ khô cũng không quá khó, nhóm lửa sưởi ấm, thuận tiện đem thịt muối nướng lên ăn no bụng.

Hai thân người tựa vào nhau, da cừu che nửa người, phía trước là lửa trại bập bùng, lại không cảm thấy rét lạnh.

Niếp Kì nói: “Những người đó vẫn chưa đuổi theo, có thể bọn họ cho rằng hai chúng ta đã rơi xuống nước mà chết, sớm biết như vậy, thời gian này nên ở lại nhà gỗ nghỉ ngơi mới tốt, người cũng không cần vất vả.”

Hắn vất vả, còn không phải do thú tính của tên này mà ra. Tuy rằng kẻ đầu tên là hắn.

Nếu không phải vì lo lắng khi ở nhà gỗ Niếp Kì có thể sẽ gặp nguy hiểm, hắn làm sao tự ý khuất chính mình, toàn thân đều đã rã rời, còn kiên trì chạy đi, trong lòng chỉ có thể than thầm mình mệnh khổ, hoàng thất người nào cũng giả dối a.

Phó Thiên Thường lớn lên ở vùng rừng núi, việc hắn am hiểu nhất là đi đường tắt, tuyệt lộ đối với hắn không phải việc khó, trên đường còn động tay động chân một chút, hi vọng có thể dẫn những người truy giết bọn hắn theo lối khác, việc này Niếp Kì đương nhiên không biết, hắn cũng lười giải thích.

“Có phải người là hôn quân nên mọi người mới truy giết người?”

Thấy Phó Thiên Thường im lặng, Niếp Kì lại truy hỏi một câu, làm cho Phó Thiên Thường tức đến mức muốn thổ huyết.

“Nhớ kĩ cho ta—người mà bọn họ muốn giết chính là người, bởi vì hôn quân kia là người!”

Phó Thiên Thường vừa dứt lời trong tay đã trống không, dao găm vốn định lấy ra cắt thịt đã bị Niếp Kì đoạt đi, hắn vội vàng tránh, lại bị Niếp Kì néo, đè trên mặt đất.

Dao găm sắc lạnh sáng choang, bắt quá ánh mắt Niếp Kì cũng lạnh thêm vài phần, vừa nghĩ tới việc bệnh điên của y sắp bộc phát, Phó Thiên Thường chỉ cảm thấy da đầu run lên, cười nói: “Tiểu Kì, là ta nói bậy, người bỏ dao găm xuống trước được không?”

Trong mắt Niếp Kì hiện ra tia hung quang, nhưng lập tức đổi thành không vui: “Ta không thích người gạt ta, người không được phủ nhận thân phận của mình, ta đã nói qua, mặc kệ người là ai ta đều bảo bộ người!”

Hắn nào có phủ nhận thân phận của mình! Ánh mắt lại đảo qua dao găm kia, Phó Thiên Thường quyết định lựa chọn cảm miệng, việc khiêu khích Niếp Kì đối với hắn tuyệt đối chỉ có hại.

“Ồi...”- Môi dưới đau nhức chính là do Niếp Kì hung hăng cắn một cái. Phó Thiên Thường bị đau, xoa xoa lên môi, phát hiện đã chảy ra huyết châu, không khỏi kinh sợ tột độ.

“Người biến thái, rõ ràng cắn người, ngò...”

Dao găm bị ném sang một bên, đôi môi ẩm áp của Niếp Kì lại chạm vào, một lần nữa cuốn lấy môi của Phó Thiên Thường- “Đây là sự trừng phạt cho việc người lừa dối.”

Đôi môi đang nói liền đưa tới, vừa hôn vừa liếm chõ Phó Thiên Thường vừa bị cắn, đầu lưỡi cũng tiện thể bắt đầu bá đạo mà bơi trong miệng, làm hắn từ mảng to đến tất cả ngón từ đều bị chôn vùi trong sự cuồng nhiệt.

Lưỡi bị bị quấn lấy mà cắn mà mút, đừng nói đến việc chửi người, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, Phó Thiên Thường chỉ có thể dùng mũi hừ nhẹ: “Người tên nguy quân tử này...”

Ở ngoài mặt nho nhã, nhưng thực chất là tên biến thái cuồng sát bừa bãi, lão hoàng đế nhất định là bị vẻ bề ngoài của y lường gạt, mới có thể đem ngôi vị hoàng đế cứ như vậy mà thống khoái truyền cho y.

Né tránh không được những cái âu yếm phóng túng, Niếp Kì lại cho hắn nếm thử hương thơm của đôi môi, chỉ cảm thấy để phúc của tên này trong nháy mắt đã trưởng đại, hai bên da thịt chạm vào nhau, Phó Thiên Thường nhất thời cảm thấy được lập tức muốn trốn chạy.

Tối hôm qua đã hồ đồ một đêm, đêm nay lại tiếp tục, nói không chừng hắn sẽ chết trên núi tuyết này, hắn đâu phải là mèo, không có chín cái mạng để bồi Niếp Kì chơi...

Niếp Kì hôn theo hình dáng môi Phó Thiên Thường, lại chậm rãi kéo dài theo đường nét ở cổ, thờ dốc nói: “Không làm đến cùng, chỉ sờ sờ là được rồi, Thiên Thường, đừng phản kháng được không?”

Phó Thiên Thường sửng sốt, vội đẩy Niest Kì ra cẩn thận đánh giá, nhưng lại thấy đôi con ngươi của y nhu tình như nước, mới vừa rồi toàn bộ hơi thở như ngừng lại.

“Tiểu Kì, ngươi nhớ mình là ai?”

Đôi môi một lần nữa hôn xuống, cùng với giọng nói nhẹ nhàng nỉ non: “Ta là Niest Kì, ngươi là Thiên Thường, là kiến tập ngự y của ta....”

Câu trả lời này làm Phó Thiên Thường vô cùng mừng rỡ, ra sức gặt đầu, Niest Kì nhân cơ hội này cho tay luôn sâu vào quần áo hắn, vuốt ve dục vọng của hắn lại cùng chính y chặt chẽ kề cận, xoa bóp đứng lên.

“Thiên Thường, giúp ta, giúp ta....”

“Ừ, ngươi lại trúng xuân dược? Hay là do tích tụ quá lâu mà muốn dùng ta phát tiết?”

Phó Thiên Thường thuận miệng đáp, tay lại cầm vật của Niest Kì, vật cứng kia trong tay hắn tựa hồ lớn lên không ít, Niest Kì rên rỉ, chậm rãi di chuyển thân mình, đem vật cứng của hai bên không ngừng cọ xát cọ xát và cơn trớn.

Không gian cốc yên tĩnh, tiếng rên rỉ thờ dốc vang lên không ngớt, nhiệt huyết rất nhanh đạt đến cao trào, sau khi phát tiết, Phó Thiên Thường nhìn đám lửa trại bên cạnh không ngừng bùng lên, khóc không ra nước mắt.

Tối hôm qua còn có thể nói là vấn đề của xuân dược, còn đêm nay là do đâu? Chỉ đơn thuần vuốt ve có thể làm y hưng phấn đến thế, chẳng lẽ...

Nhìn trộm nét mặt thỏa mãn của nam nhân bên cạnh, Phó Thiên Thường chợt sờ tóc gáy.

Không, nhất định sẽ không, hắn sẽ không thích nam nhân, nhất là đồ ngụy quân tử này...

Ngày kế tiếp tỉnh lại, Niest Kì khôi phục lại bộ dáng sát thủ, khuôn mặt ôn hòa ***g thêm sát khí, Phó Thiên Thường đại thất sở mặc, tức giận rống lên: “Tối hôm qua không phải ngươi đã tỉnh táo? Còn gọi tên của ta.”

Niếp Kì tay cầm dao găm, thần sắc thản nhiên: “Nếu không nói vậy, ngươi sẽ không làm theo ta.”

“Niest Kì, tên hỗn đản này...”

Trong khoảng không vọng ra tiếng rống giận, sau đó là một cái tát hung hăng bay vào đầu Niest Kì.

Chân mệnh thiên tử thì giỏi lắm sao? Hắn bằng bất cứ giá nào phải đánh tỉnh cái đầu rỗng rỗng này trước rồi nói sau.

Có lẽ buổi tối đã quá thỏa mãn, Niest Kì đã ngầm đồng ý cho Phó Thiên Thường làm càn, lúc xuất phát còn nghĩ tới việc phủ thêm da cừu cho hắn, cử chỉ tựa như cho rằng hắn là vật sở hữu của mình.

Hoàn đệ ngũ chương

6. Chương 6

Lại thêm một ngày đi đường, rốt cuộc đã tìm được long mạch tịnh thủy.

Nơi chứa long mạch chính là một tịnh hồ cao mấy trượng nằm ở lưng chừng núi, bốn phía là những tường đá quái thạch lởm chởm, liếc mắt vào giữa có thể thấy một cái đầm xanh biếc, Phó Thiên Thường thò người ra nhìn xung quanh, chỉ thấy dưới làn nước mênh mông bùng tỏa một thứ hàn khí, không khỏi rùng mình một cái.

“Đây là long mạch?”

Niếp Kì không đáp, chỉ im lặng nhìn đầm nước, mắt lộ lo sợ nghi hoặc.

“Tiểu Kì, Tiểu Kì!”

Thấy Niếp Kì thần sắc không giống trước, Phó Thiên Thường liền biết tâm trí y lại bắt đầu hỗn loạn, vội lấy hai tay day ấn huyệt thái dương của y, hi vọng có thể giúp y tạm thời bớt đau đầu.

Bàn tay bị Niếp Kì hung hăng gạt ra, vừa rồi hình ảnh bức tường núi đá đột nhiên hiện lên trước mắt, y tựa hồ mơ màng nhớ ra cái gì đó.

“Tĩnh hồ chính là long nhãn, nằm nơi tinh tú nhất của long mạch, phá long nhãn này, đoạn long mạch này, tất sẽ phá giải được cái họa ẩn sau long mạch.”

Một âm thanh trong trẻo mơ hồ vang bên tai, Niếp Kì lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, chính là nơi này.”

“Cẩn thận!”

Bốn phía chợt vang lên âm thanh sắc lạnh của hàng loạt mũi tên đang xé gió hướng tới, Phó Thiên Thường mang theo Niếp Kì kéo sang một bên, ai ngờ xuất hiện mấy đạo dây thừng không biết từ đâu ngấm ngấm bay ra cuốn lấy mắt cá chân của họ, đem họ treo ngược lên.

Phó Thiên Thường rút ra dao găm, ngay lúc bị treo lên liền đem dây thừng cắt đứt, sau đó phóng dao găm cắt luôn sợi dây đang cuốn lấy mắt cá chân Niếp Kì.

Hai người cùng lúc rơi xuống mặt đất, chung quanh không biết tự khi nào đã lấp đầy người, mỗi người đều đeo trên mặt nạ quỷ ngũ sắc, tóc rối chân trần, tay cầm cung tên và loan đao vây quanh hai người bọn họ, trong miệng còn phát ra âm thanh kì dị sắc bén, tràn đầy địch ý, mấy người đứng đầu thì tay cầm kim trượng, vòng trên kim trượng rung động vang lên âm thanh trong trẻo thanh thúy như tiếng đàn mê hoặc lòng người.

Ánh mắt dừng lại ở cổ chân cổ tay đang đeo đủ các loại vòng của đám người này, Phó Thiên Thường chắc chắn lưỡi

“Đều là vàng ròng, những người này hảo có tiền.”

“Chính là người của Bại Việt tộc.”

“Cái gì?”

Phó Thiên Thường nhìn Niếp Kì một cách kì quái, đã thấy y nhú mày lại, tựa hồ những lời này chỉ vô thức mà lẩm bẩm.

Người cầm đầu là một tộc trưởng, hai tay trình thiên, thì thào cầu nguyện một lúc lâu rồi lại nhìn thẳng Niếp Kì, nói: “Quả nhiên ông trời không cảnh báo sai, có người tới đây âm mưu đoạn mạch máu của tộc ta, quan quân thiên ngục, mây tím quanh quần chính là điềm lành, cương kháng minh liệt, chẳng lẽ đó là cung tử chi chủ” (phần sau này mình để gần như nguyên văn nhé, mình cũng không biết edit làm sao)

Niếp Kì vẻ mặt vừa lo sợ vừa nghi hoặc: “Cung tử chi chủ?”

Phó Thiên Thường một tay kéo y lui về phía sau của mình, một tay lấy ra ngự lệnh sáng choang cười nói: “Nhìn cho rõ ràng, ai mới là cung tử chi chủ, còn không mau quỳ xuống cung nghênh thánh giá.” Ngự lệnh kia để dưới ánh mắt trời thật sự rất bắt mắt, tộc trưởng nhìn rõ, lập tức lộ mặt oán độc, kim trượng trong tay động xuống đất một cái, cười lạnh nói: “Hoàng Thượng đích thân tới sao? Thật buồn cười, các người phái binh sĩ đến chiếm bộ tộc của ta, hủy trang viên của ta, bức chúng ta dời đi, bây giờ còn mưu toan đoạn mạch máu của tộc ta, ta thật sự muốn coi xem đến tột cùng thiên tử có năng lực gì? Dám đến tộc chúng ta mà khiêu chiến.”

Phó Thiên Thường lập tức ghé mắt nhìn Niếp Kì.

Nhìn không ra người này ác độc như vậy, khó trách đi đến đâu cũng có người đuổi giết, còn dám cải trang đi tuần, quả thực chính là quá vội vàng muốn đến chỗ Diêm vương làm khách.

Niếp Kì vẻ mặt lo sợ, lắc đầu lẩm bẩm nói: “Không có...”

Phó Thiên Thường kéo kéo ống tay của y, thấp giọng nói: “Ta đã nghĩ ra cách ngăn bọn họ lại, người mau rời khỏi!”

Hiên tại địch mạnh ta yếu, sợ Niếp Kỳ phải chịu thiệt, Phó Thiên Thường liền tiến lên phía trước, người của Bại Việt tộc lập tức múa may đao thương cung nỏ hướng hấn mà tấn công, dĩ nhiên bọn họ tin lời nói của Phó Thiên Thường, đem hấn trở thành thiên tử thật, ngược lại bỏ Niếp Kỳ sang một bên.

Niếp Kỳ thăm dò, xem xét đầm nước kia, khí âm lãnh đập vào mặt, không gian tản ra một mùi hương quen thuộc lạ lùng, y không tự chủ được mà lấy bình sứ kia ra.

Chính là phù thủy (nước bùa), chỉ cần rót vào đầm nước, long mạch tức khắc sẽ bị phá.....

Ai đã nói cho y biết điều này? Vì sao lúc đó đột nhiên không nhớ ra?

Thấy Niếp Kỳ có cơ hội mà không chịu thoát đi, lại đứng ở vách đá để đầu óc trên mây, Phó Thiên Thường thở hổn hển, hấn thân đang mang nội thương, bị mọi người vây quanh, đang lúc nhảy lên thân mình bỗng có chút khập khiễng, lại lo bận tâm đến Niếp Kỳ mà không tập trung liền bị một trượng của tộc nhân đánh trúng, lập tức bị người khác khống chế, loan đao kề cổ.

“Giết hấn! Giết hấn! Giết hấn!”

Thấy bắt được đương kim Thánh Thượng, những người trong tộc Bại Việt mỗi người một vẻ mặt kích động, lập tức đứng lên hò hét, rất nhiều người khác còn quỳ phục trên đất, hét lên tiếng vọng sơn dã.

Thấy mặt bọn họ lộ vẻ kích động lẫn phẫn nộ, loan đao trên cổ còn tỏa ra tinh diễm khí, xem ra đã được tầm kích độc, Phó Thiên Thường biết được không thể may mắn thoát được, lại nhìn sang Niếp Kỳ, y vẫn còn sững sờ đứng ở bờ đầm, vẻ mặt lo sợ không yên, giống như người bị điểm huyết, không nhúc nhích.

Ta van người, sống chết trước mắt đừng nên hồ đồ, mau chóng chạy giữ mạng a, hấn là kiến tập thị vệ đến cả mạng cũng đã lấy ra, dù thế nào đi nữa cũng nên cho hấn chết có chút giá trị được không?

Không như Phó Thiên Thường mong muốn, Niếp Kỳ không hề chạy trốn, ngược lại tiến về phía trước vài bước, cao giọng quát: “Thả hấn ra!”

Một hơi dài do nội lực phát ra, trong chớp mắt âm thanh vang vọng khắp nơi chế ngự đi sĩ khí của đám người trong tộc, mọi người kinh ngạc nhìn lại đã thấy Niếp Kỳ thân lập bích thủy nhao biên, ngực trĩ uyển đình. (cáo lỗi, chỗ này bí =.=).

“Trẫm mới chính là đương kim thiên tử, hoàng đế Vĩnh Thặng, hấn là tùy tùng của trẫm, mau thả hấn!”- Khoảng không trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, thấy Bại Việt tộc nhìn nhau, lộ vẻ mặt nghi ngờ, Phó Thiên Thường chỉ thấy trước mắt tối sầm.

Nhìn thấy Niếp Kỳ vẻ mặt tự nhiên, thiên uy tự lộ rõ, cũng không rõ y là cố ý diễn trò hay là được lực đã qua, thần trí đã khôi phục.

Nếu nói lần này đang đứng trước Kim Loan điện, hấn sẽ cảm thấy Niếp Kỳ có mười phần oai nghiêm, nhưng mà hiện tại, hấn chỉ thấy người này mười đều là không biết tùy cơ ứng biến đích thị là đầu ngón a.

Hết lần này đến lần khác Niếp Kỳ rốt cuộc vẫn là u mê ngu ngốc triệt để, y giơ tay lên, cầm trong tay bình sứ, trầm giọng nói: “Đây là phù thủy dùng để đoạn mạch tộc của người, thả hấn, trẫm sẽ đem nước này giao cho người, cũng lập thề giao ước, Bại Việt tộc người trở về cố hương, chi binh Vĩnh Thặng vĩnh viễn không xâm phạm, như thế nào?”

Một lời nói ra khí thế ngất trời, cung tử lộ ra rõ ràng, làm trăm người tại nơi đó một phen chấn động.

Tộc trưởng kia nhìn khí độ Niếp Kỳ, lại nhìn Phó Thiên Thường, lập tức xét đoán tướng mạo của hấn, người này rất bình thường, hấn trước đã được cảnh báo có người mệnh cách phú quý đến tịnh hồ của bản tộc gây chuyện, vạn không nghĩ tới đó chính là đương kim Thánh Thượng, lại nghe Niếp Kỳ chi thế, nghĩ đến người trong tộc không cần ẩn thân nơi hoang dã nữa, lại miễn được việc long mạch bị phá, không khỏi có chút động tâm.

Thấy hấn do dự, Niếp Kỳ lại nói: “Nếu không, trẫm liền đổ phù thủy vào, lúc đó linh khí của tịnh hồ liền bị phá, bộ tộc các người tất sẽ suy yếu, chính là bình an vô sự thì tốt, toàn tộc có thể trở về yên ấm, làm một bộ tộc trường thọ, hảo hảo suy nghĩ rõ ràng.”

Vừa đánh vừa xoa, quả nhiên người trong tộc hoảng lên âm ỉ, tộc trưởng vội xoa tay làm mọi người trấn tĩnh lại, hỏi Niếp Kỳ

“Người Hán các ngươi nhiều quỷ kế, làm sao biết người có phải ngoại lệ?”

Niếp Kỳ chỉ hướng thiên, nói: “Trẫm lúc này lấy Vĩnh Thặng lịch đại tổ tiên ra thề, nếu vi phạm lời thề, ắt có ngày gặp quả báo.”

“Tộc trưởng ngàn vạn lần chớ tin, người này nói năng mê hoặc người khác, thiên tử là hậu duệ quý tộc, há có thể đến nơi hoang vu này?”

Kẻ đang nói chính là một gã bạch y nam tử đứng kế bên tộc trưởng.

Tộc trưởng không nói tiếng nào, chỉ cao thấp đánh giá Niếp Kỳ, nhưng thấy hần dung nhan tường quý, thiên tôn lạnh lùng, làm cho người ta vô hình dung sinh kính sợ trong lòng, còn lời cảnh báo kia liền được người ta tin hơn phân nửa, chung quanh mấy vị trưởng lão thấp giọng nhỏ nhẹ bàn tán, sau một hồi, đối Niếp Kỳ nói: “Đại tổ trưởng Bạch Tiển đời thứ 23 của Bại Việt tộc đại diện người trong tộc đáp ứng yêu cầu của người, nhưng nếu người đổi ý, ắt bị chư thần trừng phạt, chịu thần linh vạn oán, thần hình câu diệt!”

“Uy, lời nguyện này không phải quá độc ác sao?”

Phó Thiên Thường vừa mới nói xong liền bị đẩy tới trước, Niếp Kỳ mang hần kéo đến bên cạnh, cùng lúc đưa bình sứ ra.

Bạch Tiển liền đón lấy, ai ngờ ngay lúc tiếp nhận, bạch y hần tử đột nhiên huy quyền hướng trước ngực Niếp Kỳ mà đánh tới, người được tinh diễm khí truyền đến, Phó Thiên Thường vội tung chưởng đón nhận, đẩy ra quyền trung ám khí của hần, hai đấm tương giao, hần liền lao đảo, thân hình không thể giữ được thăng bằng, liền thăng hướng đàm nhai. (vực sâu)

“Thiên Thường!”

Niếp Kỳ tung người theo bắt lấy được một đoạn cổ tay của hần, tay kia thì với lấy sợi dây thừng ban nãy của người Bại Việt tộc, vì vậy hai người ngay lúc đó thu được một chút khoảng cách giữa không trung mệnh mang của vực sâu.

Hàn khí từ hồ ở đáy vực dâng lên, phía sau lưng Phó Thiên Thường đau nhức, không thể vận chân khí, mặc dù chỉ cách đỉnh núi vài thước nhưng vẫn không thể dụng lực nhảy lên, lại thấy tay Niếp Kỳ nắm lấy dây thừng càng lúc càng tuột dần, trong lòng tức giận thâm mắng y ngu ngốc.

Tất cả những tộc nhân đều nhìn thấy, thế nhưng hần tử áo trắng lại tiếp tục xuất đao chém vào dây thừng, lại bị chính Bạch Tiển ngăn lại.

“Không thể lỗ mãng, nếu thiên tử chết, triều đình chắc chắn sẽ không bỏ qua, lúc đó chỉ sợ Bại Việt tộc ta sẽ gặp đại họa lâm đầu.”

“Tộc trưởng đã quá cẩn thận, tộc ta mới có thể dễ dàng bị người ta khi dễ, nếu người này đã tự xưng là thiên tử, chi bằng chúng ta thử xem y có được thần linh phù hộ hay không.”

Giơ tay chém xuống, ai ngờ ngay lúc đao phóng về phía dây thừng liền xuất hiện một mũi tên bắn lén từ không trung, đem đao đẩy ra xa, tiếp theo một mũi tên nhọn khác cắm vào cổ tay hần, trong một lúc máu văng tung tóe.

Hơn mười người trang phục oai phong lẫm liệt cầm kiếm xông lên phía trước, cầm đầu chính là một vị nữ tử ngay lúc đó nhảy lên, dùng sức bắt lấy dây thừng kia, những người còn lại thì ngăn chặn đám tộc nhân náo loạn.

Dây thừng kịch liệt lắc lư giữa không trung, Niếp Kỳ cũng theo đó mà chật vật trên vách núi cao, đầu vai bị chèn đến đau nhức, dây thừng không thể giữ nổi, tay kia càng lúc càng trượt đi.

“Hoàng Thượng!”- Từ đỉnh núi truyền đến một tiếng kinh hô, chính là âm thanh của Ly Châu.

Thấy bọn thị vệ đi tới, Niếp Kỳ cảm thấy an tâm, ai ngờ chỗ tay nắm cổ tay Phó Thiên Thường đột nhiên tê rần, không tự chủ được đã buông lỏng tay, nhưng Phó Thiên Thường lại thấy tay y gần như nắm đến chỗ

cúi cùng của sợi dây, biết y đã chống đỡ không nổi, vì thế hấn dùng ngón tay ấn vào một huyết vị làm cổ tay y tê dại, thoát ly bản thân ra khỏi cái giữ tay của y.

“Thiên Thường!”- nhìn thân ảnh quen thuộc trước mắt nhanh chóng trượt xuống, Niếp Kỳ không kịp suy nghĩ cũng tiện tay mà đem dây thừng thả ra, ngay lúc đó, y cùng với Phó Thiên Thường rơi xuống đầm nước.

Băng nẩy lên lạnh thấu xương, trong nước lan ra một loại khí tanh hôi nồng nặc, làm cho người khác chỉ muốn buồn nôn.

“Tiểu Kỳ, người rõ ràng là ngu si!”

Thấy rõ ràng Niếp Kỳ tự động nhảy xuống, Phó Thiên Thường tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, vội vàng lấy tay che miệng và mũi của y để ngừa độc khí xâm thực.

Trong đầm chướng khí rất nặng, hấn từ nhỏ làm bạn cùng độc, thân thể có thể chống đỡ, lại sợ Niếp Kỳ chống đỡ không nổi độc khí này, vốn đã thấy có viện binh xuất hiện, ngay lúc đó lại tự mình rơi xuống, Niếp Kỳ nếu không có hấn giữ chân sẽ rất dễ dàng chống đỡ, sau khi y được cứu nhất định sẽ nghĩ đến việc cứu mình, ai ngờ y lại ngu ngốc hồ đồ nhảy xuống theo.

Bất quá, nhớ tới khí phách ngạo nghễ của Niếp Kỳ khi nãy giúp mình giải vây trước tộc nhân, Phó Thiên Thường lại vui vẻ đứng lên, hỏi: “Người có phải hay không đã khôi phục trí nhớ?”

“Cái gì khôi phục trí nhớ?”

Niếp Kỳ nhìn Phó Thiên Thường khó hiểu, lời hấn tới bờ đầm nói: “Thật kì quái, lúc nãy chúng ta như thế nào lại ở vách đá?”

“Cái gì?”- Phó Thiên Thường hét lớn một tiếng, nhưng cùng lúc đó lại thấy đôi mắt thanh trong, nhất thời hiểu được tiết khí ban nãy là do được tính của trăm đạm hương đã hết, Niếp Kỳ đã khôi phục bình thường, nói cách khác...Hai ngày nay, hấn đã bạch phụng hiển liễu (mất trắng).

“Ngu ngốc!”

“Ta biết mình thực ngốc, nhưng vì sợ người gặp nguy hiểm nên mới nhảy xuống theo.”

“Không...”- Phó Thiên Thường dùng sức hít sâu- “Ta đang mắng chính mình.”

Biết rõ rằng tiểu hoàng đế tâm trí thất thường, còn cùng y làm cái loại việc này, không phải ngu ngốc chứ là cái gì? Một tiếng quỷ dị từ trong nước vang lên, nước trong hồ lập tức dao động dữ dội, một vật lớn chậm rãi nổi lên mặt nước, đến ngang cổ, hung tợn nhìn thẳng vào bọn họ.

Vật to lớn mang hình dáng một con măng xà, kích thước hơn một trượng, tròn mắt đỏ như ngọn đèn, trên thân thể đầy vẩy, lúc ngẩng đầu há mồm để lộ hàm răng sắc bén- phun ra độc khí tanh tưởi.

Phó Thiên Thường quá sợ hãi, ngay lập tức núp sau lưng Niếp Kỳ.

“Tiểu Kỳ, hiện tại đã tới lúc người làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi.”

Niếp Kỳ cũng bị cảnh tượng quỷ dị trước mắt làm cho sửng sốt, theo bản năng muốn vịn vào vách đá mà trèo lên, lại phát hiện vách đá quá ẩm ướt, hoàn toàn không thể dụng lực.

Phó Thiên Thường vẫn ở phía sau y, nói thầm: “Mùa này thế nào lại có măng xà thường lui tới? Còn lớn như vậy? Sớm biết như thế, không bằng ta chết dưới kiếm của thổ dân còn tốt hơn làm thức ăn cho măng xà no bụng...”

Niếp Kỳ nghe xong muốn bật cười, lại thấy quái vật hướng bọn họ chầm rãi tới gần, không khỏi kinh hãi, hình dạng to lớn xấu xí, thân lại mang khí độc, chớ có nói đến việc đánh nhau, chỉ sợ một khi đã đến gần, riêng độc khí kia thôi cũng đủ làm người ta mất mạng.

Trên đỉnh núi truyền đến tiếng cụng bái vang vọng, Niếp Kỳ chợt hiểu ra mọi việc.

Thì ra quái thú này là con vật mà Bai Việt tộc nhân cung phụng như thần vật, khó trách bọn chúng coi tịnh đảm như mạch máu, nhưng nếu nó chính là măng xà tinh linh, cũng không đủ làm cho người khác sợ hãi. Phó Thiên Thường lại đột nhiên nói: “Tiểu Kỳ, ta dụ nó rời đi, ngươi nhân cơ hội này trèo lên đi.”

Ai, nếu biết kiến tập thị vệ sẽ có kết cục như vậy lúc trước Thái Thượng Hoàng dù có dùng linh dược trong thiên hạ để trao đổi, hẳn cũng sẽ không đáp ứng, hiện tại nếu vứt bỏ Niếp Kỳ một mình trốn đi, mặc dù có thể đặt chân lên núi, cũng sẽ bị mọi người dùng ngàn đao mà trảm, trước sau cũng phải chết, không bằng chết một cách oanh oanh liệt liệt....

“Từ từ...”

“Còn chần chừ, chúng ta đều không thể thoát! Ta quyết định xả thân hi sinh, dụ đại xà đi, bắt quá, người sau này đừng quên ta, hàng năm thanh minh, nhất định phải đến trước mộ phần của ta dâng hương.”

“Hừ, đừng nhúc nhích.”

Thấy Phó Thiên Thường bơi ra, Niếp Kỳ liền mang hấn giữ chặt, hướng đến gần quái thú, trong miệng thốt ra âm thanh kì lạ.

Nghe thấy từ miệng Niếp Kỳ âm thanh tê tê quái dị, quái thú kia rõ ràng ngậm miệng lại, sau một phen run người dắc ý, huyết tín phun ra liền nuốt vào, phát ra tiếng vang tương tự, tiếp theo sau, mạnh dạn đến gần thăm dò, khí tanh hôi đập vào mặt, Phó Thiên Thường không dám lộn xộn, chỉ dám nín thở, bấu chặt tay Niếp Kỳ một chút.

Quái thú kia cũng không có tấn công bọn họ, chính là cái đầu thông thả một chút, cái lưỡi hồng hồng ngay tại cổ Niếp Kỳ thò ra lại thụt vào, một lúc sau, chậm rãi thối lui, sau một trận ngẩng cao đầu gào thét, ngụp sâu xuống nước, trên mặt nước liền xuất hiện một xuyên bọt khí sau đó đã không còn thấy bóng dáng con vật.

Niếp Kỳ thở phào một cái, chỉ cảm thấy cánh tay bị những ngón tay bấu chặt, quay đầu lại, bắt gặp được ánh mắt chứa đầy tia sợ hãi của Phó Thiên Thường, vì thế mỉm cười nói: “Không có việc gì nữa.”

Phó Thiên Thường kinh hồn chưa định, lẩm bẩm nói: “Tiểu Kỳ, ngươi quả nhiên là thiên tử, ngay cả quái thú cũng hướng ngươi sùng bái...”

Niếp Kỳ chỉ có thể cười khổ.

Khi y còn nhỏ, có một nội thị thân cận là dị nhân, biết các loại thú ngữ, có một lần bị y phát hiện hẳn huấn luyện xà, nội thị sợ truyền ra ngoài sẽ khó giữ tính mạng, vì thế đáp ứng truyền thụ chỉ cần y giấu diếm, Niếp Kỳ liền đồng ý.

Lúc đó học thú ngữ chỉ do lòng hiếu kì phá phách, ai ngờ có một ngày cứu mình một mạng.

Cùng quái thú đối ngữ toàn bộ xuất phát từ sự may mắn, giờ phút này nghĩ lại còn thấy sợ hãi, nhưng lại nhìn thấy Phó Thiên Thường trong mắt tràn đầy sùng kính, đột nhiên thỏa mãn tăng lên, muốn an ủi hẳn vài câu, lại cảm thấy một trận mệt mỏi kéo đến, trước mắt đột nhiên mơ màng.

Vừa rồi y cùng với độc vật kia nhìn nhau, hít vào không ít khí độc nó phun ra, lúc này tinh thần thả lỏng, khí độc dâng lên, tự nhiên sẽ chống đỡ không nổi.

Phó Thiên Thường thấy sắc mặt Niếp Kỳ đột nhiên tối sầm, liền biết là trúng độc, vội xông lên ngược mặt kêu to: “Mau cứu người!”

Vừa rồi từ trên đỉnh núi mọi người đều thấy rất rõ ràng, Bạch Tiễn cùng trưởng lão tận mắt trông thấy Niếp Kỳ khống chế thần vật, sớm đem hấn tôn sùng thành thần minh, không cần Ly Châu lên tiếng, Bai Việt tộc liền nhanh chóng kêu người cứu giúp, một số người thất lưng quần dây thừng, bay nhanh xuống chỗ tịnh đảm, cứu bọn họ đưa lên.

Niếp Kỳ vừa lên đến đỉnh núi, Diêu Phong đã phóng đến phía trước, đưa tay bắt mạch cho y, nhìn qua dung nhan y có chút tiêu tụy, hoàn toàn không còn khí chất đậm nhả xưa nay.

Không nghĩ tới Diêu Phong cũng đến, Phó Thiên Thường có chút giật mình, để Niếp Kỳ dựa vào ***g ngực của mình, nói: “Đầm nước đó chướng khí quá nặng, Hoàng Thượng chỉ là nhất thời không khỏe, mau tìm một nơi yên tĩnh, ta sẽ giúp y châm cứu giải độc.”

Bạch Tiễn thay mặt tộc nhân quỳ xuống đất, cung kính nói: “Xin Hoàng Thượng dòi giá đến đất của tộc ta.”

Sau khi Bại Việt tộc bị đuổi ra khỏi vùng đất vốn thuộc sở hữu của mình, liền ẩn cư ở một khu nhà nhỏ nằm sâu trong tuyết sơn, cách tịnh đàm không xa, khoảng không trong cốc yên tĩnh, trúc phòng liên thông, cứ như là thế ngoại đảo viên.

Vào trong cốc, Bạch Tiễn bố trí cho bọn họ nghỉ ngơi trong một gian phòng, lại sai người chuẩn bị nước ấm cho bọn họ tắm rửa, Phó Thiên Thường nhớ đến Niếp Kỳ bị trúng độc, nói: “Trước hạ châm đã, tắm rửa nhất thời không vội.”

Hắn gỡ ngân châm trên đầu xuống làm tóc dài buông xõa, thân châm ánh lên, bên trong còn cất giấu một số mai dược châm, cái này chuẩn bị cho bất kì tình huống nào để dùng.

Thấy Phó Thiên Thường cầm một ngâm châm dài trong tay chuẩn bị nhắm vào yếu huyệt trước ngực Niếp Kỳ, Diêu Phong lập tức đưa tay ngăn hắn lại, quát: “Người chỉ là một kiến tập được quan, sao dám đối với Hoàng Thượng mà hạ châm lung tung như thế?”

Ly Châu vừa rồi trên đường đến đây bắt gặp hành động của Niếp Kỳ, thấy y với Phó Ngàn Thường tựa hồ giao tình rất tốt, nhưng nàng không biết lai lịch của đối phương, do dự một chút liền đưa ra lời đề nghị: “Hoàng Thượng, Diêu Phong công tử cũng biết kim thạch thuật, chi bằng để hắn giúp ngài chẩn bệnh?”

Niếp Kỳ bị khí độc xâm hại, giờ phút này trong lòng phiền muộn, thần trí không còn thanh tĩnh, nhưng trước mặt mọi người y vẫn duy trì vẻ nho nhã của mình, chỉ cầm tay Phó Thiên Thường thần nhiên nói: “Không sao, trầm tin hắn.”

Nhìn thấy Niếp Kỳ kiên trì nắm lấy tay Phó Thiên Thường, Ly Châu tựa hồ nghĩ được điều gì đó, không hề nói nhiều, chỉ đứng ánh mắt bảo Phó Thiên Thường hạ châm.

Dược châm theo thứ tự được đâm vào trước ngực Niếp Kỳ, ở cổ cũng vậy, sau đó tại thuận trường nhu tế đích chỉ vấn khinh diệp (chỗ này mình ko biết edit nên đành phải để nguyên văn), Phó Thiên Thường ghé vào tai Niếp Kỳ nói: “Để thoải mái, hảo hảo ngủ một giấc.”

Niếp Kỳ nghe theo lời nhắm hai mắt lại, chìm đắm vào mộng đẹp, lập tức bọn thị vệ chung quanh không ai dám phát ra nửa tiếng động, Diêu Phong thì ngồi ở giường trông nom, vẻ mặt ganh tị mới vừa rồi bình thân đi rất nhiều, chỉ là thỉnh thoảng ngón tay hắn lại co duỗi biểu thị sự lo âu.

Lúc được Phó Thiên Thường lấy hết châm ra, Niếp Kỳ đã bình yên đi vào giấc mộng, Ly Châu cho Phó Ngàn Thường tắm rửa nghỉ ngơi, nàng cùng với Diêu Phong ở lại hầu hạ bên giường, chờ đợi Niếp Kỳ tỉnh dậy.

Không ai hỏi Phó Thiên Thường hai ngày qua đã xảy ra chuyện gì, liền đem hắn trở thành một tiểu tốt không quan trọng, chính hắn cũng được vui vẻ ung dung tự tại, mãi đến tối Niếp Kỳ tỉnh lại, truyền hắn yết kiến, hắn mới chạy tới, vừa đến cửa đã kêu: “Tiểu Kỳ!”

Trong phòng ngủ bố trí không ít thị vệ, Diêu Phong ở đó, nghe tiếng kêu của hắn thì đã hơi nhú mào, Phó Thiên Thường con mắt tròn vo đảo qua đảo lại, liền làm ra vẻ hiểu rồi, thi lễ

“Tham kiến Hoàng Thượng”

Niếp Kỳ chính là hít phải độc khí, lại được Phó Thiên Thường châm cứu nên đã khôi phục bình thường, vừa mới cùng Ly Châu và Diêu Phong nói chuyện, biết được Diêu Phong dùng tử vi bói được y gặp nạn (chỗ này mình đoán nha ^^), liền đoán rằng y có thể mượn danh câu phúc mà lên đến thiên tuyết sơn, vì thế cứ một đường giục ngựa đuổi theo, lại dùng ẩn tín thông báo cho Ly Châu biết, cho người truy ra tung tích đến tận đây.

Lúc sau Niếp Kỳ lại theo lời của Bạch Tiễn mà biết được, ba năm trước Bại Việt tộc bị Vĩnh Thặng Cần vương dùng bạc tiền đàn áp, phải di chuyển đến tận đây, hai bên phân tranh không ngừng, hơn nữa lại

nhiều duyên nợ, về phần phù thủy, Niếp Kỳ chỉ nói là bỏ vào để cứu người, tuyệt không có lòng dạ muốn đoạn mạch của Bạch Việt tộc.

Đám người Bạch Tiển đã sớm đem Niếp Kỳ coi như thần minh hạ phạm, đối với lời y nói ra tuyệt đối tin tưởng mà không chút nghi ngờ, còn muốn trị tội tên tộc nhân đã hại Niếp Kỳ rơi xuống núi, nhưng hắn đã tự gặp chuyện không may, sau đó lại không tìm thấy tung tích, phỏng chừng là hắn tâm sinh sợ hãi, đã trốn đi lánh nạn ở nơi nào đó rồi.

Sau khi nói xong chuyện quan trọng, Niếp Kỳ mới phân phó người cho truyền Phó Thiên Thường yết kiến, ai ngờ hắn một mình xông tới, không phân lớn nhỏ gây náo động, tiếp theo lại không cam tâm mà vẫn an y, thấy mặt Ly Châu từ tươi cười chuyển sang đen như than, Niếp Kỳ cười thầm trong bụng.

Việc không câu nệ tục lệ mà xem lễ tiết nhẹ như gió thoảng kia chỉ sợ cả đám nịnh nọt ở Vĩnh Thặng hoàng cung cũng không thể chấp nhận được.

Niếp Kỳ phát tay ra hiệu cho Phó Thiên Thường bình thân, lại cho những người khác lui ra, lúc Diêu Phong rời đi còn hướng Phó Thiên Thường thâm thi lễ, giải thích việc mình trước kia thất lễ, Phó Thiên Thường vội vàng hoàn lễ, hắn đối với Diêu Phong vẫn rất có hảo cảm, dù sao dung mạo của hai bên cũng rất đáng thương tiếc—những người xinh đẹp đều phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo.

Cảm thán lại càng cảm thán, chờ mọi người lui ra hết, Phó Thiên Thường liền hưng phấn đứng dậy, tiến đến bên giường Niếp Kỳ, một tay giúp y bắt mạch, một bên nói: “Đem chiêu chế ngự xà dạy cho ta đi.”

Niếp Kỳ cười nhưng không nói, chỉ nhìn đôi mắt xinh đẹp này lóe ra tia linh quang, tràn ngập sùng kính, vừa ham muốn vừa tò mò, làm cho dung mạo bình thường kia sinh động lên rất nhiều, nói thật, được Phó Thiên Thường nhìn bằng ánh mắt này đối với Niếp Kỳ mà nói quả thật quý hiếm, từ lúc hai người quen biết đến nay, trên cơ bản hắn không bao giờ xem mình là hoàng đế, chứ đừng nói đến loại ánh mắt sùng bái này.

Cầm bị nâng lên nhẹ nhàng, Phó Thiên Thường nhíu mày nhìn y.

“Cười giả tạo, nơi này chỉ có hai chúng ta, người cũng không cần mang cái mặt nạ này.”- Nụ cười trên mặt cứng lại, Niếp Kỳ cũng không nói tiếng nào để đáp lại.

Phó Thiên Thường chẩn mạch xong thấy được Niếp Kỳ mạch đập bình ổn, đã không còn đáng ngại, quan sát thần trí của y, có lẽ độc trăm dặm hương đã được tiêu trừ, nhớ tới hai ngày lúc y bị bộc phát độc tính, thần trí hồ đồ hoàn toàn đối lập với cá tính, Phó Thiên Thường đột nhiên có chút khẩn trương.

Hai người vành tai và tóc mai chạm vào nhau, y nỉ thừa hoan, người kia nguyên bản muốn giết hắn, lại ở ngay thời khắc sinh tử biến thành một thiếu niên lạnh lùng cứu hắn, thật sự trịnh trọng nói với hắn: “Ta sẽ chịu trách nhiệm”....

Yết hầu khô ráo, gương mặt không kiềm chế được mà đỏ lên, trái tim cũng đột ngột đập liên hồi, Phó Thiên Thường lấy khuỷu tay khều khều Niếp Kỳ, hỏi nhỏ: “Người từng bị độc mê hoặc, say đắm tâm trí, còn nhớ hai ngày qua đã trải qua chuyện gì hay không?”

“Không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ lúc tỉnh táo trở lại thì đã nhìn thấy Bạch tộc trưởng muốn giết người...”

Niếp Kỳ sau khi tỉnh lại cũng một mực chỉ nghĩ đến chuyện này, y chỉ nhớ rõ lúc trong nhà trọ đã kêu Phó Thiên Thường đi tìm giúp túi tiền, sau lại men theo đường mà đi vào thiên tuyết sơn, lúc sau lại ngắt quãng rất mơ hồ, mơ hồ đến mức y cũng không dám nghĩ nhiều.

“Tất cả đều không nhớ rõ!”

Phó Thiên Thường rống to một tiếng, tiến đến kéo áo Niếp Kỳ.

Tuy rằng ở hàn đàm nhìn thấy phản ứng của Niếp Kỳ hắn đã dự đoán được kết quả sẽ như thế, nhưng vẫn không khỏi tức giận.

Con bà nó, không nhớ rõ, vậy hai ngày nay đỡ dần nhau, vành tai và tóc mai chạm nhau không phải tất cả đã chơi xong rồi chứ? Người ta phiêu kê còn được trả tiền, hắn mới là đáng chế giễu, làm từ kiến tập nự y đến kiến tập thị vệ, rồi kiến tập đến tận giường, cái tiện nghi đâu không thấy, lại bị ăn sạch sẽ, hiện tại một chút cũng không nhớ rõ, một cái phũ tay thì coi như không có gì, hoàng đế thì giỏi a, dám chọc giận hắn,

phải đánh! Nắm tay giơ lên, chuẩn bị dùng bạo lực để kích thích trí nhớ Niếp Kỳ khôi phục, ánh mắt lại lo lắng bên án thư, phía trên đặt các bức họa cuộn tròn làm cho nắm tay hắn dừng lại giữa không trung.

Một bức thủy mặc vẽ hình cung nữ, chỉ với vài nét bút ít ỏi đã họa ra được một nữ tử sinh động xuất trần, thần thái cực kì quen thuộc, quen thuộc đến mức tưởng như thấy chính mình....

May mắn thoát khỏi nắm đấm, Vĩnh Thặng tâm hoang cũng không chú ý đến thái độ thất lễ của Phó Thiên Thường, lại thấy hắn nhìn bức vẽ kia, lập tức hưng phấn bưng bưng nói: “Rất đẹp phải không? Đáng tiếc nơi này chỉ có bút mực bình thường, không thể họa ra được đến một phần vạn một phần ngàn nét đẹp của giai nhân, xuống núi ta sẽ vẽ một bức tranh khác, treo thưởng tìm nàng.”

Trong lòng trong chớp mắt có một khoảng không tĩnh lặng, Phó Thiên Thường trong âm nói ra có chút khô khốc.

“Ta nghĩ ngươi sẽ quên nàng, kia dù sao cũng chính là một giấc mộng, không phải sao?”

“Đó không phải là mộng, Thiên Thường, không phải ngươi tin có nhất kiến chung tình sao? Trên đời nhất định có một người khiến cho ngươi phải chờ đợi.”

Phó Thiên Thường thả tay xuống, lắc đầu.

“Không, không có...”

Bởi vì trong lòng hắn đã có một người, đến cuối cùng cũng không dung nạp người thứ hai được.

“Thiên Thường...”

Phát hiện Phó Thiên Thường tròng mắt trầm xuống, trực giác cảm thấy hắn không có hứng, tuy rằng không biết nguyên do, nhưng lại không thích bộ dáng này của hắn. Niếp Kỳ vội chuyển đề tài.

“Vậy ngươi đem chuyện xảy ra trong hai ngày qua nói qua một chút, không chừng ta sẽ nhớ lại.”

Phó Thiên Thường rũ mắt xuống, khi nhắc lên trở lại cho rằng mang theo ý cười, nhún nhún vai

“Cũng không có gì, ít nhất đối với ngươi mà nói, một chút cũng không quan trọng.”

Được thôi, hắn sẽ đem chuyện này coi như một hồi xuân mộng, dù sao nhớ kĩ mộng này không phải chỉ có chính mình sao?

Hoàn đệ lục chương

7. Chương 7

Ngày kế tiếp, Niếp Kỳ dẫn theo người xuống núi, Bạch Tiển cùng vài vị trưởng lão hộ tống tả hữu, tri phủ Vĩnh Định phủ La Ngọc Trấn cùng với tướng Hạ Hàn Chi cai quản binh lính được Ly Châu truyền tin đều dẫn người đến chân núi nghênh giá, Vĩnh Thặng Cần Vương Niếp Phát nguyên mây ngày nay đi săn bắn không biết Niếp Kỳ đã đến, cho nên không tới.

Biết được Thánh Thượng vi phục xuất cung ngay lúc đến Vĩnh Định phủ lại bị ám sát, La Ngọc Trấn và Hạ Hàn Chi đều kinh hãi, Niếp Kỳ không trách tội bọn họ, chỉ nói đây mà chuyện tuyệt mật để bọn họ không làm kinh động những quan viên hạ phủ.

Đoàn người đi vào Vĩnh Định phủ nha, La Ngọc Trấn đã sớm chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi, Hạ Hàn Chi cũng phái binh lính theo tùy thân hộ giá Niếp Kỳ.

Sau tiệc tối, Niếp Kỳ ở phòng thưởng thức trà, tùy ý hướng La Ngọc Trấn hai người cùng đàm thoại, lại đem bức tranh chính mình phác họa cung nữ cùng chiêm ngưỡng.

Niếp Kỳ vẽ thủy mặc đầy bản lĩnh, bức tranh nhìn như người thật khiến cho người xem một phen thất thần, lúc nghe nói đó chính là người trong mộng của Hoàng thượng thì tâm dường như đã hiểu rõ.

La Ngọc Trăn nói: “Nếu Hoàng Thượng ở Vĩnh Định phủ nhìn thấy cô gái này, thiết nghĩ tìm ra không khó, bắt quá nên để vi thần gặp mặt, Hoàng Thượng đã bị kẻ hung ác gây bất lợi, Hoàng Thượng lại thân thể vạn kim, vẫn là nên trở về hoàng cung trước.”

Niếp Kì hơi nhú mày, thản nhiên nói: “Trẫm ở chỗ người cai quản gặp truy kích, có thể thấy được người thống trị bất lực, người lại không nghĩ đến việc tập nã hung đồ, ngược lại bảo trẫm phải hồi cung tránh nạn, làm trẫm như là sợ bọn chúng! Tim trẫm đã ở chỗ cô gái này, không tìm được nàng tới, trẫm tuyệt không hồi cung!”

Lần này nói nhẹ nhàng, La Ngọc Trăn nghe được lại mồ hôi lạnh đầm đìa, liên tục đập đầu nói sẽ nghiêm túc tra tên hung đồ.

Niếp Kì sắc mặt không vui, lại sai Ly Châu đi những châu phủ phụ cận để tìm kiếm, không có manh mối thì không được quay về, Ly Châu liền lĩnh chỉ rời đi.

Sau đó Niếp Kì còn nói đến đề tài tuyển chọn phi tần xinh đẹp, hai người La-Hạ (chỉ La Ngọc Trăn- Hạ Hàn Chi) tuy là quan địa phương nhưng đối với việc Hoàng Thượng tuyển phi cũng có nghe qua, liềm âm ừ đáp lời, trong lòng lại nói Hoàng Thượng thì ra là muốn lập thiên hạ đệ nhất mỹ nhân làm hậu, khó trách kéo dài việc tuyển phi.

Phó Thiên Thường đứng bên cạnh hầu hạ, nhìn thấy Niếp Kì chậm rãi nói chuyện này ba câu thì có hai câu có chữ mỹ nhân, lại vờ cười cười, nghĩ thầm, nếu chính mình không biết mục đích của y, chỉ sợ cũng sẽ bị y lừa gạt. Hẳn chính là đang cảm thán tự hỏi, chợt thấy Niếp Kì hướng hẳn ngoắc tay, liền dụi dụi mắt xác định mình không nhìn lầm mới vội vã đi tới.

Tay bị nắm lấy nhẹ nhàng kéo qua, Niếp Kì tươi cười có vài phần lỗ mãng làm cho Phó Thiên Thường sờn cả tóc gáy.

Hai người La- Hạ thấy Phó Thiên Thường phục sức không phải thị vệ, chỉ nghe nói hẳn là nội thị đi theo, lại thấy hành động của Niếp Kì, cũng hiểu được phần nào liền cúi đầu xin lui.

Niếp Kì gật đầu ưng thuận, thị vệ bên cạnh cũng tự động rời đi, lúc Diêu Phong đi nhìn bọn hắn muốn khuyên nhủ, do dự một lát cuối cùng lặng lẽ lui ra.

Mọi người lúc rời đi đều đảo ánh mắt nhìn qua Phó Thiên Thường làm cho hắn cảm thấy không thoải mái.

Những người này hình như đều có tư tưởng sai lệch, hẳn là kiến tập ngự y chứ không phải kiến tập thị tẩm.....“Thiên Thường, tay người hảo mềm mại.....”

Niếp Kì đứng lên, ghé sát vào mặt Phó Thiên Thường cười khê.

Phó Thiên Thường lấy lại tinh thần, phát hiện mi thanh mắt sáng kia đã gần trong gang tấc, lại thấy được trong đôi con ngươi xinh đẹp đang tỏa ra xung quanh một thần thái lạnh nhạt là chính mình, càng nhìn lại càng thấy nó gần hơn.

Trái tim đột nhiên đập thành thạch, tư tưởng tựa hồ trở lại hai ngày trước— nhiệt huyết tự nhiên bộc phát dữ dội, liền rơi vào một nụ hôn nồng nhiệt của y. Cả người trụ lại cứng đờ, không biết nên hưởng ứng theo hay lùi ra sau, chỉ ngờ ngác để Niếp Kì tùy ý ôm lấy thất lưng hắn, rồi ôm cả hắn, ghé sát một bên tai của hắn, trong nháy mắt làm cho hắn khẩn trương đến mức ngay cả hô hấp cũng đình trệ.....

Xì.....

Niếp Kì đặt đầu tựa vào vai hắn, cười rộ lên.

Tinh thần đang căng thẳng chợt chùng xuống, mang theo một chút mất mát, Phó Thiên Thường biết hiện đang bị tên tiểu hoàng đế hồ ly này đùa giỡn.

Nên cho người này một quyền vào bụng hay một đấm trên mặt đây?

Nắm lấy nắm tay đang giữ chặt, Niếp Kì tựa vào cổ hắn tiếp tục cười, sau một lúc ôn nhu nói: “Đêm đã khuya, bồi trẫm ngủ đi.”

Phó Thiên Thường không nói thêm lời nào, đi ra trước mặt tên ngự quân tử, đem quần áo nhanh chóng cởi ra, rồi đến giường ấm nằm xuống, trên mặt để lộ một nụ cười xán lạng.

“Hoàng Thượng mấy ngày liền chinh chiến, ta cũng có chút ăn không tiêu, đêm nay cần phải dịu dàng một ít mới tốt.”

Gặp nét cười cứng đờ trên mặt Niếp Kỳ, tâm tình hẳn tốt hẳn lên.

Hỗn đản, diễn trò đúng không? Coi ai giỏi hơn ai?

Niếp Kỳ sau một lúc ngẩn người, lại nở nụ cười, cũng tự mình cởi quần áo ra, tiến vào chần, ôm Phó Thiên Thường cười dịu nói: “Dĩ nhiên trăm sẽ thông cảm người, ân....”

Trong chần một tiếng hô đau, may mắn kịp thời nhịn xuống, chính là vai Phó Thiên Thường bị cắn một cái.

Ôm chặt thắt lưng hắn, Niếp Kỳ tiến đến bên tai hắn, thấp giọng hỏi: “Tức giận, ta cũng chỉ bắt đắc dĩ....”

“Hỗn đản, người muốn làm hôn quân vô đạo là chuyện của người, đừng kéo theo ta xuống nước! Người nghĩ những người khác đều mù? Bày đặt đối với Diêu Phong công tử xinh đẹp như vậy thì bất động, lại đối với dung mạo tầm thường như ta mà tùy ý động dục?”

“Ai, Diêu Phong vừa lịch sự vừa tao nhã vừa thanh cao, lại là đệ tử (người bói toán), ta sao dám đối với hắn vô lễ? Ai yêu....”

Lần này ác vận khó thoát, bụng bị ăn ngay một quyền.

Phó Thiên Thường giận đến đỏ mắt, nhìn Niếp Kỳ cười lạnh: “Hắn thanh cao người liền không dám đi quá giới hạn, cho nên tìm ta, người cho rằng ta là một kiến tập được quan thì dễ dàng khi dễ?”

Quay lưng đi lại kéo chần lên trùm kín cả đầu, hắn một khi sinh hờn dỗi sẽ không thềm nói thêm tiếng nào

Niếp Kỳ xoa bụng, một quyền này đánh quả thật không nhẹ, bất quá khi nhìn thấy vẻ mặt cùng ánh mắt biểu tình của Phó Thiên Thường lại cảm thấy buồn cười.

Bại Việt tộc nhân bị trục xuất quyết liệt, tất có nội tình, vì thế y tìm cơ lưu lại, làm ra chút hành động hoang đường, hảo che giấu tai mắt người ngoài, sở dĩ y chọn Phó Thiên Thường nguyên nhân chính yếu không phải vì Diêu Phong khó tiếp cận, mà là do y đối với Phó Thiên Thường rất tín nhiệm.

Thấy Phó Thiên Thường tựa hồ thật sự tức giận, Niếp Kỳ chỉ nghĩ rằng hắn chính là đang tự ti dung mạo, liền tiến theo vào chần ôm lấy hắn.

Đổi lại sự ôm ấp chính là cái giãy giụa không hờn không giận, vì thế Niếp Kỳ càng ôm chặt hơn, lại ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Dung mạo của người tuy là hơi bình thường, nhưng trong mắt ta, một chút cũng không kém gì Diêu Phong, thoát nhìn thực sự thoải mái, cũng thật đáng yêu, hơn nữa, ta làm như vậy bởi ta chỉ tín nhiệm người mà thôi....”

Lời này dù sao cũng dễ nghe hơn, Phó Thiên Thường quyết định tha thứ việc lỡ lời của tên ngự quân tử, nhỏ giọng ừ một tiếng.

Không thềm nghe đến câu trả lời, Niếp Kỳ lại dùng lực lay động, Phó Thiên Thường bị ép đến không kiên nhẫn, thấp giọng nói: “Đã biết, bất quá là huynh đệ thân tình, phải tính toán rõ ràng, tốt nhất nên nói trước, ta không làm việc không công, vàng hay bạc cũng được, trước tiên người nên chuẩn bị rồi hãy nói sau!”

Hai người chui vào chần làm ấm ỉ, nếu nhìn từ bên ngoài sẽ thấy cảnh tượng chần xóc lên lộn xộn thật sự rất mờ ám, ám vệ ngoài phòng tự động tránh xa một chút.

Thân nằm ở nơi mềm mại nồng hương, bên cạnh còn có gối ôm tự nhiên, Phó Thiên Thường một đêm không mộng寐, hảo hảo ngủ thẳng giấc.

Sáng sớm tỉnh lại, phát hiện kẻ bị mình mang ra làm gối ôm đang tựa vào đầu giường, mắt nhìn thẳng chăm chăm vào phía trước, giống như người bình thường bị điểm huyết đạo.

Phó Thiên Thường hoảng sợ, con sâu ngủ lập tức tránh xa, vội vàng bò lên, đưa tay sờ trán Niếp Kỳ.

“Tiểu Kì người không sao chứ?”

Tay đang đặt lên nhanh chóng bị đẩy ra, Niếp Kì theo bản năng tránh sang một bên, xuống giường thay quần áo.

“Không có việc gì”

“Không có việc gì? Không có việc gì tại sao nhìn giống như đang gặp ma?”

Niếp Kì phân phó người đến hầu hạ y rửa mặt, giả bộ như không nghe được Phó Thiên Thường nói thầm.

Y không có gặp ma, chỉ là tối qua cả một đêm đều mơ thấy Phó Thiên Thường, hơn nữa kì quái ở chỗ, bọn họ xích lô ôm lấy nhau, còn có thể cảm nhận được sự hưng phấn của việc va chạm da thịt, tựa hồ hình ảnh cứ đan chồng lên nhau

Hừng hực như lửa đốt, hai người như hai thân ảnh dây dưa quấn quít, còn có không cách nào khống chế được hưng phấn, kích thích cùng dục vọng.....

Nhất định là do gần đây hay cùng tiểu được quan thân cận mới có thể khi không lại mơ thấy xuân mộng, không phải người y thích chính là mỹ nữ mà y nhất kiến chung tình sao?

Giữa trưa, sau khi sẵn bản trở về Cần vương Niếp Phát mới được Hạ Hàn Chi báo tin Niếp Kì giá lâm, lập tức phi ngựa đến.

Niếp Phát thân phận chính là thúc phụ của Niếp Kì, ở nơi đất phong đã lâu, nay nhìn thấy thiên nhan vui sướng vô cùng, sau khi thỉnh an liền hàn huyên một ít chuyện cũ, còn nói đến phong thổ Vĩnh Định phủ, rất cao hứng khoe khoang cách trị vì, ngôn ngữ cử chi cũng theo đó mà có chút ngông cuồng.

Chậm rãi chờ hần nói chuyện xong, Niếp Kì mới khinh miêu đạm tả mà nhắc đến việc Bai Việt tộc bị đuổi đi, Niếp Phát thừa nhận, chẳng chút kiêng dè: “Chỗ đó diện tích rộng lớn mà lại để cho bọn man di chiếm dụng, chẳng phải đáng tiếc sao? Cho nên thần bắt bọn chúng phải dời đi, đem mảnh đất kia làm nơi xây dựng kho lương.”

Đám người Bạch Tiển lúc này đang ở trong phòng, nghe Niếp Phát nói như vậy người nào cũng tức đến sùi bọt mép, lại ngại Hoàng Thượng ở bên nên không dám phát tác.

Nghe Niếp Phát giải thích xong, Niếp Kì cũng không nói thêm lời nào, chỉ ảm đạm cười, đem đề tài đó cho vào quên lãng.

Hôm đó vào lúc chạng vạng, La Ngọc Trần kích động chạy vào bẩm báo đã tìm được vị nữ tử trong tranh, nàng cũng được dẫn đến, xin Hoàng Thượng tuyên gả.

Không nghĩ đến việc La Ngọc Trần có thể nhanh như vậy tìm được người, trực giác Niếp Kì liền cho rằng hần chỉ làm cho có lệ, thế nhưng khi nàng kia được tuyên yết kiến, ngay khi tiến vào phòng đã làm Niếp Kì ngẩn người, trong lòng nổi lên một cảm xúc mãnh liệt.

Nga mi đạm táo, đại mục hợp yên (có thể hiểu là mi dài thanh tú, mắt to long lanh), chậm rãi tiến vào, chỉ có thể là tiên nhân hạ phàm....

Đúng là nàng rồi, đúng là vị nữ tử đêm đó trong hồ hướng mình cười nhạt.

Kì thật đêm đó Niếp Kì cũng không nhớ rõ, bất quá khi nhìn lướt qua nét đẹp kinh diễm, lúc sau khi nhớ lại đúng là có thêm chút miêu tả chủ quan của bản thân, bất quá, những vật xinh đẹp luôn luôn giống nhau, ví dụ như dung nhan linh động xuất trần này. Phó Thiên Thường đứng bên cạnh cũng đang sửng sờ.

Nữ tử này đúng là có vài phần dung mạo giống mình, trong đầu liền nhanh chóng suy đoán có phải hay không đây là kiệt tác trèo tường không cần thận thời trẻ của cha, bất quá ngẫm lại nương mình đích thị là sư tử hà đông, Phó Thiên Thường lập tức bác bỏ suy đoán của mình.

Nếu cha dám trèo tường, hiện tại có thể đã sớm luân hồi, đâu còn ung dung tự tại mà sống sao, điều này chứng minh sự trong sạch của ông. Niếp Kì bỗng chốc đem ánh mắt thất thần nhìn xuống dưới, mắt lạnh đảo qua, thấy cả phòng đều yên tĩnh, tất cả mọi người đều kinh diễm ngắm nhân vật thanh lệ dưới kia, nhất là Phó Thiên Thường, đôi mắt cứ nhìn chằm chằm nàng kia, vẻ mặt thất thần.

Vui sướng ban đầu khi nhìn thấy mỹ nhân đều vô cớ bị hồn giặc chiếm chỗ, y không biết Phó Thiên Thường trong lòng ngưỡng mộ mỹ nữ kia đến vậy, giờ phút này, trong đôi mắt trong sáng kia, tựa hồ ngoài nàng ta sẽ không có người thứ hai.

Y không thích, rất không vui khi có loại cảm giác này, thế nên liền hừ mạnh một tiếng.

Mọi người phục hồi tinh thần lại, thấy sắc mặt Thánh Thượng không vui, tự mỗi người liền chỉnh lại gương mặt, chỉ riêng Phó Thiên Thường hết lần này đến lần khác như vẫn còn đang ở cõi tiên, Niếp Kỳ nhìn đôi mắt, dường như đang nặng lòng lo lắng, nhẹ buông tay, trần trụi cầm trên tay rót trên mặt đất. Tiếng vỡ nát vang lên cuối cùng cũng đem được tinh thần Phó Thiên Thường trở lại, lưu luyến đem ánh mắt trên người nữ tử kia thu về.

Hoàn hồn, chết tiệt, hẳn cuối cùng cũng hoàn hồn! Niếp Kỳ chắc cũng không biết bản thân đang mang một câu thơ tục, bất quá, ở trong lòng y đã đem Phó Thiên Thường ra “thăm hỏi nhiều lần”, ngay cả việc La Ngọc Trăn giới thiệu nữ tử kia y cũng chỉ là tùy tiện nghe.

Nữ tử danh gọi Trầm Hồng Nguyệt, là con gái của một vị thân sĩ của huyện kế bên, La Ngọc Trăn cùng vị thân sĩ kia có quen biết, ngay lúc ban đầu nhìn thấy bức vẽ cung nữ liền cảm thấy có chút quen mặt, sau đó nghĩ lại thì biết chắc là nàng.

Hắn vội vàng đến nhà của thân sĩ kia, chỉ nói là có người quyền quý trong triều ngẫu nhiên gặp được phương nhan, đã lọt vào mắt xanh của người đó, hi vọng nàng có thể đến gặp mặt, lời nói của La Ngọc Trăn đã sớm có ẩn ý, người nọ liền đem nữ tử đến đây, ngay khi biết được đó là đương kim Thánh Thượng thì lập tức hôn mê bất tỉnh, cũng may Trầm Hồng Nguyệt từ nhỏ sống trong thế gia, có chút gan dạ sáng suốt, lúc sau khi yển kiến thì đối đáp cũng có phần thanh nhã ung dung

Bất ngờ gặp được người nhất kiến chung tình, dung mạo xuất trần thoát tục, khi trả lời thì thông thả khéo léo, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ, nhưng mà trong tim lại cảm thấy có chút mất mát, giống như cảm thấy có một thứ gì đó sẽ biến mất, vĩnh viễn biến mất. Niếp Kỳ cố phớt lờ cảm giác mất mát kia, lấy vẻ mặt cùng lời nói nhất nhất ôn hòa trò chuyện với Trầm Hồng Nguyệt, ban đầu y cứ tưởng bố cục sẽ có chút sượng sùng ngượng ngập, bất quá cũng không can hệ, ngược lại nói không chừng lại là điều tốt, dù sao, lúc đầu là y nóng lòng tìm kiếm Trầm Hồng Nguyệt, cái gọi là mất mát giống như một giấc mộng qua nhanh, cứ coi như là do không khỏe đi.

Đế vương trẻ tuổi khôi ngô tuấn tú, nữ tử xinh đẹp dịu dàng, một hảo tranh vẽ giang sơn mỹ nhân, Phó Thiên Thường thờ ơ lạnh nhạt, cảm giác kinh ngạc vừa nãy khi nhìn thấy Trầm Hồng Nguyệt nay đã biết mất hoàn toàn, giờ phút này chỉ cảm thấy trái tim có một chút đau đốn, hẳn biết, bức tranh này mình vĩnh viễn không thể chen chân vào.

Đêm đó, hẳn không được ai truyền yết kiết.

Cũng đúng thôi, vị đế vương đa tình kia mới kiếm được người mình nhất kiến chung tình, như thế nào còn có thể nhớ đến hắn? Mặc dù là diễn trò, cũng không cần hắn lên sân khấu đi.

Đêm yên tĩnh khó ngủ, Phó Thiên Thường nghiêng người ngồi dựa vào một cành cây trong viện, nhìn trăng sáng trên cao, tự giễu mình mộng tưởng.

Xa xa, Diêu Phong công tử cũng đang chấp hai tay ra sau lưng, ngửa mặt lên trời ngắm trăng, ánh trăng hắt nhẹ lên vai hắn, quần áo đơn thanh, toát ra một loại cô đơn lạnh lẽo nói không nên lời. Diêu Phong quả nhiên là thích Niếp Kỳ, thích cái tên ngự quân tử, không biết là may hay rủi?

Trầm Hồng Nguyệt được giữ lại, sau vài ngày, Niếp Kỳ vẫn đối với nàng ôn nhu như nước, một bước không rời, còn muốn dẫn nàng trước tiên đi ngắm phong cảnh nơi đất đai của Bại Việt tộc, Phó Thiên Thường mắt nhìn thấy, chỉ thầm mắng trong lòng, quả nhiên quân vương vô đạo, thiên hạ giai nhiên (hình như nghĩa là hôn quân trong thiên hạ lúc nào cũng có), đều sắp chết đến nơi mà lại mở mị không biết.

Hắn đã sớm phát hiện, phủ đệ này ngoài mấy tên thị vệ tùy thân của Niếp Kỳ, còn có một số quan binh thủ vệ khác được phái tới bề ngoài như là bảo vệ, thực chất là giám sát, Niếp Kỳ hết lần này đến lần khác bị sắc đẹp làm cho mờ mắt, hoàn toàn không chú ý đến điểm bất ổn này.

Thừa dịp giờ ngộ Niếp Kỳ một mình trở về, Phó Thiên Thường lặng lẽ lên vào phòng ngủ của y, Niếp Kỳ nghe được động tĩnh, đang muốn gọi người liền bị hắt bịt miệng.

Phản chiếu vào mắt chính là hình ảnh một Phó Thiên Thường gương mặt dữ tợn, đến gần lỗ tai y gầm nhẹ: “Người có phải đầu óc đã bị mĩ nhân làm cho mê muội, muốn làm hôn quân? Nếu không muốn làm thì lập tức theo ta trở về kinh!”

Vài ngày không tiếp xúc với Phó Thiên Thường, vừa gặp mặt, hấn đã vương tội hành thích vua, bắt quá đôi mắt đầy lửa giận dữ của hấn làm cho tâm tình Niếp Kỳ đột nhiên tốt lên.

“Thiên Thường, người rất giống như đang ghen.”

Bụng bị đâm nhẹ một quyền.

“Con bà nó, ta có gì lại ăn giấm chua?” Phó Thiên Thường đương nhiên đang ghen, hấn đâu phải tảng đá, đang nghĩ đến mấy ngày trước người này còn cùng mình mây mưa thất thường, hiện tại lại cùng nữ tử khác thân mật, làm sao có thể không ăn giấm? Chỉ là, tâm sự này vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói ra.

Hấn ghé vào bên tai Niếp Kỳ tiếp tục thấp giọng: “Trong phủ nơi nơi đều là trọng binh canh gác, tên quan này không hề có hảo tâm, người sẽ có lúc gặp nguy hiểm, đừng đi đến đất của Bại Việt tộc tra ra chân tướng, chỉ cần một động tĩnh nhỏ như đâm lỗ trên cửa sổ giấy cũng có thể bị lấy đó làm cớ cho mấy người kia tạo phản, theo ta đi, những người khác ta lo không được, nhưng ta có thể cam đoan sẽ đem người an toàn không lo không nghĩ trở về kinh thành, mĩ nhân nơi nơi đều có, không đáng vì nàng mà bồi tính mạng!”

Niếp Kỳ liền nhú mày, lần này không phải vì đau bụng mà là do những lời Phó Thiên Thường nói.

Bộ dáng tiều tụy quan thờ hỏn hển thật sự rất đáng yêu, hấn đang tức giận mà cũng đang lo lắng, nếu không phải mình là đế vương, chỉ sợ một quyền kia sẽ không lưu tình.

Trong lòng một loại tình cảm ấp ủ đã lâu giờ rất chậm rãi mà trỗi dậy, mà lan ra, tựa hồ chính mình đã hiểu được tình cảm mơ hồ này.

Niếp Kỳ cầm lấy bàn tay che trước miệng mình kéo về phía trước, đem Phó Thiên Thường kéo đến bên giường, mỉm cười nhìn hấn.

Gương mặt bị nhìn chăm chú đến mức đỏ cả lên, Phó Thiên Thường cả giận nói: “Người làm cái gì vậy?”

“Muốn bảo người đừng quá lo lắng, ta là thiên mệnh chi tử, được trời cao phù hộ, tuyệt sẽ không có việc gì, đừng nói gì hết, ta hơi mệt, cho ta dựa vào người ngủ một chút.”

Niếp Kỳ tiến tới gần, trên người Phó Thiên Thường có hương vị quen thuộc của thảo mộc, khó trách mấy đêm nay đều ngủ không ngon, thì ra là thiếu đi cảm giác này.

“Uy, ta còn chưa nói xong, người khoan ngủ đã...”

Phó Thiên Thường nói đến một nửa thì phát hiện Niếp Kỳ đã chìm vào mộng đẹp.

Nhìn con người đang ngủ say kia, hấn tức giận đến nhẹn không được phải vò tóc mình một hồi.

Đây là lúc nào rồi mà người này còn có thể ngủ, thực ứng với câu nói kia—hoàng đế không vội, thái giám lại vội đi chết. Ai phi, hấn không phải là thái giám, phải nói—hoàng đế không vội, ngự y lại vội đi chết.

Sáng hôm sau đã là cuộc du lãm ở đất của Bại Việt tộc, mọi người đều cỡi ngựa, chỉ một mình Trầm Hồng Nguyệt ngồi kiệu, ngoài ra còn có Hạ Hàn Chi lãnh binh hộ giá.

Chỉ cảm thấy như sắp có sự việc phát sinh, Phó Thiên Thường bèn sóng vai đi cùng với Niếp Kỳ, một chút cũng không dám lơ lỏng, Niếp Kỳ ngược lại rất nhàn nhã tự tại, thỉnh thoảng còn đi ngựa sát vào kiệu của Trầm Hồng Nguyệt, hỏi nàng có mệt nhọc hay không.

Thấy cảnh tượng này, Phó Thiên Thường trong lòng tràn đầy không thích, tay siết chặt dây cương.

Liên tiếp mấy ngày nay, ngực hấn đều giống như bị một tảng đá lớn đè lên, khiến hấn nhiều lần muốn nói cho Niếp Kỳ biết dung mạo thật của mình, nhưng cuối cùng vẫn nhẹn xuống không nói.

Dù sao Niếp Kì cũng không phải người hần chờ mong— một người không quan tâm dung mạo của hần, thân phận của hần, chỉ đơn thuần thích hần, chỉ vì hần là Phó Thiên Thường.

Vì vậy, nên buông tay đi!

Đoàn người rất nhanh tiến vào một khe núi sâu phía trước, Bạch Tiển có nói qua đây là Kim Hà Cốc, là đất đai của tộc hần, ngựa đầu nhìn khe núi sâu, La Ngọc Trấn thần sắc khấn trương, nói với Niếp Kì: “Hoàng Thượng, sơn cốc này nhỏ hẹp hiểm trở, chỉ sợ có loạn thạch rơi xuống, Hoàng Thượng tuyệt không nên dẫn thân vào nguy hiểm.”

Niếp Phát lộ vẻ mặt không hồn giận: “La đại nhân chớ nói chuyện gở, bổn vương chưa bao giờ nghe nói sơn cốc này phát sinh đá lở.”

La Ngọc Trấn còn định nói thêm, liền bị Niếp Kì phát tay ngăn lại.

“Không sao đâu, La đại nhân quá lo lắng rồi.”

Phó Thiên Thường nhìn phía sơn cốc xa, thấy hai bên vách đá dựng thẳng đứng kéo dài ngàn nhận (nhận là đơn vị đo lường, 1 nhận = 8 thước), tựa như bị người ta dùng đao bổ ra, ở giữa ước chừng rộng mấy trượng, trên rộng dưới hẹp, như hình dạng cái phễu, mặt trời mọc trên cao, chiếu ánh sáng xuyên qua, có thể vì vậy nên mới gọi là Kim Hà Cốc.

Thấy Niếp Kì quát roi phóng ngựa muốn vào cốc, Phó Thiên Thường đột ngột dùng tay nắm lấy cương ngựa của y, quát: “Trở về!”

Không thể lại thêm một lần ngu ngốc dây vào, hần dám cam đoan, nếu thực tiến vào khe núi sâu, phía trên chắc chắn có loạn thạch rơi xuống, đang ở đáy cốc, dù cho có khinh công tốt cũng rất khó thoát thân, chung quanh lại đều là người của Vĩnh Thặng Cần vương, địch mạnh ta yếu, chỉ có thể tại giờ phút này quyết định thật nhanh.

Niếp Kì mày kiếm phân vân, không nói gì, nhưng Niếp Phát lại thay đổi sắc mặt, quát: “Nô tài lớn mật, dám vô lễ với Hoàng Thượng.”

Phó Thiên Thường nhớ ra đã chiếm đoạt ngự lệnh của Niếp Kì tại nơi đó, lạnh lùng nói: “Ta được Thái Thượng Hoàng phái tới bảo hộ Hoàng Thượng, ngự lệnh này là do Thái Thượng Hoàng ban thưởng, khi cảm thấy nguy hiểm, ta có quyền ra lệnh cho Hoàng Thượng, ai dám không phục!”

Hần đem ngự lệnh đưa nhoáng lên một cái, liền thu trở về, Niếp Phát căn bản không thấy rõ, liền đưa ánh mắt chuyển tới Niếp Kì, Phó Thiên Thường lập tức nói: “Hoàng Thượng!”

Thấy mắt phượng trừng tro về phía mình, giống như một loại uy hiếp không lời, Niếp Kì cười to: “Quả thật là như vậy, lời phụ vương nói trăm không thể không nghe, hoàng thúc, chúng nên trở về là hơn.”

La Ngọc Trấn nghe vậy vội cười ngựa dẫn đầu cả đoàn, ra lệnh binh lính di chuyển quay về phủ, nghe được âm thanh ồn ào, Trầm Hồng Nguyệt xúc màn kiệu lên, bước xuống kiệu.

Niếp Kì liền xoay người xuống ngựa bước đến trước mặt nàng, kéo tay nàng, an ủi: “Chỉ là một chút việc nhỏ, dọn đường về phủ, đã bôn ba cả đường, người còn chịu nổi không?”

Trước mặt mọi người được hoàng đế quan tâm Trầm Hồng Nguyệt lộ vẻ thẹn thùng, rừ mi mắt xuống, ôn nhu nói: “Không sao, xin Hoàng Thượng chớ lo lắng.”

Phó Thiên Thường đứng một bên trông thấy cảm thấy cực kì không thoải mái, thực hận không thể tiến lên đá tên đế vương háo sắc này một cước, làm cho y nhanh chóng tránh xa, chính mình giả mạo hoàng lệnh quát tháo ra lệnh y, đó là một việc mạo hiểm có thể rơi đầu, y chỉ lo cùng mĩ nhân khanh khanh ta ta, lớn lên liền biến thành óc heo sao? Đang muốn thúc ngựa tiến lên, lại bị Diêu Phong đưa tay ngăn lại, thần nhiên nói: “Phó y quan, người coi thường quy củ, nhưng đừng quên, bất kì lúc nào người cũng chỉ là thân tử!” Phó Thiên Thường sửng sốt, nhưng thấy Diêu Phong thần sắc nhàn đạm, không hề có toan tính, so sánh với hần, chính mình tự cảm thấy bản thân lỗ mãng hơn nhiều.

Hưu! Tên bắn lên đột nhiên từ khoảng không bay ra, loạn thạch cũng theo đó mà rớt xuống, không gian trong cốc bỗng chốc có tiếng nổ vang, âm thanh rung trời, những con ngựa đứng đầu tránh không kịp đều

bị đè bẹp, tiếng khóc than nổi lên từ bốn phía.

“Bào hộ Hoàng Thượng!”

Niép Phát như hổ gào rống, rút kiếm vọt đến bên cạnh Niép Kì, Phó Thiên Thường nào để hấn đến gần, trường kiếm đưa hấn đánh lui, đi theo che trước người Niép Kì, lại tiện tay đẩy Trần Hồng Nguyệt vào kiệu.

Giữa loạn thạch bụi đất bay lên, lại thấy bốn phía binh lính kim giáp lăm lăm trải rộng, mũi tên lạnh lẽo từ trong tay hướng về phía bọn họ.

Bất quá việc lần này Niép Kì không đem theo quá mười người, nay lại bị bao vây trùng trùng, nhìn thấy ngựa chết hơn một nửa, đường lui cũng bị phong kín, Phó Thiên Thường oán hận nói: “Chết tiết”La Ngọc Trần sắc mặt xám như tro, dẫn ngựa đến cạnh Niép Kì, đem cương ngựa đưa cho y, kêu lên: “Hoàng Thượng, đi mau...”

Nói chưa dứt lời, chân con ngựa kia đã bị một mũi tên nhọn xuyên qua, rên rỉ một tiếng rồi ngã xuống.

Niép Kì vẫn bình tĩnh như thường, có ý bảo thị vệ, đám người Bạch Tiển cùng binh lính hạ đao xuống, y nhìn Niép Phát nói: “Hoàng thúc, người làm như vậy là có ý gì?”

Niép Phát gương mặt sợ hãi, cuống quýt quăng kiếm xuống đất, dập đầu liên hồi

“Hoàng Thượng thánh minh, thần tuyệt đối không có ý mưu phản, việc này thần không can hệ...”

“Vương gia, giờ phút này Hoàng Thượng đã như cá nằm trên thớt, sao lại phải quỳ trước y?”- Phía sau Niép Phát vang lên âm thanh trắc trắc, chính là Hạ Hàn Chi, hấn nhìn Niép Kì về mặt ngạo nghễ, tiến đến kéo Niép Phát đứng dậy.

“Vương gia, thiên tuyệt sơn long mạch bàn phục, có phi long tại thiên chi mệnh, nếu người khởi sự, tất cả cũng chỉ là chiếu theo mệnh trời...”

Niép Phát trở tay ra một chưởng, mắng: “Mưu quyền soán vị ắt sẽ bị trời phạt, Hạ Hàn Chi, ta đối với người không tệ, sao lại hãm hại ta mang tội bất nghĩa? Còn không mau thu binh thỉnh tội?”

Hạ Hàn Chi chỉ ảm đạm cười, trường kiếm trong tay nhoáng lên một cái đã kề sát cổ Niép Phát

“Vương gia chỉ vì giờ phút này ta đã vận trù ba năm, làm sao có thể chỉ vì một câu nói của người mà dễ dàng buông tay? Hôm nay Hoàng Thượng bị mất mạng ở Vĩnh Định phủ, ngay trên đất phong của người, cho dù người có phẫn tâm nhật nguyệt (giống như là có rửa nước cũng không sạch tội), chỉ sợ cũng không có người nào tin người không liên can, nếu tội danh này người đã phải gánh trên lưng, sao lại không cùng nhau khởi sự, chia đều thiên hạ.”

Ánh mắt hấn dao động, lại nhìn về phía Niép Kì.

“Đất đai của Bại Việt tộc rộng rãi, bằng phẳng, rất thích hợp dùng để luyện binh, đóng kho lương, chính ta đã giết dây Vương gia đuổi bọn họ đi, ai ngờ oàng- chủ người (tên rảnh rồi nhà người) lại cải trang tới đây, có thể thấy đúng là ông trời cũng giúp ta, người chết như vậy cũng không nên oán trách ta.”

“Nói như vậy, khi ở thiên tuyệt sơn muốn giết trẫm cũng là người của người, nếu trẫm chết ở thiên tuyệt sơn, người sẽ ngay lập tức đem tội danh này đổ lên người Bại Việt tộc, sẽ lợi dụng Hoàng thúc dấy binh bình định mà khởi sự, bất quá trẫm chỉ muốn nói cho người biết, đừng nghĩ người của hoàng gia không có cốt khí, Hoàng thúc hấn sẽ không nghe theo lệnh của người.”

Phó Thiên Thường bảo hộ bên cạnh Niép Kì, thấy vẻ mặt y thông dong nhàn đạm, chợt nhớ trước đây hấn cũng đã từng rơi vào một tình cảnh tương tự như thế này.

Khi đó cũng là một thế cung gương kiếm bạt, nguy hiểm vây quanh, tình thế chỉ mảnh treo chuông vậy mà cũng bị y đơn giản hóa giải

Không xong, xem ra hấn đã xem thường tên ngụy quân tử, nhìn vẻ mặt này của y, tựa hồ hết thấy mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay.

Hạ Hàn Chi hừ lạnh một tiếng, đem kiếm đặt ở cổ Niếp Phát đè mạnh xuống, nghe răng cười nói: “Vương gia là người thông minh, nhất định biết phải làm thế nào, bất quá, đáng tiếc là Hoàng Thượng lại không nhìn ra.”

Một chưởng phát lên ngay lập tức hấn chừa vụn mũi tên được phóng ra, ai ngờ không có mũi tên nào bay tới, thật ra binh lính đứng trên cốc đang không ngừng rơi xuống vách núi, xa xa cờ tinh phấp phới, mấy ngàn kỵ binh dũng mãnh vội vàng chạy tới, uy phong lẫm liệt đứng trước mặt mọi người.

Hai con tuấn mã chạy đến trước mắt, trong đó có một người chính là Ly Châu, người còn lại cũng là tướng sĩ một thân kim giáp, Phó Thiên Thường đôi mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ đến gần hướng Niếp Kỳ hành lễ, lại nhớ tới tình cảnh ngày trước trước mặt mọi người Niếp Kỳ phân phó Ly Châu đi đến các phủ lân cận để tìm mã nhân, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Tức giận cắn chặt hai hàm răng đến đau nhức, thầm nghĩ đến việc đem Niếp Kỳ ấn xuống đất mà bạo đánh.

Thì ra từ lúc đó đến nay, y đều giả trò, cái gì tìm mã nhân, thật ra là tìm viện binh, chính mình lại vì y mà lo lắng chính vì y giấu diếm quá kĩ đi.

Niếp Kỳ cho bọn người Ly Châu bình thân, thần nhiên nói với Hạ Hàn Chi: “Hạ tướng quân, người quá nóng vội, cũng quá khinh địch, bên người trăm tuy chỉ có một ít thị vệ, nhưng cũng đã đủ đối phó với ngàn kỵ binh.”

Hạ Hàn Chi quen biết tướng sĩ kia, cùng làm kỵ binh dũng mãnh ngày trước, nhìn bọn họ dẫn binh tiến đến, biết ngay mọi việc đã bại lộ, không khỏi sợ hãi, Niếp Phát nhân cơ hội này tránh kiếm của hắn, tung quyền bức hắn phải thoái lui một bên.

Hạ Hàn Chi cả thân lao đảo va vào phía trước kiệu, nghe được một tiếng kêu sợ hãi từ bên trong truyền đến, hắn thầm mừng rỡ trong lòng, bắt Trầm Hồng Nguyệt, lấy đao kề cổ nàng rồi đem che trước người mình.

Trường kiếm toát ra một tia âm lãnh, thân kiếm đè xuống, liền lưu lại một đường máu.

“Thả cho ta đi, nếu không ta sẽ lập tức giết nàng.”

Phó Thiên Thường lần này đã có kinh nghiệm, hắn không động thủ mà chỉ nhìn chăm chăm Niếp Kỳ, xem y tính toán ra sao.

Niếp Kỳ thần sắc bình thản, đôi lông mày tuấn tú hơi nhíu lại, nhưng lại không nói gì, La Ngọc Trần vội kêu lên: “Hoàng Thượng, trăm ngàn lần không thể, thả hổ về rừng ngày sau ắt có hậu họa”

“Hoàng Thượng...”

Trầm Hồng Nguyệt khẽ gọi một tiếng, đôi môi run rẩy, trong mắt ngập châu lệ trong suốt, chính là đã sợ hãi đến cực điểm, nhưng lại bình tĩnh nhìn Niếp Kỳ, đôi mắt tràn đầy vẻ cầu cứu.

Phó Thiên Thường tâm chấn động, nhưng vẫn nhin không được, hướng Niếp Kỳ thấp giọng nói: “Cứu người trước, tên kia quay đầu lại ta sẽ bắt hắn giúp người.”

Niếp Kỳ thần sắc cổ quái, gật gật đầu, cho người đem con khoá mã dắt đến trước mặt Hạ Hàn Chi, cất cao giọng: “Thả nàng ra, trăm sẽ thả người.”

Hạ Hàn Chi cầm cương, mắt lạnh đảo qua tất cả mọi người, đột nhiên đem Trầm Hồng Nguyệt đẩy mạnh về phía trước, lập tức trong tay cầm một ống bạc nhỏ hướng về phía Niếp Kỳ.

Ngay sau đó, những cây kim dài nhọn từ giữa ống vọt ra như vũ bão. Thân hình Phó Thiên Thường nhoáng lên một cái đã che trước mặt Niếp Kỳ, ống tay áo che ngang, đem kim châm gạt xuống đất, nhưng thế châm như vũ bão, vẫn sót lại một cây đâm vào tay hắn.

Tinh diễm khí phóng đến, Phó Thiên Thường chỉ cảm thấy trước mắt trở nên mơ hồ, lập tức thân mình lay động được Niếp Kỳ đỡ lấy.

Hạ Hàn Chi nhân cơ hội này phi thân lên ngựa, ai ngờ phía sau lưng có cảm giác lạnh lẽo, đau đớn trời dậy lúc này đã thấy máu tươi theo cây kiếm đâm xuyên trước ngực mình mà tuôn ra.

Kiểm đột ngột được rút về, Hạ Hàn Chi loạng choạng xoay người, bắt gặp Diêu Phong đứng sau lưng mình.

“Loạn thần tặc tử, tất phải giết!”Cánh tay Phó Thiên Thường hoàn toàn mất đi cảm giác, mơ mơ màng màng, may mắn hẳn được Niếp Kỳ đỡ lấy, dịu hẳn chậm rãi ngồi xuống mặt đất.

“Thiên Thường, người thế nào?”

Phó Thiên Thường tuy có khả năng kháng độc cao hơn người thường, khi nghe thấy mùi tinh diễm khí liền biết ngay là chất độc cực mạnh, xem ra chính mình phen này cũng không thể tránh được, bất quá nhìn Niếp Kỳ tâm trạng kinh hoàng, lại cảm thấy rất vui vẻ.

Người này rốt cuộc cũng có chút lương tâm, chính là phương thức biểu hiện có chút thô bạo, bị hắn ôm lay động suốt, Phó Thiên Thường chỉ cảm thấy trước mắt một trận mờ ảo: “Đừng lay động nữa, đây là loại huyết phong hầu...”Đương nhiên hẳn thể chất khác với người thường, độc tính mặc dù mạnh như không đủ lấy mạng, ai ngờ lời này còn chưa kịp nói ra đã bị Niếp Kỳ ôm chặt, lớn tiếng ra lệnh Ly Châu đến giải độc.

Độc tính ngày càng phát mạnh, Phó Thiên Thường chỉ cảm thấy màu xám bao trùm trước mắt, nghe được âm thanh kinh hoàng của Niếp Kỳ không ngừng vang lên bên tai, cho đến khi hẳn hoàn toàn hôn mê.

Hoàn đệ thất chương.

8. Chương 8

Không biết đã qua bao lâu, hẳn từ từ tỉnh lại, thân mình chỉ mới vừa run nhẹ thì ngay lập tức cổ tay đã bị nắm chặt, Niếp Kỳ tiến đến trước mặt hẳn vui vẻ nói: “Người tỉnh!”

Nói nhảm, Bất tỉnh thì có thể trợn mắt sao?

Dược kia tính liệt độc, Phó Thiên Thường chỉ cảm thấy trước ngực khó chịu, muốn buồn nôn, hẳn lười nói thêm, quay đầu nhìn xung quanh, bất gặp bọn người Ly Châu- Diêu Phong ở trong phòng, Ly Châu tiến lên bắt mạch, sau một lúc lâu hướng Niếp Kỳ bẩm: “Xin Hoàng Thượng yên tâm, Phó y quan cát nhân thiên tướng, đã không có gì đáng ngại nữa.”

Niếp Kỳ nắm tay Phó Thiên Thường thật chặt, ôn nhu hỏi: “Có thấy nơi nào không khỏe không?”

Phó Thiên Thường vội nghiêng người, hữu khí vô lực nói: “Tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm, tiểu nhân không có việc gì.”

Lời nói này khiến cho khóe miệng Niếp Kỳ run run, bất quá thấy hẳn tỉnh dậy, nguyên trong lòng lo lắng này giờ cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, xoa tay cho mọi người lui ra, y lúc này không nhịn được mới cười nói: “Hiện tại chỉ còn ta với người hai người, đừng giả bộ nữa, người hôn mê đã hơn nửa ngày, đã cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Ngay khi nghe nói trúng độc huyết phong hầu sẽ không có thuốc giải, Niếp Kỳ tất cả tâm ý đều rất nghiêm túc, vẫn đem Phó Thiên Thường ôm chặt trong lòng ngực, sợ hẳn sẽ ngủ say như vậy, không tỉnh lại.

Loại tâm tình này tự bản thân Phó Thiên Thường không hiểu rõ, nghe xong câu hỏi của Niếp Kỳ, hẳn mắt mở to, than thở: “Người thử bị độc châm đâm trúng, coi có cảm thấy hảo hay không?”

Niếp Kỳ không nhịn được phải bật cười, đưa tay xoa mái tóc của hẳn: “Người giống như đang tức giận.”

“Ha, ta không thể tức giận sao?”

Cho dù thể chất hẳn khác thường, nhưng bị kịch độc sở xâm, tâm nhọc thể hư cũng là điều không thể tránh khỏi, bất quá Phó Thiên Thường không vì điều này mà tức giận, hẳn là vì hận Niếp Kỳ đã vận trù duy trướng (nắm chắc mọi việc trong tay), nhưng lại nửa điểm cũng giấu diếm, làm cho hẳn phải lo lắng.

Phó Thiên Thường vì trên mặt có dịch dung nên không thể nào nhìn ra bộ dáng tức giận, bất quá đôi mắt linh động đó làm làm người khác nhìn vào không khỏi xót xa, Niếp Kỳ nhíu mày nghĩ nghĩ, chợt bừng tỉnh ngộ ra, hỏi: “Người giận vì ta giấu diếm?”- Phó Thiên Thường hừ một tiếng nhưng lại không đáp lời, ý tứ dường như được thể hiện rõ ràng.

“Ta không phải không tin tưởng người, nếu không ngay từ khi ta đóng kịch đã không cho người biết, về phần việc hôm nay, là do người truyền ám ngữ quá vội vàng, ta đối với việc Ly Châu có tới hay không cũng không thể nắm chắc mười phần, bất quá nếu ta không biết quản, người nhất định sẽ ở bên cạnh bảo hộ ta.”

Vẻ mặt tươi cười của Niếp Kỳ thật sự làm cho Phó Thiên Thường nhụt chí, ánh mắt đảo hai vòng, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý niệm.

“Tiểu Kỳ, thành thật nói ra, Thái Thượng Hoàng có phải đã sớm đem thân phận của ta nói cho người biết?”

“...Là ta tự đoán.”

Phụ thân cũng không có ở trước mặt y cố ý nhắc đến Phó Thiên Thường, chỉ nói một câu—người này, có thể tin.

Cho nên, y vẫn cực kỳ tín nhiệm Phó Thiên Thường, không phải chỉ đơn giản vì phụ vương nói vậy, mà là do xuất phát từ trực giác của bản thân.

Lại nói đến chuyện long mạch, bản thân bị đui giết, Bại Việt tộc bị cưỡng chế dời đi, hết thấy những việc này nhìn vào dường như không có liên hệ, rồi lại tựa hồ có dính dáng đến nhau, cho nên y quyết định tạm lưu lại Vĩnh Định phủ, lại dùng ám ngữ lệnh cho Ly Châu đi tìm viện binh, cố ý bức bách để đối thủ lộ diện.

Toàn bộ kế hoạch đều rất hoàn hảo, nhưng việc Phó Thiên Thường bị trúng độc ngoài ý muốn lại khiến y run sợ, may mắn tiểu được quan không có việc gì, Niếp Kỳ vỗ nhẹ tay hấn nói: “Người hôm nay xem chút nữa là bả mệnh tổng điều (vong mạng), về sau không được lấy thân phạm hiểm nữa.”

“Người nghĩ ta vì người mà muốn lấy thân phạm hiểm? Bảo hộ người là trách nhiệm của ta, vì ai mà ta ở trước mặt Thái Thượng Hoàng khoa hạ hải khẩu (hứa hẹn)?

Nụ cười trên mặt Niếp Kỳ cứng lại, chậm rãi nói: “Chính là vì trách nhiệm sao?”

Phó Thiên Thường tức giận mà hỏi lại: “Nếu không thì người cho là do đâu?”

Kỳ thật, trách nhiệm kia cũng không can hệ, trong đại não còn chưa quyết định cứu hay không cứu y, thân thể đã thành thật mà trả lời—không thể để cho y bị thương, bởi vì y chính là người mình phải bảo vệ, y chính là Niếp Kỳ.

Về không hài lòng trên mặt Niếp Kỳ chỉ chột lóe lên, y mỉm cười nói: “Bất quá, nói thế nào đi nữa, ta giấu diếm người là không đúng, hôm nay người đã cứu ta, ta sẽ bồi thường cho người, người muốn ta trả thù lao như thế nào, chỉ cần ta có thể làm được, tất cả đều đáp ứng người.”

“Không có...”

Phó Thiên Thường thuận miệng đáp lại, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý niệm, lập tức ngồi dậy, hưng phấn mà hỏi: “Từ từ! Người thật sự cái gì cũng đáp ứng?”

“Quân vô hí ngôn!”

“Dem Trầm cô nương tặng cho ta được không?”

Niếp Kỳ đối với Trầm Hồng Nguyệt có chút sủng hạnh tự khắc sẽ không đáp ứng, đưa y yêu cầu, tưởng tượng ra bộ dáng xấu hổ của y lúc từ chối, Phó Thiên Thường có chút đắc ý, thấy nụ cười trên môi Niếp Kỳ nhạt dần, tay nắm lấy tay hấn cũng buông ra, đứng lên.

Gương mặt quen thuộc giờ phút này lạnh như băng, hắc đồng âm u, lạnh lùng nhìn hấn, thiên uy khó phạm.

“Thì ra người đối với Trầm cô nương hữu tình, khó trách hôm nay lại khẩn trương cứu nàng!”- Sau một lúc lâu, Niếp Kỳ buông tiếng cười lạnh.

“Tiểu Kỳ...”

“Nhớ kĩ, Trầm Hồng Nguyệt là của trẫm, đừng đối với nàng không an phận!”

Niếp Kỳ vẻ mặt lạnh lùng, đem khí chất nho nhã khiêm tốn bình thường che đi, thiên uy mơ hồ lộ ra sát khí, Phó Thiên Thường không tự chủ mà rung mình một cái.

Uy, uy, uy, hần chỉ là đùa một chút thôi mà, về mặt sát khí này, chẳng lẽ lo lắng hần tranh đoạt lão bà với y, muốn giết hần diệt khẩu? Sững sờ nhìn Niếp Kỳ phẩy tay áo bỏ đi, Phó Thiên Thường liền quay về giường nằm, bỗng nhiên nghĩ đến một câu.

Quả nhiên gần vua như gần cọp a.

Hạ Hàn Chi chẳng hạn, là một tấm gương phản quân vô chủ, rất nhanh liền bị trấn áp xuống, thân tín của hần đều bị tróc nã hạ ngục, cũng chính là kẻ mua chuộc tên nội gián trong Bại Việt tộc ám sát Niếp Kỳ, những kẻ phản bội không lâu sau đã bị xóa sổ.

La Ngọc Trăn đối với những hành động của Hạ Hàn Chi sớm đã có hoài nghi, cũng từng nghĩ đến Hạ Hàn Chi cùng với Niếp Phát cấu kết với nhau, từng phái người điều tra từng người, cho nên mới bị thân tín của Hạ Hàn Chi nhiều lần buộc tội, một lần nữa hần thúc giục Niếp Kỳ nhanh chóng rời khỏi Vĩnh Định phủ, cũng là vì kiêng dè thế lực kiên cố của Hạ Hàn Chi.

Trải qua mấy ngày chinh đồn, nguyên binh mã của Hạ Hàn Chi đều quy về dưới trướng Niếp Phát, Hạ Hàn Chi ở đất phong này truân lương luyện binh, khởi sự mưu nghịch, lại phái người đâm bị thương Hoàng Thượng, Niếp Phát mặc dù không có tâm mưu phản, nhưng cũng không tránh khỏi có liên quan, mấy ngày nay hần như một miếng băng mỏng, cũng may Niếp Kỳ chỉ một phen răn dạy, ra lệnh cho hần phải đem đất của Bại Việt tộc trả lại, cũng cảnh cáo hần sau này không được tự tiện hành sự, quấy dân nhiều pháp. Hai tộc hòa thuận sinh sống, dân sinh thịnh vượng, mới chính là vi phương chi quốc, Niếp Phát vẫn còn nơm nớp lo sợ mà gật đầu đáp ứng.

Người của Bại Việt tộc có thể quay về cố sĩ, dĩ nhiên là phi thường vui sướng, Niếp Kỳ ly hành chi tế (hình như là khởi giá rời đi), mọi người đều đến ngã tư giữa phố đưa tiễn, cung phụng như thần minh.

Phó Thiên Thường do trúng độc bị thương, được ban thưởng ngồi xe ngựa đi đường, hần xúc màn kiệu lên, thấy Bạch Tiển cùng đám tộc nhân quỳ lạy thần phục trước mặt Niếp Kỳ, về mặt kính ngưỡng, Niếp Phát thần thái kính cẩn, nếu đem hai người ra mà khách quan nhận xét, không khỏi công nhận Niếp Kỳ có tài thu phục nhân tâm.

Người của Bại Việt tộc có thể hoàn hương, cảm kích ân đức này, sau lại có thể thấy hai vùng trời cư nhiên hòa làm một, mà Vĩnh Thặng Cần vương trải qua chuyện này, rút kinh nghiệm. Gây ra đại họa nhưng lại không bị rơi đầu, có lẽ sau này hần sẽ làm việc cẩn thận hơn.

Khinh miêu đậm tả mà xóa đi mối họa chiến tranh, từ nay về sau hai tộc hòa thuận, dân sinh yên vui, cũng chính là phúc của Vĩnh Thặng, xem ra thời gian sau này, triều đình không cần phải lo nơi đây tộc dân rối loạn nữa.

Niếp Kỳ cùng mọi người nói lời từ biệt, gương mặt tươi cười rực rỡ, đang lúc giơ tay nhắc chân, ngạo khí để vương ẩn hiện, khuôn mặt tuấn tú kia dưới ánh mặt trời lưu quang ngũ sắc, tựa như ngạo long giữa biển người, mình phượng về rừng, rất dễ dàng thu phục lòng người.

Phó Thiên Thường nhìn đến ngậy ngốc cả người, nhưng lại không ngờ ánh mắt Niếp Kỳ lại dời đến, bốn mắt nhìn nhau, tim Phó Thiên Thường đột nhiên đập mạnh, vừa mới chớp mắt đã thấy Trầm Hồng Nguyệt đi đến bên cạnh Niếp Kỳ, cùng y hướng mọi người nói lời từ biệt.

Chính là, tự mình đa tình thôi.

Tự cười giễu, hần buông màn kiệu xuống.

Có lẽ, hần cũng nên buông tâm tư kia ra đi.

Vì thân phận của Niếp Kỳ đã lộ, cần tốc tốc trở về kinh, do đó mà hành trình có chút sai lệch, cũng may Phó Thiên Thường vẫn thư thư phục phục nằm trong xe ngựa, tốc độ của chuyến đi này đối với hần mà nói cũng không quan trọng lắm.

Đêm nay ngủ lại nhà trọ, Phó Thiên Thường đã tắm rửa xong, đang định đem mặt nạ cởi ra, chợt nghe tiếng bước chân vang lên, thì ra là Niếp Kỳ đang đến gần gõ cửa.

Ngày ấy sau khi kết thúc câu chuyện trong không khí không mấy vui vẻ, hai người không gặp mặt nữa, dù sao hiện tại bên cạnh Niếp Kỳ thị vệ rất đông, cũng không thua kém hần, vì vậy, Phó Thiên Thường cũng

an tâm hưởng thụ những đãi ngộ dành cho người bệnh của hắn, không chạy đi tị nạn nữa.

Không biết Niếp Kỳ đến đây có việc gì, Phó Thiên Thường cúi người làm ra vẻ khom người thi lễ, thấy hắn thần sắc thản nhiên, Niếp Kỳ có chút xấu hổ, nhẹ giọng hỏi: “Thân thể hảo nhiều chứ?”

“Bẩm Hoàng Thượng, đã khỏe hơn phân nửa, chỉ là đôi khi sẽ hơi choáng váng đầu.”

Kỳ thật độc tố kia lúc đó đúng là bộc phát mạnh, thế nhưng sau khi hắn tỉnh dậy, đã không còn đáng ngại, bất quá Phó Thiên Thường không tính nói ra sự thật, nếu không xe ngựa êm ái mềm mại sẽ không thể tái hưởng thụ.

Nghe xong lời này, vẻ mặt Niếp Kỳ trở nên khẩn trương, nói: “Đó là do dư độc chưa tan, đều do ta những ngày qua bận quá, không đến thăm người.”

Đúng vậy, người bạn cùng hoàng hậu tương lai khanh khanh ta ta.

Lai lịch Niếp Kỳ ở Vĩnh Định phủ sớm được sự gia của La Ngọc Trấn dâng bút tế hội, một phong công văn đưa tới kinh thành, ca tụng công đức đến tận trời cao, nói rằng Hoàng Thượng anh minh thần võ, hiểu biết tường minh, làm việc tạo phúc, cải trang rời cung bình định phản loạn, việc của Trầm Hồng Nguyệt cũng được thuật lại, Trầm gia phụng mệnh cùng nhau đi vào kinh, có thể thấy nói Trầm Hồng Nguyệt trở thành Hoàng Hậu cũng không có gì sai.

Lại nhớ rõ hôm đó không thôi tư niệm, chạy đến nơi Niếp Kỳ, nhưng lại thấy y cùng với Trầm Hồng Nguyệt đang thấp đèn đối cờ, hai người trò chuyện rất vui vẻ, cả một phòng xuân ý, chính mình lại ngồi trên đỉnh si ngốc nhìn, tâm hồn tưởng rằng đã quên lại càng sâu nặng, đến khi lấy lại được tinh thần quần áo đã ẩm hơi sương....

“Thiên Thường?”

Thấy Phó Thiên Thường thần du thái hư (đầu óc mơ màng), Niếp Kỳ có chút chán nản

Mình không thú vị sao? Chắc chắn là hắn ghi hận lần trước mình đã nặng lời, nên lười cùng mình trò chuyện? Hơn nữa câu “Hoàng Thượng” kia làm cho y lo lắng, vội hỏi: “Người...còn vì việc kia mà tức giận?”

“Việc gì?”

Phó Thiên Thường nhăn mặt nhíu mày, lập tức cười rộ lên, tiến lên vỗ vỗ vai Niếp Kỳ thực sự rất thân thiết.

“Ta là người dễ giận như vậy sao? Dù sao đi nữa chúng ta cũng là huynh đệ, làm sao có thể vì một chuyện nhỏ mà xa lạ”

“Huynh đệ?”

Nghe Niếp Kỳ nói ra giọng điệu không hề không giận, Phó Thiên Thường có chút hạ giọng khi cười, đánh thêm mấy cái ha ha rồi ngậm miệng lại.

Hắn chỉ là nhất thời vênh váo, hình như đã bỏ qua phép tắc, ở trước mặt hắn bây giờ không phải là Tiểu Kỳ cùng hắn lưu lạc giang hồ, mà là đế vương, là đế vương cứu ngũ chí tôn.

“Thiên Thường, đã nhiều ngày trôi qua cuối cùng ta cũng nhớ được phong cảnh của thiên tuyết sơn, nhưng lại không nhớ được hai ngày kia đã xảy ra việc gì, hai ngày kia như thế có phải đã xảy ra đại sự gì hay không?”

“Không có!”

Thấy Niếp Kỳ tay đang che lại nơi bị mình đâm ngay đầu vai, Phó Thiên Thường cắn chặt răng mà phun ra hai chữ như trăm đinh thiết sắt. Nếu Niếp Kỳ biết một kiếm kia chính là do mình gây ra, có thể hay không ngay lập tức phán mình hành quyết trăm thủ? Ân, nói không chừng lăng trì cũng nên.

Có lẽ trước đây hắn còn tồn chút suy nghĩ muốn làm cho Niếp Kỳ khôi phục trí nhớ, có tâm tư cùng y nói lại tình xưa, nhưng hiện tại, hắn lại cảm thấy Niếp Kỳ thiên uy ngày càng nặng, hỉ nộ khó dò, loại cảm giác gần vua như gần cọp ngày càng mạnh mẽ, nhất là sau việc Hạ Hàn Chi bị tru di cứu tộc.

Sau khi Hạ Hàn Chi bại trận, Niếp Phát vì để chứng minh bản thân trong sạch nên đã đem cử tộc của Hạ gia huyết tẩy một người cũng không còn, ngay cả tạp dịch nô bộc đều không may mắn thoát khỏi, khi đó, Niếp Kỳ đang ở Vĩnh Định phủ cùng với Trầm Hồng Nguyệt thưởng trà ngắm hoa, sau biết được việc này y rất tức giận, đem Niếp Phát một phen hảo răn dạy, lại lệnh cho hắn phải đem người của Hạ gia liễm táng lập bí, cũng phải thỉnh đạo sĩ về siêu độ từ từ.

Phó Thiên Thường chỉ thờ ơ lạnh nhạt, trực giác cho hắn biết dường như kết quả kia Niếp Kỳ đã sớm dự liệu được, y chỉ mượn tay người khác mà trảm thảo trừ căn (diệt cỏ tận gốc), sau lại giả bộ lấy lời an ủi, y như trước kia vẫn là nhỏ để được vạn dân kính ngưỡng, còn lại đem toàn bộ danh ác đổ lên người một mình Niếp Phát.

Thân là đế vương, trảm thảo trừ căn, nguyên việc tuyệt hậu không có gì đáng trách, chính là trước mắt nhìn thấy Hạ gia máu chảy thành sông, dù cho Phó Thiên Thường hành tẩu ở giang hồ, quen nhìn cảnh sinh tử cũng không khỏi một phen run sợ.

Ngay giờ khắc đó, hắn mới hiểu được câu nói của Diêu Phong chứa đựng hàm nghĩa.

Thời điểm nào đi nữa, hắn cũng chỉ là một thần tử.

Thấy Phó Thiên Thường không nói, Niếp Kỳ cũng không nói thêm nữa, chỉ giữ chặt tay hắn, nương theo được hương thanh đạm, một quả bạch ngọc được đặt trong tay hắn.

“Đây là dược ngọc được ngâm cùng nhiều loại thảo dược, mang bên người có công hiệu khử độc thanh thân, ta vừa kêu Ly Châu mua đến, người đeo nó, thân thể cũng sẽ mau khỏe một chút.”

Đạm bạch mỹ ngọc dưới đèn phát ra lưu quang trong suốt, dược hương thanh nhã, sờ vào rất dễ chịu, Phó Thiên Thường là người biết nhìn hàng, mỹ ngọc đúng là giá trị nhưng thật ra kể đến là do nó được ngâm chung với nhiều loại thảo dược quý báu, mới trở thành dược ngọc hiếm thấy, từ đó mới biết Niếp Kỳ tìm nó cũng đã tốn không ít tâm tư, mà cũng không hẳn là do y sai người đem tới.

Tim đột nhiên co thắt mạnh, trong đôi mắt có chút ướt át.

Không thích hắn cần gì phải đối tốt với hắn như vậy? Làm cho hắn nhớ kỹ phần dụ dàng này, phần sẵn sóc này, kết quả là, lại không chút lưu tình mà đẩy hắn ra.

Niếp Kỳ, người sao có thể tàn nhẫn như vậy?

Rất nhanh đã về đến kinh thành. Vua và nhân dân trên dưới đều đã nhận được tin tức, Hoàng Thượng rõ ràng vì cầu phúc nay lại trở thành âm thầm cải trang ra khỏi cung, bình định đám phản loạn ở biên cảnh, cũng lệnh Bại Việt tộc nhân từ nay về sau phải dốc lòng hướng về triều đình, li kì hơn chính là Hoàng Thượng hỉ kết lương duyên, đã sắc lập nữ tử nhất kiến chung tình làm Hoàng Hậu, vì thế, vua và dân Vĩnh Thặng đều lan truyền tin mừng, thiên tử thiếu niên, xuân phong đặc ý, trong ngoài hoàng cung đều vui mừng khôn xiết.

Chỉ duy nhất Phó Thiên Thường không cảm thấy vui vẻ.

Sau khi trở về, hắn cũng chưa gặp mặt Niếp Kỳ lần nào, cũng không đến chỗ Thái Thượng Hoàng tranh công xin ban thưởng, nguyên vì Niếp Kỳ đã hồi cung, nhiệm vụ của mình cũng coi như hoàn thành, phải đành nhẫn tâm với bản thân mà rời đi, hắn không phải thánh nhân quân tử, làm sao có thể thờ ơ mà đứng nhìn đại hôn của người mình thích với một nữ tử khác.

Nếu sớm dứt ra sẽ không phải quá thương tâm, mọi chuyện đã được tính toán hết rồi, thôi thì một lần dứt khoát ra đi còn hơn sau này ba lần day dưa không dứt (nguyên văn tiếng Hán: khước tổng thị nhất nhi tái, tái nhi tam đích thôi hậu)

Mấy tháng nay hắn không ở trong cung, người chịu trách nhiệm sắp xếp dược liệu chính là Lạc Lạc, nghe tên này không ngừng giảng giải về việc đại hôn của Hoàng Thượng từ tấm cung đến cả trang sức, Phó Thiên Thường đương nhiên cảm thấy khó chịu, thầm nghĩ nên chuẩn bị một chút ách dược (là dược làm câm) đem tên này độc ách cho xong.

Chính ngọ hôm đó, một vị nội thị truyền Phó Thiên Thường đến làm công việc chẩn bệnh.

Hắn là kiến tập được quan, căn bản không đủ tư cách xem bệnh cho chủ tử, cấp trên chỉ nói truyền đích danh hắn, không lẽ là....

Trái tim như gặp cú sốc mà đập mạnh, chỉ cảm thấy dự cảm của mình là đúng, nhất định là tên ngự quân tử kia trong lúc rảnh rỗi cuối cùng cùng nghĩ đến hắn.

Chính là, gặp mặt thế này không biết có nên không nữa? Nên giống như xưa không phân tôn ti mà gọi y là Tiểu Kỳ? Hay vẫn nên cung kính gọi y là Hoàng Thượng? Phó Thiên Thường tâm trạng không yên đi theo nội thị vào hậu cung, lập tức phát hiện bản thân đã sai rồi, Hà Hương cung kia là tẩm cung của phi tần, hiện tại đang ngụ ở bên trong chính là Trầm Hồng Nguyệt, người sắp trở thành Hoàng Hậu.

Đối với việc Phó Thiên Thường đến, Trầm Hồng Nguyệt cũng có chút giật mình, lúc nàng ở Vĩnh Định phủ, từng thấy Niếp Kỳ đối với y quan tướng mạo tầm thường này rất coi trọng, cho nên không dám chậm trễ, rất lễ phép liền mời hắn ngồi xuống, sai người kính trà, ngôn ngữ khi nói chuyện cũng có chút kính cẩn.

Xem vẻ mặt cùng lời nói của Trầm Hồng Nguyệt tựa hồ việc mình đến đây chẩn bệnh đều không phải ý của nàng, Phó Thiên Thường có chút khó hiểu, lập tức nói thất lễ, xin nàng đưa ra cổ tay mềm mại để bắt mạch chẩn bệnh.

Trầm Hồng Nguyệt hình như so với lúc mới gặp gầy hơn đôi chút, lông mày như đang ẩn hàm ức khí, Phó Thiên Thường không khỏi có vài phần thương tiếc cho nàng.

Mang danh là Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ, địa vị cao quý, tốt đẹp, có mấy ai biết được sau lưng chịu đựng biết bao gian khổ? Mất đi sự tự do đổi lấy cái gọi là tôn sùng, thật có thể làm cho kẻ khác cam tâm sao? Trầm Hồng Nguyệt đôi mắt xinh đẹp trầm tĩnh nhìn hắn: “Thật là bệnh nặng sao?”

“Không, chỉ là khí huyết có chút không đều, hơn nữa không hợp thủy thổ, ngày đại hôn lại sắp đến gần, lo lắng và suy nghĩ dồn ứ, ta sẽ lập tức cho đưa đến một thang thuốc bổ thông thần dưỡng khí.”

Phó Thiên Thường ngừng một chút, nhịn không được lại nói: “Kì thật, được chỉ là thứ phụ trợ, chính là cô nương cần phải mở lòng mới được, ức khí trong ngực tự khắc tan ra, Hoàng thượng là người nhân nghĩa, đối với cô nương lại nhất kiến chung tình, tương lai nhất định để cô nương trong tâm, hảo hảo đối đãi.”

Trầm Hồng Nguyệt hé miệng khẽ cười rộ lên.

“Phó y quan đúng là rất hiểu Hoàng Thượng.”

“Chuyện đó đương nhiên, trên đời này người hiểu y nhất chính là ta.”

Ít nhất, trên phương diện thân thể, Niếp Kỳ biết cái gì thì hắn cũng rõ cái đó, tên kia dưới giường là quân tử, trên giường lại chính là dã thú.

Tuy là tình địch, Phó Thiên Thường đối với Trầm Hồng Nguyệt lại không có tâm oán hận, chỉ là có chút hâm mộ, Trầm Hồng Nguyệt xuất thân thế gia, cử chỉ lời nói đều có chút khéo léo, lại vô kiêu xa khí (không có tính khí kiêu ngạo), hắn không thể không thừa nhận vị nữ tử trí tuệ này đúng là rất xứng với Niếp Kỳ.

Tò mò việc dung mạo của Trầm Hồng Nguyệt xuất phát từ đâu, trên đường từ thiên tuyết sơn về đến hoàng cung, Phó Thiên Thường nói bóng nói gió hỏi thăm các tùy tùng về rất nhiều chuyện có liên quan đến Trầm gia.

Phụ thân Trầm Hồng Nguyệt là một thân sĩ nông thôn cẩn thận, nhút nhát, mẫu thân lại không bao giờ bước chân ra khỏi nhà, Trầm gia ở nơi đó cũng coi như là đại gia, bất quá không có giao hảo với người trong giang hồ, càng không thể quen biết cha hắn, hơn nữa, sau khi nhìn dung mạo Trầm mẫu, Phó Thiên Thường càng khẳng định cha mình vô tội, có lẽ nam nhân có thể leo tường, nhưng cũng không thể vì đói bụng mà ăn bừa, nữ nhân kia lớn lên so với nương hắn kém xa, xem ra chuyện dung mạo Trầm Hồng Nguyệt tương tự của mình chỉ là trùng hợp thôi.

“Phó y quan, người đang suy nghĩ gì?”

Thấy Phó Thiên Thường nhìn mình chằm chằm, vẻ mặt thất thần nghĩ ngợi, Trầm Hồng Nguyệt thấy có chút không tự nhiên.

Phó Thiên Thường lấy lại tinh thần, vừa định trả lời thì bất chợt nghe được tiếng bước chân, Niếp Kì nổi giận đùng đùng bước nhanh tới, dáng dấp tuấn lãng đầy vẻ lo lắng.

Không nghe thấy nội thị loan truyền, Niếp Kì lại đột ngột xuất hiện, hẳn trong lúc nhất thời không biết ứng phó thế nào, chỉ còn biết đứng sững sờ đứng lên.

Trầm Hồng Nguyệt vội khom mình hành lễ nghênh đón thánh giá, Niếp Kì phất tay cho nàng bình thân, lại lạnh lùng nhìn Phó Thiên Thường, hỏi: “Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Tiểu nhân đến giúp Trầm cô nương chữa bệnh.”

“Phó Thiên Thường, người phải nhớ rõ thân phận của mình! Chẩn bệnh đã có thái y, người bắt quả chỉ là một dược quan nho nhỏ, có tư cách gì mà nói hai chữ chẩn bệnh? Trầm cô nương là Hoàng Hậu của trẫm, nếu có gì sai sót người gánh nổi hay không?”

Ánh mắt băng lãnh, lời nói ra lại như một lưỡi kiếm lạnh lẽo, làm cho cảm giác vui sướng vì hội ngộ trong lòng Phó Thiên Thường đều bị dập tắt, lời nói lạnh lùng đó mang theo cảm giác cực kỳ xa lạ, xa lạ đến mức hẳn cảm thấy trước mặt mình bây giờ không phải là người mình quen biết.

Hắn khom người, bẩm: “Là tiểu nhân đi quá giới hạn, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Âm thanh trong lời nói ra nhẹ như làn gió, như chính cá tính của Phó Thiên Thường, ngay lúc đó đã làm cho cơn phẫn nộ đang lên đến đỉnh điểm của Niếp Kì đột nhiên tĩnh lặng trở lại.

Nhìn thấy được trong ánh mắt hắn thập phần kinh ngạc, khó hiểu, lại thêm vài phần lo sợ nghi hoặc, nhưng lập tức biến thành vẻ bình thản, y nhìn Phó Thiên Thường cầm lấy một bên hòm thuốc, hướng mình cáo lui, ngón tay cầm lấy hòm thuốc lại có chút run rẩy.

Trong nháy mắt y dường như đã quá xúc động mà muốn tiến lên.

Y không phải cố ý tức giận, y chính là không thể kiểm soát tâm tình của mình, ngay lúc nhìn thấy Phó Thiên Thường nhìn Trầm Hồng Nguyệt đến thất thần, thì rất không hài lòng, phẫn nộ, ghen ghét, tất cả các loại cảm giác cùng nhau xông lên, thế nên ngay cả lời nói y cũng không thể khống chế được.

Y vẫn cho rằng khuôn mặt mang theo thần tình nhẹ nhàng khoan khoái lại vương chút lạnh nhạt kia là trân bảo chỉ thuộc về riêng mình, rõ ràng không cần điểm lệ, cũng không cần cầu kỳ lại có thể khiến người ta say mê trong sự mỉa mai hoặc đó, thế nhưng nét cười kia, y đã bao lâu không được thấy? Từ lúc bắt đầu đến Vĩnh Định phủ, Phó Thiên Thường đối với y lúc gần lúc xa, ngay cả cười cũng chỉ là mặt cười mà tâm không cười, nhưng mà hiện tại hắn lại chạy đến nơi này nhìn một nữ nhân khác. Thiên Thường.....

Ngay khi định nhích thân người qua, Niếp Kì lại thấy đôi mắt đen láy kia khẽ liếc mình một cái.

Trái tim như bị bóp nghẹn, bởi vì y thấy được trong đôi con ngươi đó có sự lãnh đạm xa cách, còn có...hờ hững. Đột nhiên có loại cảm giác, y sẽ mất người này, người này sẽ như thanh linh theo gió mà rời xa y mà rời xa y, vĩnh viễn vĩnh viễn đi đến một nơi xa xôi. Chạng vạng, sau khi Niếp Kì đuổi đi vài vị quan viên lễ bộ đến để thương thảo việc chuẩn bị đại hôn thì vội vàng đến ngay kho thuốc, đây chính là nơi toàn quyền của Phó Thiên Thường, y thậm chí đã tưởng tượng đến cái góc chỗ quầy dược kia xuất hiện một tiểu dược quan biếng nhác vào chỗ thang cao nhất mà ngủ gà ngủ gật.

Nhưng mà cái thang ở chỗ quầy dược vẫn như vậy, cũng không thấy Phó Thiên Thường đâu, Niếp Kì có chút lo lắng, đi xuống phía dưới những quầy dược cũng không phát hiện ra hắn trong này.

Trái tim cứ như vậy mà đập thình thịch, cả người Niếp Kì vội vàng quay ra ngoài, nhưng lại không để ý mà đụng phải một người ngay tại quầy dược, cả bộ sách hắn ôm trong người đều rơi hết xuống đất.

“Thiên Thường!”

Phó Thiên Thường ngồi xổm xuống đất muốn nhặt lại sách dược lại bị Niếp Kì kéo tay lại.

“Ta cứ tưởng rằng người đã đi....”

“Đi?”- Lòng mày Phó Thiên Thường nhướn nhướn, lập tức cười rộ lên.

“Nếu ta đi thì nhất định từ biệt người, sẽ không lãng lãng bỏ đi đâu.”

Trái tim vừa mới được thả lỏng nhất thời lại nhói lên, Niếp Kỳ nhìn thẳng Phó Thiên Thường, muốn tìm từ con người kia ẩn ý trong câu nói của hắn.

Hắn nở nụ cười nhàn nhạt, thần sắc không mấy biểu cảm, đây chính là bộ dáng của lần đầu gặp mặt, nhưng điều không giống chính là, đôi con người kia như bị che lấp bởi một bức màn sương, mê ly sâu xa, đưa y tách biệt xa cách bên ngoài.

“Thật có lỗi, hôm nay ta không phải cố ý bộc phát tính khí với người, là do mấy ngày nay tâm tình không tốt, nhất thời nhịn không được.”

Niếp Kỳ hoàn toàn không mang theo khí phách lạnh lùng của đế vương, chỉ nói chuyện cẩn thận mà nhẹ nhàng, nhanh tay giữ chặt lấy tay Phó Thiên Thường, lại không muốn buông ra quá nhanh.

Đầu vai bị đập nhẹ một cái.

“Sự việc kia ta đã không còn để trong lòng, người như vậy mới giống một vị quân cao cao tại thượng.”

Phó Thiên Thường làm như không có việc gì rút tay ra, lại quay xuống nhặt những sách thuốc rơi vãi, nói: “Ta phải đi rồi, vội vàng đem mấy cuốn sách này sửa lại cho tốt, kiến tập trong này lâu như vậy, sự phó đối với ta cũng không tệ, giúp lão làm xong việc, cũng sẽ không cảm thấy áy náy.”

“Đi?”- Niếp Kỳ vẽ mặt phức tạp mà nhìn Phó Thiên Thường.

Còn nói không đem chuyện đó để trong lòng, hắn rõ ràng là đang tức giận, cho nên liền đòi đi, sẽ không còn giống như lúc trước quẩn quít lấy mình vì mình hạ châm, lại cùng mình ở trên long sà, sau đành lòng mà đi, không chút mào lưu luyện mà chạy lấy người!

Phó Thiên Thường sắp xếp lại bộ sách rồi bỏ lên giá sách phía trên, cười cười nói: “Cũng đến lúc phải đi rồi, nên đem cái học được ra mà dùng, dù sao chết già trong cung không có lý tưởng cũng không có hồi sự, gần vua như gần cọp, ta là người làm việc không bao giờ tuân phép tắc, nếu một ngày nào đó không cẩn thận mà mạo phạm thiên nhan, chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết.”

Lời này nghe như là vui đùa nhưng cũng giống như chân lí, Niếp Kỳ chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy chua xót, lẩm bẩm nói: “Gần vua như gần cọp?”

Y nào muốn như thế? Đã biết bản thân có nói nặng lời vài lần, nhưng tuyệt đối không hề làm tổn thương tâm hồn của hắn, nếu không chỉ với việc làm của hắn, dù là có chín mạng cũng không thể sống đến bây giờ.

Thấy trong mắt Niếp Kỳ phát ra thần sắc cô đơn, trái tim Phó Thiên Thường nguyên bản đang cứng rắn bỗng trở nên mềm yếu đi.

Lời nói thường ngày trở nên bén nhọn vô tình, hắn làm sao có thể không để ý tới? Bất quá cũng không có gì xấu, nếu không tự cảnh tỉnh, tới tận bây giờ có thể hắn cũng không thể hạ quyết tâm đi khỏi.

Nguyên là vì có ý rời đi, hắn mới đem những lời mình nghĩ mà nói ra, tưởng rằng Niếp Kỳ sẽ phải giận tím mặt, ai ngờ y nghe xong, không nhiều lời mà xoay người đi, cửa phòng cũ kĩ phía sau lưng vang lên một tiếng đóng cửa gát gao, ngăn lại ánh chiều tà phía bên ngoài cánh cửa.

Hoàn đệ bát chương

9. Chương 9

Đêm đó, Tiểu Ngũ đến truyền Phó Thiên Thường vào yết kiến, nói là Hoàng Thượng vì hắn mà làm tiệc tiễn biệt, mời hắn dời bước đến La Nguyệt Các.

Đây là lần thứ hai Phó Thiên Thường lên La Nguyệt Các, cũng là người này vật này, trái lại tâm tư không còn giống trước, hắn đi lên đến tầng trên cùng, nhưng lại thấy cửa sổ tầng cao nhất này mở rộng, ngoài trời trắng sáng trên cao, tinh quang lấp lánh, cách đó không xa quế thụ hàn mai sơ ảnh hoành tà, đầu cảnh run nhẹ, giả như tiên cảnh.

Trên chiếc bàn bạch ngọc thấp bày biện các loại giai hào mĩ tửu, Niếp Kỳ chỉ vận kiện y phục thường ngày ngồi trên chiếu cỏ, thấy hắn đến liền vỗ vỗ phần đệm bên cạnh, có ý bảo hắn ngồi xuống.

Cả nhóm nội thị đều lui xuống, chỉ để lại hai người trong phòng, Niếp Kỳ thay Phó Thiên Thường rót đầy rượu, cùng hấn cạn một chén, nói: “Nơi này cảnh sắc thật đẹp, nhưng sau ta lại rất ít khi lui tới, bởi vì không có người cùng bồi.”

Phó Thiên Thường chưa ăn cơm chiều, bụng đã sớm đói đến mức kêu vang, thấy trong phòng chỉ có hai người bọn họ, liền không để ý đến lễ quân thần mà cầm đũa lên ăn lấy ăn để, trong lòng lại thầm phẫn nộ: không người bồi người? Chỉ cần người nói một câu, chỉ sợ nữ tử muốn bồi người có thể xếp hàng dài đến cửa thành đi, người ở chỗ này cảm thán cái gì?

Niếp Kỳ thuận miệng nói chuyện phiếm vài câu, thấy Phó Thiên Thường thực sự hứng thú với mĩ thực hơn là với y, không khỏi có chút nhụt chí, rốt cục không nhịn được phải chuyển sang đề tài chính, hỏi: “Có thể không đi không?”

Phó Thiên Thường mới vừa đem rượu ngon uống cạn, nghe xong lời này liền quay đầu khó hiểu nhìn Niếp Kỳ.

Niếp Kỳ chuyển ánh mắt đến trăng sáng ngoài cửa sổ, miệng nói: “Lưu lại, ta sẽ phong người làm thái y viện sử, thiên hạ y đạo, đều do một mình người nắm trong tay, như thế nào?”

Viện sử tam phẩm, cũng chính là quan hàm cao nhất của thái y viện, có biết bao thái y phấn đấu mấy chục năm đều không đạt được vị trí đó, hiện tại đơn giản rơi vào đầu của mình như vậy.

Phó Thiên Thường lấy bầu rượu để trước mặt của Niếp Kỳ, phát hiện bên trong đã sớm trống không, xem ra trước khi mình đến đây, y đã uống không ít rượu, nếu không, với cá tính của y, sẽ không công tư bất phân.

Hấn chỉ đơn giản đem vò rượu đặt ở góc phòng ôm lại, thay Niếp Kỳ rót rượu, cười nói: “Đừng đùa, ta không muốn làm cái gì viện sử.”

Nắm chặt cổ tay hấn, Niếp Kỳ vội vàng hỏi: “Người không hài lòng sao? Nếu người muốn nhập sĩ, cũng đơn giản, chỉ cần nói một câu, ta sẽ an bài.... Ngự tiền thị vệ, nếu người muốn ta cũng sẽ đáp ứng... Người y võ song toàn, ở nhân gian chính là minh châu yếm trần (minh châu bị bụi vấy bẩn), không bằng lưu lại, thực hiện hoài bão.”

Đúng là chỉ cần Phó Thiên Thường nói ra yêu cầu, y đều nhận lời, chỉ cầu hấn có thể lưu lại, làm bạn với mình.

Phó Thiên Thường nhìn Niếp Kỳ cảm thấy đêm nay y rất kì quái, người này không có vẻ nho nhã ôn trọng như bình thường, đôi con người tràn đầy sự cố chấp, bình tĩnh nhìn hấn, làm cho hấn trong nhất thời có chút do dự.

Trầm ngâm một hồi lâu, hấn chợt nở nụ cười.

“Người quả nhiên say, ta là người đã quen thói lười nhác, làm sao có thể nhập sĩ? Còn ngự tiền thị vệ cũng đừng nói tới, mấy tháng này vì bảo hộ người, ta thiếu chút nữa là bỏ mệnh tổng điều, ta còn muốn hảo hảo lưu lại cái mạng nhỏ này để sống, cho nên, Hoàng Thượng, giờ cao đánh khê, để cho ta đi thôi.” Niếp Kỳ không di chuyển mắt mà vẫn nhìn hấn, thật lâu sau chậm rãi nói: “Bích lập thiên nhận, không muốn lại được, Thiên Thường, chẳng lẽ trên đời này không có cái cho người để mắt tới?”

Phó Thiên Thường lắc đầu.

Hấn coi trọng không phải là vật này vật nọ, mà chính là một người, thậm chí là người này mà thôi, được ngoài đầu nhìn, dù là thiên sơn vạn thủy, cũng thề sống chết đi theo.

Thấy Phó Thiên Thường vẫn lắc đầu không nói, Niếp Kỳ cười ha hả, đoạt vò rượu từ tay hấn, rót vào một bát to, nói: “Không hài lòng chuyện gì không muốn nói cũng được, khó có thể ở chung một chỗ, một ngày trời đẹp như thế, uống bằng chung thật không sáng khoái, không bằng đối chén lớn, chúng ta không say không về.”

Y không hề nói hai chữ biệt ly, chỉ muốn cùng Phó Thiên Thường thôi bời hoán trần (thôi, hoán là chuyển đổi, bời là ly, còn trần hình như là chén. Tạm hiểu đơn giản là cùng nhau uống rượu), biên ẩm biên liêu,

chính là uống được vui vẻ, đột nhiên từ xa đưa tới một vùng trời sáng rực rỡ, giữa không trung khói lửa bốc lên nở rộ đầy diễm lệ.

“Pháo hoa?”- Ở ngoài cung, tại đăng hội tiết khánh cư nhiên đã nhìn thấy pháo hoa, thế mà Phó Thiên Thường lại có chút kinh ngạc, Niếp Kỳ đứng lên phẩy tay, làm cho nên ở bốn phía đều được dập tắt.

“Nửa đêm yên tĩnh thường thức pháo hoa, như thế mới có thể cảm nhận hết vẻ đẹp của nó.”

Trong phòng một mảnh u ám, chỉ có thể nhìn thấy từng đạo pháo hoa bắn vào trời cao, nở rộ bùng sáng, dải màu ngũ sắc trong chốc lát đem toàn bộ sao trời thấp sáng lung linh.

Phó Thiên Thường vui sướng vạn phần, hần bước thật nhanh ra phía cửa sổ, ban nãy uống rượu nên cước bộ có chút lảo đảo, liền phải đỡ cả thân mình dựa vào lan can, cảm giác như giờ phút này đang đắm mình trong hoa hỏa (pháo hoa), tận hưởng thứ ánh sáng chỉ kịp bùng lên trong tích tắc kia.

Niếp Kỳ đứng bên cạnh thấy được bộ dáng vui vẻ của hần, ngược lại chỉ thấy tâm phiền ý loạn.

“Trong cung nguyên bản cấm bắn pháo hoa, bất quá đêm nay đối với người ngoại lệ một lần, người từng nói qua muốn ở đây xem pháo hoa, sau không biết khi nào mới gặp lại, đây xem như là lễ vật cuối cùng ta tặng người đi.”

Phó Thiên Thường kinh ngạc nhìn về phía Niếp Kỳ, chính mình ngày đó chỉ thuận miệng nói một lời, không nghĩ rằng y sẽ nhớ rõ.

Lửa khói chiếu rọi làm cho nửa bên mặt Niếp Kỳ lúc sáng lúc tối, nhìn y, Phó Thiên Thường đột nhiên cảm thấy trong tâm như lửa đốt, nói: “Đừng nói thương cảm như vậy, ta chỉ là đi dạo giang hồ, chờ khi rảnh rỗi sẽ tự mình quay về gặp người.”

“Sẽ không.”- Lời hồi đáp bình thản đến vô tình.

“Cái gì?”

“Đừng nói cho có lệ, ta biết người đi lần này, liền sẽ không trở về!”

Niếp Kỳ khẽ cười, phẩy tay sang trần ngọc bên cạnh đánh ngã bình hoa lưu ly xuống đất.

Ngọc lưu ly vỡ tứ tung, phát ra âm thanh ảm đạm vang vọng khắp không gian.

“Kì thật, người đi cũng tốt, nơi lạnh lùng tịch liêu này đúng là không hợp với người, nơi này, chỉ có một mình ta, là đủ rồi.”

“Tiểu Kỳ...”- Nỗi lòng bị thanh âm không cao không thấp kia khuấy động, ngay cả bên ngoài một vùng pháo hoa rực rỡ cũng không thể hấp dẫn được ánh mắt của Phó Thiên Thường, thấy Niếp Kỳ xoay người đi khỏi, hần vội bước nhanh đến, từ phía sau ôm chặt lấy y, tấm lưng kia dày rộng như thế lại lộ ra vẻ mệt mỏi.

Nhớ tới ngày ấy rơi xuống hàn đàm, kiên trì mà dứt khoát nắm chặt tay hần, Phó Thiên Thường cảm xúc chợt dâng lên cuộn cuộn.

Một người có thể vì mình mà ngay cả mạng cũng không quan tâm, làm sao có thể thực rời bỏ y, như thế nào lại có thể nhìn y thương tâm?

“Đừng như vậy!”

Ôm chặt lấy Niếp Kỳ, ghé vào cổ y, tham luyến mà hít vào mùi hương thơm ngát của y, giờ phút này, từ đáy lòng Phó Thiên Thường cảm thấy rất may mắn vì bọn họ đã uống không ít rượu, nguyên nhân chính là như thế, hần mới có gan mà làm những chuyện bản thân muốn làm, tựa như... đêm đó vậy.

Niếp Kỳ xoay người, tựa hồ như muốn nói gì đó, nhưng chân lại nhất bán (khập khiễng, chân thấp chân cao), hai người đều có men say, liền dễ dàng cùng nhau ngã sấp xuống, may mắn là rơi vào đệm mềm mại, không hề đau đớn.

Ngoài cửa sổ pháo hoa bùng nổ thật lớn, rơi rớt tinh quang đầy trời, bóng tối chợt bao trùm xung quanh, Phó Thiên Thường chỉ cảm thấy môi nóng lên, chính là đang bị đôi môi mềm mại ẩm ướt của đối phương gât gao áp ngực.

Là hơi thở quen thuộc của y.

Chiếc lưỡi có chút run rẩy mà bá đạo tham tiến vào trong miệng hắn, quần lấy lưỡi của hắn, cọ cọ, mút mát, quần quanh, không hề thỏa mãn mà cứ hướng hắn đòi thêm. Một bàn tay xoa bóp ngực bụng của hắn, sau đó dần dần còn kéo dài xuống phúc hạ, bàn tay đặt tại nơi nhạy cảm của hắn, lòng bàn tay cách một lớp quần áo đem nam vật mà bao trụ, theo hình dạng của nó mà vuốt ve.

“Ai...”

Rõ ràng có thể dễ dàng đem người đang đè lên người mình đẩy ra, lại cố tình không động đậy, toàn thân đều mềm nhũn cả ra, chỉ có ở chỗ phía dưới bị khiêu khích rất khỏe mạnh mà đứng lên.

Đai lưng bị giải khai, tay kia luồn vào tiết khớp, trực tiếp đem vật cứng kia nắm ở lòng bàn tay di chuyển lên xuống, chỗ linh khẩu dịch chậm rãi tràn ra, dính ướt cả bàn tay nam nhân, tiếng tim đập liên hồi truyền đến tai, Phó Thiên Thường ngửa cổ ra sau, rên rỉ ra tiếng, nhưng liền bị chiếc lưỡi tham lam trong miệng bắt lại, một lần nữa rơi vào nụ hôn sâu.

Bên ngoài pháo hoa không ngừng cháy rồi lại tắt, làm cho người ta có cảm giác đây chính là ảo giác, sâu trong đáy mắt đột nhiên hiện lên tia hoang mang, Phó Thiên Thường bắt gặp dung nhan mê loạn của Niếp Kỳ, anh tuấn, say mê, đôi con ngươi đen láy ánh lên sự hưng phấn, hắn chỉ cảm thấy thần trí mình cũng không còn tỉnh táo, liền dễ dàng lạc vào thứ hơi thở động tình, ngay cả quần áo bị cởi khi nào cũng không biết.

Ngực hai bên tả hữu bị xoa bóp nhẹ nhàng, vừa đau đớn vừa tê dại, Phó Thiên Thường không nhận được vận vẹo thân mình, khẽ hỏi: “Ta là ai?”

Hắn biết Niếp Kỳ đã say, cũng chỉ có lúc này, Niếp Kỳ mới có thể nhiệt tình chủ động, làm cho bản thân không thể chống lại.

Nhưng mà, nếu nói chỉ là vật thay thế, như vậy, mặc kệ là cái tiếp xúc ngọt ngào đến mức nào đi nữa, cũng là đòn chí mạng đối với hắn.

Lưỡi kia còn đang cố gắng lấy lòng, sau một lúc lâu mới nghe được Niếp Kỳ dùng giọng mũi buồn bã nói: “Thiên Thường, người là Thiên Thường...”

Tất cả kiên trì cố gắng trong nháy mắt biến thành hư vô, ngón tay hắn trên lưng Niếp Kỳ vốn định dùng chút lực mà ấn xuống (có lẽ nghĩa là điểm huyệt), nay lại chuyển sang giắt ngang hông y, gắt gao ôm lấy y.

Niếp Kỳ cũng không vì say rượu hồ loạn mà biến hắn thành vật thể thân, đã như thế, dù sau này có xảy ra chuyện gì, hắn đều cam lòng chấp nhận, dù sao cũng không có lần sau, chi bằng hảo hảo hưởng thụ một phen.

Bàn tay run rẩy đặt lên ngực Niếp Kỳ, mở vạt áo y ra, nhẹ nhàng giúp y cởi hết quần áo để sang bên cạnh.

Khuôn ngực tinh khiết rắn chắc liền xuất ra mồ hôi, thoang thoang lan tỏa mùi hương của một loại rượu ngon, còn có, mùi hương cơ thể của Niếp Kỳ.

Đỉnh của vật cứng kia đụng vào nội sườn của Phó Thiên Thường, Niếp Kỳ nhanh chóng phủ lên người hắn, cắn ngực hắn, đồng thời ngón tay thon dài tinh tế nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn, Phó Thiên Thường bị chế trụ hoàn toàn, thân thể theo sự ma sát mà di chuyển, ở trước ngực Niếp Kỳ không ngừng xoa bóp, mang đến loại cảm xúc mê hồn.

Đôi môi mềm mại dừng lại bên miệng Phó Thiên Thường, trong khoảnh khắc pháo hoa rơi xuống, Phó Thiên Thường nhìn thấy trong mắt đối phương tràn đầy dự vọng chiếm giữ, như một con thú tùy thời mà đem con mồi xé rách đến tan nát lưỡi cùng môi bị kiên quyết cắn chặt, nương theo mà quần lấy không rời, chính là một tiếng rên rỉ vong tình, làm người ta thất hồn lạc phách

“Thay, thay ta làm...”

Nơi dự vọng cơ thể bị cọ xát không ngừng trở nên sưng to bí nhiệt, Phó Thiên Thường thở hổn hển nói.

Thân hình vừa muốn vận vẹo liền bị Niếp Kỳ đè lại, y dùng đầu lưỡi vẽ theo đường cong tứ chi của hắn, đi dần xuống phía dưới, cuối cùng dừng ở nơi dự vọng đang trương lên kia.

“Ái...!”- Bộ vị vừa cứng vừa mềm mại được nhét vào khoang miệng ẩm ướt, Phó Thiên Thường phát ra một tiếng ngân nga rên rỉ động tình, thân mình lập tức nảy lên.

Hắn chỉ muốn tay của Niếp Kỳ, không phải như thế.....

Động tác mút mát kế tiếp mang đầy kích thích làm cho thần trí hắn trong nháy mắt đã bị che mờ.

Chiếc lưỡi mềm mại linh động ở chỗ linh khẩu của hắn vừa di chuyển vừa cọ xát, tiện đà dò xét đi vào, lấy lưỡi vừa quấn vừa mút, lại dùng răng cắn nhẹ, miêu tả chính xác hình dạng của nó, thỉnh thoảng cũng phun ra nuốt vào nơi cần xử (không hiểu a =.=), tại nơi phiền tình kia không ngừng khiêu khích, phần thân kia kiên quyết đứng vững, không ngừng tràn ra dịch theo khóe miệng Niếp Kỳ nhỏ xuống, kéo theo một âm thanh lả lướt. Nếu say rượu mà có cảm giác này, Phó Thiên Thường nghĩ hắn sẽ tình nguyện say mê, cả đời cũng không muốn tỉnh lại.

Ngón tay luồn vào bên trong mái tóc đen, không ngừng nhiễu loạn nó, việc phát tiết không biết từ khi nào lại hưng phấn đến vậy, rất nhanh, trút bỏ toàn bộ nhiệt tình vào khoang miệng của Niếp Kỳ.

Hạ thân trở nên cực kì ẩm ướt, ngón tay Niếp Kỳ rất dễ dàng mà ấn vào nội trất của hắn.

Có chút chướng ngại, cũng không phải là gạt bỏ hoàn toàn, nội vách khép mở tựa hồ đang cố vũ y hãy đi sâu vào, Phó Thiên Thường thở hổn hển, tiếp nhận việc y đi vào thăm dò.

Tựa hồ có một loại cảm giác tươi mới đầy nhiệt huyết lan ra từ tận sâu bên trong, ngay lập tức nam nhân kia trở nên rất kiên quyết mà tiến vào, không hề có một chút do dự, hoàn toàn tiến vào cơ thể hắn. “Á...”- Phó Thiên Thường rên rỉ ra tiếng, nhưng ngay lập tức rên rỉ biến thành những tiếng thở dốc, tiếng than nhẹ không ý nghĩa.

Dục vọng mềm mại, nóng bỏng di chuyển theo quy luật ở nơi nội vách, đâm vào nơi tận cùng yếu nhược nhất của Phó Thiên Thường, tìm hắn đập liên hồi, thần trí lúc tỉnh lúc mê, run rẩy định đem Niếp Kỳ đẩy ra, không ngờ Niếp Kỳ ở phía sau rút ra, đem chân hắn nâng lên trước ngực, phần thân thể kia lại một lần nữa mạnh mẽ tiến vào hậu huyết, tư thế thay đổi cùng lúc làm cho hai bên dung hợp chặt chẽ với nhau.

Phó Thiên Thường cả người cong lại, nâng lên, phát ra hơi thở mê ly, Niếp Kỳ chỉ cảm thấy hậu huyết đang kẹp chặt phần thân y kinh liệt co rút đến run rẩy, giống như chỗ ấy đang đem phần thân của y gắt gao hút đi, nội vách mềm mại, nhiệt huyết bao lấy hắn, làm cho y say mê.

Khói lửa hiện giờ đương nhiên đã tắt cả, toàn bộ lông các cũng rơi vào bóng tối.

Đã không còn cần khói lửa chiếu sáng nữa, bởi vì hiện tại bọn họ đã chặt chẽ hòa thành một thể, Niếp Kỳ ép nhanh vào Phó Thiên Thường, xúc tác kích thích nơi vòng eo, thở dốc cùng rên rỉ, nhiệt tình cùng dục vọng, ôm chặt cơ thể đang tràn ngập mùi hương nam tính, đem Phó Thiên Thường gắt gao dây dưa, ôm ấp.

“Thiên Thường, Thiên Thường....”

Niếp Kỳ kêu lên một tiếng vong tình, tựa hồ mỗi lần sáp nhập theo quy luật đều giải phóng hết tất cả tình cảm, Phó Thiên Thường nằm trong lòng ngực của y, theo động tác của y mà đứt quãng đáp lại, ti trúc quanh co triền miên, mũi âm quanh quẩn trong đêm, mê hoặc, dây dưa hắn, làm cho hắn muốn ở bên người này, không muốn chia lìa, không thể chia lìa.....

“Lưu lại!”

Lời nói nhẹ nhàng từ cái hôn môi vang lên bên tai Phó Thiên Thường, không phải thỉnh cầu, mà là khẳng định.

“Án...”

Ngạnh khí hung mãnh kích thích bên trong cơ thể hắn, không chút do dự rụt rè, tựa hồ mỗi lúc đều kịch liệt đâm xuyên qua thân thể, Phó Thiên Thường hoàn toàn chìm đắm trong từng đợt sóng tình tới tấp, đã không còn ý thức tư duy, chỉ có thể đáp lại bằng thanh âm nức nở.

Nếu vì người mà lưu lại, ta nguyện ý!

Khi vừa tỉnh lại, Phó Thiên Thường có cảm giác gân cốt toàn thân đều đau đớn, hắt thở dốc một tiếng, mở to mắt.

Thị giác nhất thời không được nhạy bén, nhìn xem chung quanh, sau một lúc lâu mới phát hiện vẫn là tòa lầu các kia, chẳng qua đã đổi phòng, khẽ cúi nhìn la trưởng mềm mại, xuyên qua đó, có thể mơ hồ thấy được Niếp Kỳ đang đứng ở phía trước, Tiểu Ngũ cùng vài nội thị khác đang chuẩn bị giúp y, long bào vàng óng ánh đến lóa mắt khiến cho Phó Thiên Thường không tự chủ mà híp mắt lại.

Nghe được tiếng động, Niếp Kỳ vội đi tới, ngồi xuống bên giường.

Mày phượng mắt sáng, lộ ra một nụ cười nho nhã nhất nhất ôn hòa, không có rượu ngon khổng chế Niếp Kỳ lập tức khôi phục lại thần thái, cùng với người tới hôm qua như một con mãnh thú không biết thỏa mãn, liên tiếp xâm phạm hấn đích thị là hai người khác nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, Phó Thiên Thường thấy được trong mắt Niếp Kỳ lóe lên một tia bối rối, làm cho nụ cười ôn hòa quá mức kia có chút cứng ngắc, y đang cười, chẳng qua nét cười đó thật sự giả tạo, cố ý mỉm cười, chính là đang che dấu việc điên cuồng lúc say rượu.

Không biết nên nói gì cho phải, nghe được ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi tí tách, Phó Thiên Thường mở miệng trước!

“Hình như trời đang mưa.”

Yết hầu của hắn rất đau, tiếng khàn khàn nghe rất lạ, Niếp Kỳ vội ngăn hắn lại.

“Đừng nói thêm, hảo hảo nghỉ ngơi đi, tối hôm qua...người cũng vất vả rồi.”

Ngay khi nói lời này, hai người đều có chút xấu hổ, Phó Thiên Thường mất tự nhiên liền quay mặt đi chỗ khác, tối hôm qua có bao nhiêu điên cuồng chỉ cần nghe tiếng nói cũng có thể biết được, một phần là do rượu vào lớn gan, một phần lại do động tình, nguyên định sau khi làm xong sẽ lập tức bỏ đi, ai ngờ cuối cùng hắn lại mê man bất tỉnh luôn.

Chỉ nghe Niếp Kỳ nói: “Ta muốn vào triều, thời gian còn sớm, người ngủ thêm một lát đi.....việc kia ta sẽ chịu trách nhiệm!”

Câu nói tương tự như vậy, trước đây không lâu, hắn đã từng nghe được.

Phó Thiên Thường ngẩng đầu, bắt gặp Niếp Kỳ còn đang nhìn hắn, mỉm cười vuốt ve tóc mai của hắn, ôn nhu đến kì lạ.

Toan mở miệng nói với Niếp Kỳ đừng để ý chuyện tối qua, đó chẳng qua chỉ là say rượu hoang đường, bản thân mình lại không phải nữ nhân, không cần y chịu trách nhiệm gì đó, bất quá....nếu là ngôi vị hoàng hậu kia, thật ra hắn có thể suy nghĩ một chút.

Đôi môi bị ngón tay Niếp Kỳ nhẹ nhàng đè lại, làm động tác biểu thị đừng lên tiếng.

“Cổ họng của người đã bị thương, ta sẽ phân phó người làm hạt sen chưng với đường phèn, nhớ phải ăn, có gì muốn nói, chờ sau khi ta quay lại.”

Cảm nhận được sự mềm mại của lớp chăn bên dưới, cùng với âm thanh ôn hòa thanh nhã như một bài hát ru, khiến cho Phó Thiên Thường lại chìm vào mộng đẹp.

Khi tỉnh lại đã gần giữa trưa, bên ngoài vẫn còn tiếng mưa rơi tí tách, Phó Thiên Thường sau khi nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát, lúc này mới đứng dậy.

Người hầu hạ hắn chính là nội thị thân cận của Niếp Kỳ, thay áo rửa mặt đều được chăm sóc rất tỉ mỉ, sau một đêm giăng co dữ dội (chỗ này có chém chút:d), Phó Thiên Thường toàn thân đều đau nhức, cũng chưa có ăn uống gì nên tùy tiện ăn chút điểm tâm, sau đó liền ngồi ở cửa sổ khán vũ đã ba tiêu, mưa một tiếng thanh, cũng nhẹ nhàng chậm chạp mà dịu dàng đánh vào tim hắn.

Tình cảm mãnh liệt tối qua, lại thêm lời nói dịu dàng sáng nay không ngừng thay nhau quanh quẩn bên tai hắn, làm cho tim hắn một trận loạn nhịp, không thêm nghĩ, không dám nghĩ, nhưng rồi lại không thể không nghĩ, biểu hiện sáng nay của Niếp Kỳ sáng nay rất dịu dàng, dịu dàng như là y cố ý làm ra....

Nội thị cẩn thận bưng hạt sen chưng đường phèn đến trước mặt Phó Thiên Thường, hần liền lấy lại tinh thần, tiếp nhận cái thìa được đem tới.

Nước rất ấm, chỉ nghe hương hoa quế tràn ngập, liền biết nó ngọt lành vô cùng, cảm nhận được sự săn sóc của Niếp Kì, Phó Thiên Thường cảm thấy ấm áp trong lòng, dùng thìa múc ít nước ấm đưa đến bên miệng.

Tay đột nhiên dừng lại, hần nhìn chăm chăm vào chén canh, đáy mắt đang cười bỗng chốc trầm lại.

“Là Hoàng Thượng sai người mang tới?”- Hần dùng âm thanh âm lãnh hỏi.

“Dạ, Hoàng Thượng còn cố ý dặn dò nhất định phải làm cho công tử ăn.”

“Thật vậy sao?”

Phó Thiên Thường tay bưng bát trở nên run rẩy, giữa tiếng trả lời lộ ra một nụ cười khổ.

Thang hào chẳng phải bình thường đều rất đẹp sao, độc được chẳng phải bình thường đều rất ngọt sao? Hạc đỉnh hồng, phúc xà tiên, hai vị này đều không là cái gì, trọng yếu chính là vị kia—quy ly.

Ra đi, ly biệt.

Đây là ám chỉ mình hãy ngừng hi vọng đi, ý rằng hãy tự rời đi.

Niếp Kì không phải đứa ngốc, y biết mình tinh thông độc thuật, bát độc được này căn bản không thể thương tổn được mình, y chắc chắn muốn nói với mình rằng—hoặc là ra đi, hoặc là... tử.

Là vì hối hận tối qua đã say rượu loạn tính? Rõ ràng là hối hận, thế nhưng ngoài mặt vẫn dịu dàng như vậy, lại bất động thanh sắc đem độc được đến uy hiếp hần, thật đúng là giống với tác phong của Niếp Kì.

Vĩnh viễn không bao giờ lưu lại tiếng xấu, y từ đầu đến cuối vẫn là một đế vương nhân nghĩa được vạn dân kính ngưỡng, kẻ *** loạn phóng túng rốt cuộc chỉ có chính mình.

Niếp Kì, nếu như người hối hận, tốt nhất nên nhân lúc tối qua ta ngủ say mà giết ta đi, như vậy, ngược lại ta sẽ có vài phần tôn kính người.... Bất quá, nếu như người muốn ta đi, ta sẽ đi; người muốn ta uống hết phần độc được này, ta cũng sẽ uống!

Hần đưa chén canh đến bên miệng, không chút do dự mà uống cạn một hơi.

Mưa phùn bay lất phất, không che được vẻ xuân sắc kiều diễm nơi đình nghỉ mát, đế vương trẻ tuổi nho nhã, mỹ nhân tuyệt đại phong hoa, chính là đang nắm lấy tay nhau, ôn nhu thì thầm trò chuyện.

Phó Thiên Thường đứng ở phía xa, thản nhiên nhìn, bên cạnh tiếng mưa đập vào ba tiêu không hề êm tai, ngược lại như tiếng búa tạ, một tiếng vang lên, như đang mạnh mẽ đánh vào tim hần.

Vừa rồi nghe Tiểu Ngũ nói, sau khi bãi triều, Niếp Kì cùng với vài vị trọng thần trong triều đến ngự thư phòng bàn thảo công việc, khi xong việc liền bãi giá đến Hà Hương Cung, cùng Trầm Hồng Nguyệt thưởng trà nói chuyện phiếm, Tiểu Ngũ là nội thị thân cận cũng bị cho lui, chỉ có thể đứng ở xa chờ sai khiến.

“Phó công tử, thân thể ngài không khỏe, vẫn là nên về trước, lỡ như mắc mưa, nhiễm phải phong hàn, Hoàng Thượng nhất định sẽ lo lắng.”

Tiểu Ngũ miễn cưỡng tán chuyện giúp vui cho Phó Thiên Thường, còn nhẹ giọng trấn an, thân mình cố tình mà chắn trước mặt hần, có lẽ sợ hần nhịn không được mà xông lên nháo sự.

Ai ngờ Phó Thiên Thường sau khi chăm chú nhìn thật lâu, chỉ ảm đạm cười.

“Bọn họ thật sự rất xứng.”

Không dám lỗ mãng đáp lời, thậm chí cũng không biết nên gật đầu hay lắc đầu, Tiểu Ngũ chính là chỉ dám ngây ngốc đứng nghe.

Phó Thiên Thường vẫn cười như lúc nãy, nhưng đã nhanh chân xoay gót bước đi.

“Trên đời này ai lại không thích mỹ nhân, cho nên, việc y làm vốn cũng chẳng có gì là sai....”

Sai là chính mình, đáng lẽ ngay từ đầu hẳn không nên tin tưởng cái gọi là lời hứa, càng không nên dâng hiến cho đối phương cả thể xác lẫn tâm hồn (a, dịch thoáng nhe....).

Lúc đi khỏi, Phó Thiên Thường đem được ngọc kia không chút lưu luyến mà đặt lại trên giường, loại đồ vật chỉ dùng để mua chuộc lòng người hẳn cũng không cần.

Ra khỏi hoàng cung, hẳn quay đầu nhìn lại giữa mênh mông mưa phùn là một vùng tường hồng ngói xanh, không khỏi nhớ đến mấy tháng qua chính mình nông nổi đến mức thoả mái tiến nhập vào hoàng cung này, từng thề muốn lấy hết tất cả trên được ở đây, nghĩ lại không kiềm chế được mà nở một nụ cười.

Thân thể này đã không còn cảm giác được đau đớn, vì cái đau kia là ở trong tim, được tính phát tác, đau như bị một dao đâm vào tim, sau một trận ho kịch liệt, máu tươi cũng theo khoe miệng mà trào ra.

Phó Thiên Thường đem giấy dầu tán tiện tay quăng sang một bên sau khi đã xóa đi vết máu trên khoe môi, ngửa đầu nhìn khoảng không lặng yên lạnh đậm, dường như có cái gì đó rớt xuống đôi môi đang cười kia.

“A, lần đầu thấy mưa, chưa từng nghĩ rằng giọt mưa có vị mặn như vậy.”

“Thập y, người ở lại nhàn hạ!” (xin lỗi, cả editor và beta đều không hiểu thập y là gì, thế nhưng nó lại là từ quan trọng T.T)

Tiếng rống giận vang lên khiến cả kho thuốc phải ngoái đầu nhìn lại, bao được không được đặt lên giá cần thận rơi xuống, may mắn tiểu được quan bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, nhảy lên phía trước vũng vàng đem nó đặt trong tay.

Tiểu được quan một lần nữa đem được cất kỹ, lại tiến về phía vị thái y còn đang trừng mắt xuy râu mà vỗ vỗ vào vai một cách hết sức thân thiết, hai mắt linh động, cười hì hì nói: “Sư phó, người gần đây thật sự rất nóng tính nga, ta giúp người bày chút được thanh hỏa có được không?”

“Không được!”

Nếu không phải tiểu tử này suốt ngày biếng nhác, gã sẽ nóng tính như vậy sao? Sớm biết như thế, ngay từ đầu sẽ không thu hắn là đệ tử, thất sách a thất sách a, ngày đó nhất định gã đã bị quỳ nhập vào người mới nhặt cái đại phiến toái này về....

Cổ tay lại bị tiểu được quan túm lấy, bắt mạch nói: “Úc, không chỉ có hỏa vượng, còn có âm dương bất cân, xem ra gần đây sư phó rất ít khi cùng sư nương thân thiết nga, không sao, thuốc này cho người, ăn xong nó, tuyệt đối giúp sư phó trọng chiến hùng phong.”

Một bình sứ nhỏ nhanh chóng được nhét vào tay thái y, lửa giận trong người gã cũng nhanh chóng dịu xuống.

Gần đây đúng là tinh thần có chút không tốt, thử xem cũng đâu có sao, tiểu đồ đệ đúng là có khác, phối được này rất hợp tình.

Nhận được đồ tốt, thái y lập tức mặt mày hớn hở nhận lấy, lại ra vẻ giáo huấn vài câu, sau đó thì vội vàng chạy đi, đến cánh cửa cũng quên đóng.

“Người ở Vạn Dục đúng là rất tốt a.”

Đóng cánh cửa lớn của kho thuốc, Phó Thiên Thường vỗ vỗ tay, đi vào góc tường có đặt thang gỗ phía trước, thả người nhảy lên, bắt đầu thói quen ngủ ngày của hắn.

Vạn Dục là nước láng giềng của Vĩnh Thặng, ranh giới tuy không lớn bằng Vĩnh Thặng nhưng quốc thái dân an, Phó Thiên Thường đi vào Vạn Dục, đến bây giờ đã được nhiều tháng, thời gian trôi qua rất nhanh, hẳn dường như cũng đã quên đi sự tồn tại của người kia. Sau khi đi khỏi Vĩnh Thặng, lúc đầu hẳn cũng lăn lộn trên giang hồ vài ngày, nhưng lại cảm thấy rất nhàm chán, vì thế trọng thao cật nghiệp (làm lại nghề cũ), hẳn trà trộn vào Vạn Dục làm kiến tập ngự y, thuận tiện sẽ bán cao cầu bì, ngày ngày trôi qua cũng rất ung dung tự tại.

“Thập y” đúng là hai chữ giúp Phó Thiên Thường hóa giải tâm tình, bất quá dung mạo hắn không đổi, đã có thói quen xài một gương mặt bình thường không lý tưởng, hẳn lưỡi sũa, hơn nữa, muốn làm ra một diện cụ tinh xảo cũng không phải chuyện đơn giản.

Ngồi tuốt ở phía trên cao của thang dựa vào quầy được bắt đầu ngủ gà ngủ gật, được hương quả nhiên là mùi mà hần thích nhất, vu cô, hần rất nhanh đi vào giấc ngủ.

“Thiên Thường!”

Đang ngủ say, thình lình vang lên một tiếng kêu to khiến Phó Thiên Thường có chút giật mình, còn chưa kịp phản ứng, thân mình thực sự đã lăn xuống. Chưa chạm đến đất, hần đã cảm giác mình được ôm vững vàng trong ***g ngực, mùi hương quen thuộc thoảng thoảng bay đến, tiếp theo liền nghe có người gọi hần.

“Thiên Thường!”

Như thế nào lại là y? Y như thế nào lại tìm đến? Không kịp suy nghĩ, Phó Thiên Thường tung người bay đi, liền nhảy ra ngoài, trong nháy mắt đã mất hút phía ngoài kho thuốc.

Còn chưa kịp cảm nhận được ấm áp thì đã thấy vòng tay trống không, Niếp Kỳ một phen thất vọng, thế nhưng rất may mắn, ngoài cửa có bóng người lóe lên, Phó Thiên Thường lại đi bộ trở về.

Không trở lại cũng không được, bên ngoài nơi nào cũng có mấy trăm cung thủ trấn thủ, chờ đem hần ra làm bia mà ngắm bắn, không muốn bị biến thành tổ ong vô vè, cho nên, tạm thời chịu ủy khuất vì lợi ích toàn cục đi.

Hần mỉm cười hướng Niếp Kỳ lắc lắc tay.

“Tiểu Kỳ, đã lâu không gặp, ngươi tới chơi, như thế nào còn đem nhiều quan binh như vậy?”

Cánh tay đang giơ lên bị nắm chặt, cả người cũng bị đối phương kéo vào một cái ôm chặt. Niếp Kỳ oán hận nói: “Sợ ngươi sẽ trốn nên ta đã cố ý mượn binh của Vạn Dục vương.”

Đúng như y đã dự đoán, vừa gặp mặt, Phó Thiên Thường chạy đi so với con thỏ còn nhanh hơn, nếu không phải mình sớm chuẩn bị, nói không chừng hần đã chạy thoát.

“Mượn binh? Ngươi...”

Phó Thiên Thường còn chưa nói hết câu, liền bị người kia dùng nụ hôn khóa miệng, Niếp Kỳ đưa hần lên trước quầy thuốc, nhiệt tình thô bạo hôn lấy môi hần.

Bị sự khác thường của Niếp Kỳ hù dọa, phản ứng đầu tiên của Phó Thiên Thường chính là—người này trúng độc, thần trí không được tỉnh táo, nếu không là do uống rượu, chỉ có hai loại tình huống này mới khiến y điên cuồng thô lỗ đến vậy.

Đáp ngụ ở cổ tay Niếp Kỳ, mạch tượng vững vàng, không có dấu hiệu trúng độc, y cũng không có uống rượu, hiện tại hai người đang miệng đối miệng, Niếp Kỳ có uống rượu hay không hần là người rõ ràng nhất.

Bất quá hần vẫn dùng tay điểm vào huyết đạo bên hông của Niếp Kỳ, thừa dịp y lão đảo, lui sang một bên.

Hần cùng người này đã không còn quan hệ gì, ngay lúc bắt độc được vô tình kia đặt trước mặt mình, hần đã tự nói với bản thân—những chuyện liên quan đến Niếp Kỳ hần phải hoàn toàn quên đi.

Không nhận ra đối phương kinh ngạc, Phó Thiên Thường nhún nhún vai, vẻ mặt tươi cười bốn cợt.

“Ngươi thật sự muốn tìm phiền toái nga, mới đại hôn, chẳng lẽ Hoàng Hậu không dụng tâm hầu hạ ngươi sao? Hay là, Hoàng Hậu đã có thai, không thể giúp ngươi tận hứng? Ta khuyên ngươi nên lập thêm vài vị phi tử đi, cấm dục lâu dài cũng không phải là chuyện tốt nga.”

Niếp Kỳ vẻ mặt trầm tĩnh nhìn Phó Thiên Thường, y cảm giác được kia chính là bộ dáng của hần khi họ mới quen nhau—giảo hoạt, linh động, cùng với mình gần gũi mà đùa giỡn, nhưng ánh mắt lại xa cách khiến cho chính mình cũng không thể nhìn thấu.

Đối phương dường như không bao giờ để y ở trong lòng, vì vậy, cho tới bây giờ y vẫn chưa thể đi vào! Trước khi đến đây, y đã nghe ở Vạn Dục vương Sở Kiều không ít chuyện có liên quan đến Phó Thiên Thường, hần ở trong này như cá gặp nước, ung dung tự tại, nguyên lai kẻ tàn tạ tiêu tụy chỉ có chính mình.

Niếp Kỳ cười khổ một tiếng, phát ra âm thanh có chút khàn khàn. Mang theo khôn cùng cô đơn.

“Không có Hoàng Hậu, cái vị trí kia vẫn trống, đang chờ người kia trở về, thế nhưng ta biết được hần căn bản sẽ không trở về, vì thế ta bắt đầu tìm, tìm từng chút một, tìm đến nơi đây....”

Y đi lên phía trước, lấy tay xoa xoa gương mặt Phó Thiên Thường, tiện tay vân vê theo hình dáng của hàng lông mày.

Gương mặt bình thường này vẫn như trước kia thực bình thản, nhưng chính khuôn mặt này mấy tháng qua đã thiêu đốt trái tim y, tra tấn y, bức bách y không ngừng tìm kiếm.

“Người một điểm cũng không thay đổi, xem ra ở trong này kiến tập rất vui vẻ, muốn hỗn luôn chức vị ngự y sao? Có lẽ đối với người mà nói, ta chỉ là một trong số đông đế vương, lúc người nhàm chán, có thể đùa giỡn, có lẽ người đã sớm quên ta, thế nhưng, trong lòng ta người là duy nhất, duy nhất đến mức biết người chán ghét vẫn muốn người lưu lại, người đào tẩu, ta còn chưa bỏ ý định, một đường đuổi đến đây....”

Hần đương nhiên sẽ không thay đổi, có ai từng nghe qua mặt nạ sẽ thay đổi chưa? Tự mình rời khỏi Vĩnh Thặng, hẳn liền cố ý không nghĩ tới Niếp Kỳ, hẳn không phải cái loại si tình bất chấp đối phương đối đãi ra sao, còn quyến luyến không quên được người, nhân sinh khổ đoản, không cần tự tìm phiền não, hơn nữa, đồ ngự quân tử này cũng không có tư cách làm cho hần trả giá nhiều như vậy....

Từ từ, vừa rời hình như hần đã bỏ qua một câu.

Không có Hoàng Hậu?

Không có Hoàng Hậu! Suy nghĩ trở nên rối loạn, Phó Thiên Thường cố gắng ngự trang, đã quên né tránh những cái vuốt ve của Niếp Kỳ, sững sờ nhìn hần tiến lên, một lần nữa đem cái hôn ấn lên môi mình.

Đồ ngự quân tử này! Đi xa như vậy mà chỉ nói chuyện phiếm, giống như chính mình là người vô tình vô nghĩa nga, y đến tột cùng có là âm mưu gì? Đối với mình, nhất định là có âm mưu!

Bất quá....

Khuôn mặt này đúng là gây đi không ít, sờ sờ vào thắt lưng, cũng ôm bốt một vòng, đây cũng không phải là làm bộ, Phó Thiên Thường tính toán định tiếp tục thăm dò, lại bị Niếp Kỳ kéo, ôm lấy hông của chính mình, để đầu mình tựa vào cổ y.

“Đừng sợ, sẽ không bức người trở về, tìm người lâu như vậy, kì thật chỉ muốn hỏi một câu— rõ ràng người đã đáp ứng đã lưu lại, vì sao phải rời khỏi? Người cũng biết khi ta bãi triều trở về, trở về tìm người, ngay khi thấy được khối ngọc, chính là loại tâm tình gì người biết không?”

“Vui vẻ!”- Phó Thiên Thường nói như trăm đĩnh tiệt tiệt.

Khuôn mặt vị đế vương nho nhã này đột nhiên tối sầm lại.

“Không đúng sao? Người chỉ vì say rượu loạn tính, sau tự khắc muốn tìm cơ làm cho ta biến mất....”

Đôi tay ban đầu đặt ở hông đã chuyển sang đặt lên cổ, có ý muốn ấn xuống, Phó Thiên Thường kêu lên: “Người rốt cuộc muốn như thế nào? Ta đã làm như người mong muốn, tránh đi rất xa, không phải người không nên đuổi tận giết tuyệt sao? Nơi đây là Vạn Dục, không phải là Vĩnh Thặng, cảnh cáo người lập tức buông tay, nếu không ta.....”

“Đem đó ta không có say!”

“Cái gì?”

“Ta nói—Ta căn bản không có say, có lẽ người say, từ đầu đến cuối ta đều rất tỉnh táo, người cho rằng một người say rượu có thể ra sức lấy lòng người sao? Dùng miệng thay người làm....”

“Người nói....người tỉnh táo?”

Niếp Kỳ rũ mi mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ sẽ lưu lại người nên mới cho người nhiều ưu đãi như vậy, nhưng cũng không thấy người đáp lại, không còn cách nào mới....”

“Hỗn đản!”

Thì ra đêm đó y chuốc rượu mình, tất cả đều đã được mưu tính sẵn, bộ dáng say rượu *** đờng vong tình của chính mình y đều thấy hết.....

Ngay lúc này hấn có thể giết người diệt khẩu không? Không, hỏi rõ ràng trước, sau đó mới giết người diệt khẩu!

“Người...vì cái gì phải làm như vậy?”

“Bởi vì ta thích người nha.”

Niếp Kì làm ra vẻ điều đó là hiển nhiên.

“Kì thật chuyện ở thiên tuyệt sơn ta có mơ hồ nhớ lại một ít, mặc dù không được hoàn chỉnh, nhưng đại khái cũng có chút ấn tượng, ta hỏi người, người lại một mực phủ nhận, còn rất chú ý đến chuyện của Trầm Hồng Nguyệt, nhìn các người ở cùng một chỗ đùa giỡn, ta không thể không ghen tị, ta biết bản thân thích người, mong muốn cùng người ở chung một chỗ.....”

Có nên tin tưởng hay không? Mỗi lần đồng ý sau đó đều kết thúc bằng sự thất vọng, còn có thể tin tưởng lần nữa sao? Tim Phó Thiên Thường đập nhanh dữ dội, ngẩng đầu nhìn Niếp Kì, giọng nói run rẩy vang lên.

“Người không phải nói sẽ lấy nữ tử nhất kiến chung tình làm vợ sao? Người người thích không phải Trầm Hồng Nguyệt sao? Nàng xinh đẹp như vậy.....”

“Ai nói nhất kiến chung tình thì nhất định phải đẹp? Giữa bao y quan, ta chỉ nhìn qua người một lần đã ghi tạc trong lòng, khi đó ta còn chưa rõ, chỉ nghĩ đến cùng người ở một chỗ thật sự rất thoải mái, càng về sau mới biết được, thì ra loại cảm giác này được gọi là yêu, không liên can đến dung mạo của người, chỉ do người là Phó Thiên Thường, người mới là người nhất kiến chung tình của ta.”

Có phải làm hoàng đế đã lâu nên tài ăn nói cũng có tiến bộ? Đáp án, y đã đúng rồi.(hồi đó A Thường từng nói nó chỉ thích người yêu nó không vì dung mạo mà vì nó là Phó Thiên Thường, nên bây giờ Tiểu Kỳ nói ra câu trên, xem như đã đáp đúng)

Bất quá, tha thứ y.

Nếu y đã nói đúng như lời thề của mình, như vậy, trước đây dù có xảy ra chuyện gì cũng không thêm so đo nữa, cả đời này, hấn sẽ đi theo người này, bất ly bất khí.

Phó Thiên Thường tiến đến ôm lấy Niếp Kì, người đối diện có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng kinh ngạc trong chớp mắt hóa thành hành động, ôm ngược lại hấn, trao cho hấn một cái hôn.

Hưởng thụ một nụ hôn nhiệt tình như vậy có phần kích thích hấn, Phó Thiên Thường thở dốc, làm sao có thể quên được y? Đơn thuần chỉ là không thêm nghĩ đến nữa thôi, nhưng mà một khi nhớ đến, thân thể lại không tự chủ được mà đáp lại cảm giác y đem đến. Giờ này khắc này hấn không ngu ngốc truy hỏi chuyện bát độc được kia nữa, bởi vì hấn phát hiện bản thân bị người khác đùa bỡn, ngoan ngoãn chui đầu vào cái bẫy đã được lập sẵn, chuyện này mà truy vấn rõ ràng, chính là tự bộc lộ cái đại của mình, nói không chừng còn có thể khiến Niếp Kì tức giận mà mắng mình ngu ngốc.

Nhiệt tình dồn ứ mấy tháng rất nhanh liền bốc lên, sách được trên giá vì vong tình va chạm mà rơi xuống, thở dốc một cách phấn khởi, đốt cháy tình cảm mãnh liệt, căn phòng yên tĩnh nhanh chóng gia tăng nhiệt độ.

Vậy mà có kẻ không thức thời lại cố tình vào làm kỳ đà cản mũi hai người yêu nhau đang dây dưa.

“Phượng Chi, người tính toán áp đảo Hoàng Hậu của người ở chỗ này trăm cũng không phản đối, bất quá bên ngoài cung thủ có thể lui binh hay không?”- Hoàng đế Sở Kiều của Vạn Dục đứng phía ngoài cửa, tươi cười hỏi.

Hoàn đệ cửu chương

10. Chương 10: Vĩ Thanh

Đêm đó, Sở Kiều thiết yến trong cung, ăn mừng Niếp Kỳ cùng Phó Thiên Thường gặp lại chi hỉ, hẳn cùng với Niếp Kỳ là bằng hữu cũ, đây chính là tư yến, bỏ đi phần văn tổng lễ trên quan trường, mọi người cùng thối bồi hoán trần, tán gẫu trong tiếng nhạc linh đình.

Lúc này, Phó Thiên Thường biết được Niếp Kỳ vì muốn tìm hắn mà trong một lần đã lật tung cả Vĩnh Thặng lên, ngay cả Lục Hoàng tử ở nơi tái ngoại cũng tìm qua, bắt quá cuối cùng cung cấp tin tức cho y lại là Thất Hoàng tử, bởi vì thực tế Thất Hoàng tử chính là bằng hữu tốt của hắn.

Bằng hữu quả nhiên là dùng để bán đứng.

Niếp Kỳ sau khi đem vạn lượng hoàng kim đến để hỏi ra nơi ẩn thân của hắn thì lập tức rời cung tìm người, trong triều mọi việc đều giao cho Nhị Hoàng tử xử lí. Phó Thiên Thường tức đến hai hàm răng ngứa ngáy.

“Một vạn lượng hoàng kim mua một cái tin tức, người có phải có quá nhiều tiền mà không có chỗ hoang phí? Còn đơn thân độc mã chạy đến đây tìm người, không sợ Nhị Hoàng tử soán vị sao?”

Nhị Hoàng Tử Niếp Anh thân là thống soái của lục quân, thái độ làm người vừa quả cảm vừa kiên nhẫn, để cho y lưu lại trong cung quả thật như đem ngói hoàng đế hai tay mà dâng tặng người ta.

“Luận về nhìn xa trông rộng, tài hoa mưu lược, ta đều không bằng nhị đệ, ta có thể ngồi vào ngôi vị này toàn bộ đều là do dựa vào thân phận con cả này, cho nên trước khi ra cung ta đem trọng trách này giao cho y, chính là hy vọng y có thể đoạt ngôi vị, như vậy ta có thể danh chính ngôn thuận cùng người ung dung tự tại phiêu bạt giang hồ.”

“Ngu ngốc!”

Đêm đó, hai người ở tấm cung giao cảnh tương ứng (đại khái là ôm nhau), ly biệt rồi gặp lại rất dễ kích động mà khơi gợi tất cả nhiệt huyết trong lòng, đầu tiên là một chút thăm dò, sau đó không kiêng nể gì mà thiêu đốt, Niếp Kỳ vứt bỏ đi vẻ tiêu sái bình thường của mình, như là một con bạo thú kiệt ngạo mà tung hoành giữa cánh đồng hoang vu, dùng vuốt chế trụ con mồi mặc sức công hãm xé rách, một lần rồi lại một lần đem hơi thở của chính hắn đoạt lấy. Lần này không có xuân dược, không có liệt tửu (rượu mạnh), cái hiện hữu chính là *** ẩn sâu bên trong cơ thể, có được người mình yêu, thậm chí sẽ đem cái trân quý nhất của mình dâng cho y, đồng thời cũng không lưu tình mà đoạt lấy, bởi vì cái đó thuộc về hắn, chỉ thuộc về Phó Thiên Thường hắn.

Nhiệt huyết vẫn liên tục bốc lên đến khi trời sáng rõ mới dừng lại, sau khi Phó Thiên Thường thở hổn hển mà phát tiết ra, Niếp Kỳ lúc này mới chịu buông tha việc đeo bám hắn.

Thì ra quân tử thủ lễ chỉ giới hạn ở bên ngoài giường thôi, Phó Thiên Thường bị “áp” đến mức toàn thân bủn rủn, mơ mơ màng màng mà nghĩ: Người này trước kia có phải đã chịu áp lực quá lâu, cho nên mỗi lần như vậy đều giống như một con dã thú không biết thỏa mãn? Thất lưng bị Niếp Kỳ ôm lấy, trong lúc đó lại đem một chân cứng rắn cọ xát giữa hai chân của hắn, khiến hai người ôm nhau càng thêm thoải mái.

“Người còn chưa giải thích, vì sao ngày trước lại lật lọng, đi khỏi ta?”

Không nghĩ đến sẽ nói ra việc liên quan đến độc dược, Phó Thiên Thường lầm bầm: “Buổi sáng hôm đó người cười rất giả tạo, ta nghĩ người hối hận, tự nhiên phải đi.”

Niếp Kỳ rên rỉ một tiếng, thực sự vô lực mà ngã vào ***g ngực của Phó Thiên Thường.

Đó là vì khẩn trương a, khẩn trương sau khi hắn tỉnh lại không biết sẽ có phản ứng gì, không nghĩ đến điều này sẽ trở thành lý do đào tẩu của hắn.

“Đúng rồi, Trầm Hồng Nguyệt thế nào? Ai yêu...”

Phó Thiên Thường rất tò mò muốn biết Niếp Kỳ an bài Trầm Hồng Nguyệt thế nào, ai ngờ mới vừa nói ra miệng, đã cảm thấy hạ phúc bị một trận đau đốn, chính là bị đầu gối Niếp Kỳ hướng về phía đỉnh một chút, ánh mắt xẹt qua, hắn nhìn thấy đôi con ngươi trung thuận đột nhiên lướt qua mang theo tức giận cùng sát khí.

“Người thật sự để ý tới người đàn bà kia?”

“Đương nhiên”

Nhìn thấy gương mặt tươi cười của nam nhân trở nên dữ tợn, Phó Thiên Thường cười rộ lên.

“Muốn biết người như thế nào lại thu hồi mệnh lệnh đã ban ra? Như vậy chưa đủ cho ta hiểu kỳ sao?”

Việc Niếp Kỳ lập Trầm Hồng Nguyệt làm hoàng hậu, vua và dân đều biết rõ, nếu y trong nhất thời sửa đổi lại quyết định, tất bị bá quan can ngăn chỉ trích, chỉ sợ Thái Thượng Hoàng lúc đó cũng không thể chủ trì công đạo.

Biết được Phó Thiên Thường quan tâm điều này, tâm tình của Niếp Kỳ cũng tốt lên không ít, nói: “Rất đơn giản, nàng thỉnh cầu thu hồi mệnh lệnh lập hậu đã ban ra, còn ta thì đồng ý.”

Phản ứng đầu tiên chính là không thể nào có khả năng đó, nhất định tiểu hoàng đế đã dùng quỷ kế để bức nàng.

“Chính nàng ta nói ra? Kẻ ngốc cũng có thể thấy nàng ta có bao nhiêu thích người.”

“Ta đối với nàng không hề thích thú, ban đầu là đồng kích, sau lại là vì người.”

Đối với Trầm Hồng Nguyệt y chỉ kinh diễm ngay khi gặp mặt, sau đó rất nhanh liền chán ghét, nàng kia chính xác là đẹp như tiên nữ, nhưng mà, ngoại trừ vẻ đẹp bên ngoài, y không thấy có bất cứ điểm nào có thể khiến mình sinh lòng ái mộ.

Y sở dĩ làm ra tư thái sủng hạnh, thứ nhất là vì mê hoặc loạn đảng, thứ hai vì ngẫu nhiên thấy được bộ dáng đồ kị của Phó Thiên Thường, cảm giác cũng không tệ.

“Huống chi, dù là mỹ nhân nhưng chỉ là quân cờ để đối phó phản tặc, sau cũng không cần nữa”

Niếp Kỳ lộ ra khí chất nghiêm nghị, cùng tình cảnh kiêu diễm lúc này có chút không hợp, đột nhiên nhớ tới ngày ấy lúc Trầm Hồng Nguyệt lâm vào hiểm cảnh, Niếp Kỳ biểu hiện hờ hững, Phó Thiên Thường mới bình tĩnh ngộ.

Nếu việc lợi dụng nàng đã đạt được mục đích, người nữ tử này liền trở nên vô dụng, giả như nàng bị người khác giết, vừa không để lại dấu vết, vừa không cần giữ lời hứa lập hậu, quả nhiên nhất cử lưỡng tiện.

Niếp Kỳ đối với Trầm Hồng Nguyệt biểu hiện nhu tình cùng quan tâm, điều này đã rành rành trước mắt, ai lại có thể nghĩ được trong lòng y mưu tính như vậy? Quả nhiên quân vương vô tình, xem ra chính mình cũng nên chuẩn bị một đường lui, để tránh biến cố sau này....

Chỉ nghe Niếp Kỳ hận nói: “Nhưng mà người lại đi xả thân cứu nàng, lại hờ một tí là nhắc tới nàng, thậm chí lúc trở về cung lại còn cố ý đi tìm nàng, người nói xem, ta có nên tức giận hay không?”

Ngu ngốc, người chính mình liều mạng cứu không phải là y sao? Cứu Trầm Hồng Nguyệt cũng là vì sợ y thương tâm a, sớm biết tâm tư y thế này, tội gì bản thân lại nhiều chuyện?

Phó Thiên Thường cảm thán một tiếng, cảm thấy Trầm Hồng Nguyệt có thể sống đến bây giờ quả là kì tích.

“Ta nghĩ người sẽ giết nàng.”

“Sẽ không, trẫm có đạo minh quân, nếu điều tra rõ nàng cùng phản quân không có quan hệ, trẫm thế nào lại giết chóc lung tung?”

Niếp Kỳ vỗ về mái tóc của Phó Thiên Thường, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Giết người chung quy sẽ khiến lạc dân khẩu thật (gây loạn trong dân chúng – tớ nghĩ vậy), cái loại chuyện ngu xuẩn này y vô cùng khinh thường.

“Trẫm chính là đã cùng nàng nói ra hết thấy, lúc trước lợi dụng nàng, cũng là một bước đi bất đắc dĩ, bất quá, nếu nàng thật sự hướng tới vị trí được tôn sùng kia, trẫm cũng sẽ cho nàng, mẫu nghi thiên hạ, chung thân vinh quang, không hơn không kém. Nàng là một người thông minh, cho nên ở trước mặt bá quan lại nói bản thân thích cuộc sống tự do, thỉnh cầu trẫm thu hồi lệnh lập hậu đã ban ra, trẫm chuẩn tấu, đáp

ứng nàng, cũng ban cho nàng thân phận ngự muội, tương lai nếu nàng trong lòng ngưỡng mộ ai đó, trẫm sẽ vì nàng mà phối hôn.”

Niếp Kì xưng chính là “Trẫm” mà không phải “Ta”, Phó Thiên Thường lại tưởng tượng ra ngày mưa ấy ở chòi nghỉ mát, Niest Kì nắm lấy tay Trầm Hồng Nguyệt, khi dùng ngữ điệu nhu hòa nói ra chân tướng, Trầm Hồng Nguyệt nên có cảm giác khiếp sợ như thế nào đây.

Trầm Hồng Nguyệt không phải thông minh, mà là lo sợ đây không phải là điều vị nho đế này đang nghĩ, mộng ảo tan biến, nàng ngoại trừ phải ngoan ngoãn nghe theo lệnh, còn có thể lựa chọn khác sao? Khinh miêu đậm tả mà đem việc lập hậu cho vào quên lãng, còn được nổi danh quân vương nhân từ bao dung, chính mình lúc trước quả thật không hề nhìn nhầm.

“Niest Kì, ngươi quả nhiên là đồ ngụy quân tử!”

Sáng sớm, Niest Kì vừa thức dậy đã tìm Sở Kiều ôn chuyện cũ, thấy Phó Thiên Thường còn đang ngủ say, liền phân phó đám người Ly Châu túc trực bên ngoài, tình nhân của y khinh công rất cao, chỉ sợ mới vừa chớp mắt đã không thấy bóng dáng hần.... Dĩ nhiên là do Niest Kì lo lắng quá độ, Phó Thiên Thường bị y giằng co một đêm đã sớm mệt mỏi, đang ngủ rất say, ngay cả nội thị đem hương đĩnh cũ nơi góc tường thay mới, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Phó Thiên Thường, hơi do dự, liền tiến đến.

Hơi thở vững vàng có thể chứng minh đã ngủ rất say sưa, dáng người nghiêng nghiêng, thân mình hơi nhấp dật, mang theo một chút thói quen biếng nhác, cả giường đều tràn ngập tình sắc, hơi thở kia làm cho y phát điên.

Tay chậm rãi di chuyển đến sau gáy của Phó Thiên Thường, ngón tay thon dài cầm một kim châm cứu, châm hướng thẳng huyết ngọc chằm mà đâm vào, kim châm đi vào đại não của hần, hần sẽ phải chết trong im lặng.

Y biết không còn nhiều thời gian, mê được đánh vào đám người Ly Châu không chống đỡ được lâu, y nên tốc chiến tốc thắng, nhưng tay kia lại không nghe lời mà run rẩy.

Cổ tay y trong chớp mắt bị nắm lấy, Phó Thiên Thường xoay người, lưỡi biếng mở mắt, nhìn vị nội thị trước mắt.

“Diêu Phong công tử, tay ngươi dùng để bói quẻ, không phải để cầm hung khí.”

Thò tay ra phất một cái liền lột được mặt nạ của tên nội thị, giấu sau nó chính là khuôn mặt lạnh lùng tinh xảo của Diêu Phong.

Không hề bị sợ hãi lung lạc, ngược lại, cảm thấy sự đố kỵ nặng nề được giải thoát, Diêu Phong cười lạnh.

“Đúng vậy a, muốn xem người vẫn luôn hại ta đến tột cùng là ai, ngươi tâm kế cao siêu, nhưng lại không đủ ngoan độc, giết người thì không nên ở thời khắc mấu chốt mà do dự a”

Phó Thiên Thường cả người vững vàng, nhìn lại trang phục, may mắn là y sam không hỗn độn, chỉ là cả người tràn ngập hương vị giường hoạt, có chút xấu hổ, bất quá hần không câu nệ lắm.

Nhìn lại Diêu Phong, vẫn giữ nguyên khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng như trước, chính là lạnh lùng nhưng lại che dấu tình cảm mãnh liệt sau lưng.

“Lúc ban đầu trong cung người tung ra tin vịt giữa ta và Niest Kì có quan hệ là người? Nhúng tay vào giá sách, có ý đồ giết ta cũng là người?”

Diêu Phong không hề mở lời, bất quá biểu tình thần nhiên đã chứng minh Phó Thiên Thường không có nói sai.

“Lúc trước một chút cũng không nghĩ đến là người – ta chỉ là một tiểu được quan, lại biết lượng sức mà không dám làm càng – Không ngờ đã khiến cho thế sư phải dốc hết tâm tư.”

“Thế sư cũng là người, đã là người thì không thể tránh được đố kỵ, người chỉ xuất thân từ một được quan ti tiện, căn bản không xứng làm điện hạ khuyh đảo vì người!”

Diêu Phong tâm tư nhanh nhạy, từ lúc tình cảm của Niếp Kỳ đối với Phó Thiên Thường còn thơ ngây, thì ngay lập tức đã nhìn thấu tâm tư của y.

Quen biết hơn chục năm, y chưa từng thấy biểu hiện nào khác ngoài nụ cười giả dối của Niếp Kỳ, còn những biểu tình khác như dụi dằng, lo sợ, nghi hoặc, thậm chí là si mê, đều phát sinh từ tên tiểu được quan kia.

Yên lặng chờ đợi nhiều năm như vậy, y bản thân rốt cuộc đã không chờ nổi nữa, trừ y ra, không ai được phép ở bên cạnh Niếp Kỳ, tình yêu này y muốn toàn bộ nắm trong tay, tuyệt không muốn chia sẻ cho ai khác.

“Việc Thái tử phi bắt ngờ qua đời cũng là người...”

“Không, điện hạ cho tới nay cũng chưa từng thích nữ tử kiêu ngạo ương bướng đó, ta sao lại để tâm đến nàng?”

Vừa nói đến Niếp Kỳ, ánh mắt Diêu Phong đã trở nên dụi dằng, y không gọi Niếp Kỳ là Hoàng Thượng, vì ở trong lòng y, Niếp Kỳ vĩnh viễn là Thái tử điện hạ của y.

“Bất quá, cũng không phải ta hoàn toàn không can hệ, nàng nhìn thấu được tình cảm của ta đối với điện hạ, nên đã nói rất nhiều lời châm biếm ta, ta phản bác, vô tình kích thích bệnh tình của nàng, nàng là một nữ nhân cao ngạo vô cùng, không thể chấp nhận được việc cho đến bây giờ thật sự điện hạ chưa từng để ý chuyện của nàng, vì quá tức giận mà nàng đã đột ngột qua đời.”

“Nếu thích Niếp Kỳ, tại sao lại hạ hồng tơ chu trên người y? Còn liên thủ với Hạ Hàn Chi hãm hại y?”

Hạ Hàn Chi là một người đa nghi, thế mà lúc rời đi lại hướng bóng lưng về phía Diêu Phong, chứng minh rằng hẳn đối với Diêu Phong cực kỳ tín nhiệm, hơn nữa, dùng quả bói dẫn dụ Niếp Kỳ đến Thiên Tuyết Sơn không phải Diêu Phong sao?

Diêu Phong cười nhạt

“Hồng tơ chu một là giúp cho điện hạ giải vây, người cũng thấy chuyện ngày trước bá quan buộc y tuyền chọn phi tần, thứ hai, chính là tính toán hạ trăm đạ hương, nếu không phải do người nhiều chuyện, Thái tử điện hạ đã sớm quên quá khứ, theo ta ẩn cư nơi địa phương vô danh.”

Hạ Hàn Chi cầu y bói quả hỗ trợ, y liền lên tiếng đáp ứng, lại tương kế tựu kế, tạo ra một thứ gọi là long mạch, y hiểu rõ tính cách Niếp Kỳ, nhất định sẽ tự mình đi làm, y đem một ít trăm đạ hương hòa vào phù thủy trong bình sứ, mùi hương tuy chỉ thoang thoảng nhưng lâu dần sẽ ngấm vào mà khiến tâm trí Niếp Kỳ hỗn loạn, đến cuối cùng là quên hết mọi chuyện, lúc đó y có thể mang Niếp Kỳ cùng cao chạy xa bay đến nơi khác.

Nhưng Phó Thiên Thường lại đột ngột xuất hiện, một đường mà đi theo, có hẳn ở bên cạnh không ngừng khơi gợi, trí nhớ Niếp Kỳ liền lúc có lúc không, thấy Thiên Tuyết Sơn càng lúc càng gần, y vì lo lắng sẽ phát sinh dị biến nên đành phải hiện thân, dùng một lượng lớn trăm đạ hương mê hoặc thần trí Niếp Kỳ, khiến cho Niếp Kỳ ám sát Phó Thiên Thường.

“Đáng tiếc kế hoạch của người không nhưng không thành công mà còn lộ xảo thành chuyết (tựa như làm trò cười cho thiên hạ), làm cho quan hệ giữa ta và Niếp Kỳ càng trở nên thân mật, cho nên, sau đó người lại cố ý truyền ta đến chữa bệnh cho Trầm Hồng Nguyệt, làm chúng ta sớm sinh ngăn cách, sau đó lại trộn độc được vào hạt sen được bưng đến, bức ta đau khổ phải tự mình rời đi, người nghĩ ra trăm phương ngàn kế đều là vì thích Niếp Kỳ sao?”

“Đúng vậy!”

Diêu Phong sung sướng thừa nhận.

“Năm ấy tám tuổi quen biết được Thái tử điện hạ, ta đã thích y, thời gian càng lâu dài, ta lại càng thích, vì y, chuyện gì ta cũng dám làm, y cũng rất thích ta, chỉ từ sau khi người xuất hiện, mọi chuyện đều thay đổi, điều này không đúng, không phù hợp với quả ta bói ra...”

Y nhìn Phó Thiên Thường, trong mắt hiện ra một tia vừa thống hận vừa khinh bỉ, cắn răng nói: “Người bất quá chỉ là một kẻ quái dị biết chút độc thuật, cần bản không xứng cùng điện hạ ở cùng một chỗ.”

“Uy, người đừng quá kích động, ta kì thật cũng không xấu....”

“Câm miệng! Người cần bản không có tư cách nói chuyện với ta, người ngay cả rách giày cho điện hạ cũng không xứng!”

Ánh mắt Diêu Phong miết về phía giường, tận tường nhìn được tình cảnh kiều diễm càng làm y thêm căm tức, lẩm bẩm nói: “Ta từng bói được, người dành cho điện hạ phải tao nhã tuyệt sắc, thiên hạ vô song, người đó phải là ta!”

Cư nhiên có người cho rằng tuyệt sắc là chuyện đáng khoe ra, Phó Thiên Thường nhún nhún vai: “Người thật sự giống tự kỉ a.”

“Không phải là tự kỉ, đó chính là sự thật! Ta chưa bao giờ bói sai quẻ, người chắc chắn đã dùng cổ thuật, mới có thể khiến cho điện hạ đối với người ý loạn tình mê.”

Diêu Phong nộ khí tràn ngập khinh bỉ, nhìn Phó Thiên Thường với vẻ mặt khinh thường.

“Câm miệng!”

Đúng là khó nhịn, thực không thể nhịn được nữa! Bị người khác mở miệng ra là nói mình quái dị, Phó Thiên Thường tức giận xông lên, đưa tay một phen lột xuống mặt nạ mà hắn đã dịch dung rất kĩ lưỡng, bình thường đều phải cẩn thận dùng nước thuốc chậm rãi bóc ra, hiện tại vì đang tức giận mà cứ như vậy kéo xuống, làm hắn đau đến tê dại.

Diêu Phong đồng thời cũng phát ra tiếng hét kinh hãi, sau khi nhìn thấy gương mặt Phó Thiên Thường thì lập tức ngừng mắng, vẻ mặt không thể tin.

Gương mặt đau đến chết thế nhưng trước mặt Diêu Phong lại phải cắn răng chống đỡ, Phó Thiên Thường từ tốn nói: “Ta không biết dung mạo của mình có đúng là đệ nhất thiên hạ hay không, nhưng tuyệt đối thắng người, thế nên, người không hề bói sai.”

Đôi mắt Diêu Phong không ngừng toát ra vẻ khiếp sợ, thất thố, ánh mắt cực kì hâm mộ, chỉ cảm thấy dung nhan chi lệ này cả đời cũng chưa được diện kiến, trong thoáng chốc, loại tình cảm chán ghét đã không còn thấy tăm hơi, ngược lại trái tim lại sinh lòng ngưỡng mộ.

Thật lâu sau, y lẩm bẩm: “Thì ra là thế, người thay đổi gương mặt, như vậy không phải uống lắm sao... điện hạ có phải vì vậy mà ái mộ người?”

“Không, y không biết.”- Phó Thiên Thường lắc đầu.

“Nếu như y chỉ vì dung mạo này mới chấp nhận ta, ta đã sớm đi khỏi....”

Lời còn chưa dứt, sa trường được vén lên, hắn đã nhìn thấy thân ảnh phía sau

Chết tiệt, đồ nguỵ quân tử thông minh hơn hắn nghĩ, nếu hắn đã sớm biết toàn bộ đều do Diêu Phong giựt dây để lấy lòng Niếp Kỳ, thì cư nhiên y cũng sẽ sớm biết, nói không chừng vừa rồi là y cố ý tránh xa, dẫn dụ Diêu Phong mắc câu, chính mình lại thiếu kiên nhẫn, ngu ngốc tự hiện nguyên hình.

Niếp Kỳ tiến bước thông thả, lại không nói lời nào, Diêu Phong không quay đầu lại, cả người run lên, tựa hồ dựa theo phản ứng của Phó Thiên Thường đã đoán ra người phía sau là ai.

“Người...kì thật đã sớm biết?”- Hắn hỏi nhưng trong lời nói có chút run rẩy.

“Thật có lỗi.”

Diêu Phong nở nụ cười, nụ cười miễn cưỡng đến chua xót.

“Điện hạ không cần nói xin lỗi, người cho đến bây giờ không nợ ta bất cứ thứ gì, những gì người ẩn nhẫn ta đều biết, chỉ là không cam lòng thôi, bất quá, tất cả mọi chuyện đều đã xong, kết quả bói quẻ đúng như vậy, Phó Thiên Thường dung mạo thiên hạ vô song, ta cũng thua tâm phục khẩu phục... Điện hạ xin hãy trân trọng, Diêu Phong bái biệt.”

Diêu Phong xoay người, hướng Niếp Kỳ thi thâm lễ, sau đó liền đi ra ngoài, nhìn bóng dáng cao ngạo kia, Phó Thiên Thường giật mình vội đuổi theo ra ngoài, gọi ngược y lại.

“Diêu Phong công tử, xem như lấy tư cách của người có dung mạo đẹp hơn, ta cho người một lời khuyên, vì một người mà không từ thủ đoạn đó không phải là yêu, đây chẳng qua là một loại cố chấp, còn có a, người ngàn vạn lần cũng đừng bị vẻ bề ngoài ôn hòa của điện hạ lừa, lúc y cười với người nói không chừng sau lưng không biết khi nào sẽ chém người một đao, tiếp xúc kỹ người sẽ biết y có bao nhiêu nham hiểm, giả dối, bạo lực....”

Ở điểm này, hẳn tự tin mình hiểu y hơn bất kỳ ai, bởi vì chính mình đã một bước mà rơi vào cái bẫy đối trá kia.

Phó Thiên Thường liếm liếm khóe môi tối hôm qua vừa bị Niếp Kỳ cắn, tiếp tục nói: “Người cần chính là người luôn để người trong tâm, người chân chính quan tâm người, chứ không phải đồ ngụy quân tử luôn mang mặt cười giả tạo.”

Diêu Phong lắng nghe trong tiếng gió, sau một lúc lâu chợt bật cười, thanh âm thanh thanh lạnh lạnh truyền đến.

“Rõ ràng còn có người có thể hình dung Vĩnh Thặng nho để của chúng ta thành như vậy, xem ra người đã thực thấu hiểu hẳn, cảm tạ người đã nói lời hay, hi vọng tương lai ta có thể tìm được một người như người đã nói.”

Nói chưa dứt lời thân ảnh đã ở rất xa, nghĩ đến người này cũng là long phụng trong loài người, lại không có duyên kết giao, Phó Thiên Thường có chút cảm thán, lắc đầu quay vào phòng, lập tức phát hiện gương mặt Ly Châu đang trắng bệch cả ra, Niếp Kỳ thì vẫn đang đứng đó nhìn hẳn.

Nhãn châu của hẳn- xoay động, liền phi thân xông lên phía trước, cắn ngược lại một cái.

“Người rất quá đáng, biết rằng có người gây bất lợi cho ta, còn cố ý tránh xa, lỡ ta gặp phải chuyện gì thì sao?”

“Ta không biết Diêu Phong sẽ đến, chỉ là trong lòng còn lo lắng, tưởng người sẽ trốn nên mới vội vã quay lại.”

“Thật như vậy?”

“Tất nhiên”

Niếp Kỳ dùng sức hít sâu, tận lực bảo trì tâm bình khí hòa.

Vừa rồi nghe Phó Thiên Thường và Diêu Phong nói ra hết tất cả mọi chuyện, nguyên người mà chính mình đem đó gặp mặt không phải là trích tiên, chính là dung mạo thực sự của Phó Thiên Thường, tiểu được quan chết tiệt, dám gạt y, khiến y coi Trầm Hồng Nguyệt như người đáng ngưỡng mộ, khó trách y đối với Trầm Hồng Nguyệt có loại kháng cự không nói nên lời, có lẽ tiềm thức cho y biết kia không phải là tình yêu chân chính đích thực của y.

Còn biết được chuyện Phó Thiên Thường ngu ngốc uống hết bát độc dược, vừa bỏ đi đã khiến y tương tư mấy tháng, cho đến bây giờ vẫn còn lo lắng hẳn sẽ bỏ trốn, Niếp Kỳ trong lòng lửa giận cuồn cuộn, quyết định truy cứu chuyện này tới cùng.

Thấy trong mắt Niếp Kỳ không hề có chút nào kinh ngạc, nhìn không ra đó là thật hay giả, Phó Thiên Thường cũng lười nghĩ nhiều, đồ ngụy quân tử này không giả dối mới là kì quái, không nên lãng phí thời gian ngờ vực vô căn cứ như vậy.

Hắn vỗ vỗ trong lòng ngực Niếp Kỳ như muốn lấy lòng, tiểu hoàng đế nhìn qua hình như không được cao hứng, cho nên, tốt nhất nên trấn an y.

“Yên tâm, ta sẽ không trốn đi, ta đã từng thề rằng, nếu trong tương lai có người không phải vì dung mạo của ta mà yêu thích ta, mặc kệ hẳn tàn tật hay là kẻ hành khất, ta cũng sẽ ở cùng hẳn, cả một đời theo hẳn.”

Niếp Kỳ trên mặt lộ ra nét cười, nhưng nụ cười này khiến Phó Thiên Thường mơ hồ nghe ra tiếng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người rất may mắn, trăm không phải kẻ tàn tật hay tên khất cái, không cần người theo đuôi điều phớ ẫn xin, bắt quá, Phó Thiên Thường, người cũng biết khi quân bị tội gì?”

Vĩnh Thặng hoàng cung

Vừa mới bãi triều vị quân vương nghiêm nghị đã vội vã trở về cung, sáng nay y cùng Hoàng Hậu đánh đố, cá cược vị giám quan xưa nay thích khuyên can giảng giải có im lặng hay không, y cược im lặng, kết quả y đã thắng.

Đó là điều đương nhiên, hôm nay trong thượng triều y đã uy hiếp nếu ai có gan tiến lên nhiều lời, liền sẽ bị tru di cửu tộc, giám quan có ương ngạnh cách mấy thì cũng biết điều mà im lặng.

Cho nên, y rất dễ dàng đoạt lấy nguyệt bổng ngân doanh của Phó Thiên Thường (bổng lộc hàng tháng), không có tiền, xem hấn còn dám chạy quanh kiến tập nữa không? Trở lại tẩm cung của hai người họ, Niếp Kì còn chưa kịp vui vẻ đã nhìn thấy trên bàn là một phong thư viền vàng rất đẹp mắt, bên cạnh là một tiểu nội thị không ngừng run rẩy.

Đột nhiên dự cảm được có điềm xấu.

Y tiến đến cầm lấy lá thư.

Ly Châu cùng vài tên ám vệ im lặng đứng nhìn từ phía xa, nhìn quân chủ của họ với vẻ đồng cảm.

Từ khi chủ tử mang người đó trở về, sau đó phong hấn làm Hậu, vị tân Hoàng Hậu này không khi nào chịu ngồi yên, lá thư này nhìn sơ cũng có thể đoán được phần nào, nhất định là để thư lại trốn ra ngoài, không biết là lần này lại đi kiến tập nơi nào? Niếp Kì sau khi xem xong thì ném sang một bên, trên mặt hiện ra ý cười, chính là giữa nụ cười lại ẩn vài phần sâm lạnh.

“Chủ tử, ngài kiến tập được lí, một người là đủ, vì sao phải bắt ta cùng đi theo?”

Tiểu Ngũ giữ lấy chiếc thang trơn tuột, vẻ mặt cầu xin mà hỏi.

Chiếc thang rất cao, sàn phòng lại cứng, nếu không cẩn thận té xuống, tuyệt không phải chuyện đùa.

Phó Thiên Thường thì an ổn ngồi ở cái thang đối diện đọc sách, ngoảnh mặt làm ngơ đối với việc Tiểu Ngũ khóc lóc kể lể.

Trở về bao lâu, Niếp Kì giày vò hấn bấy lâu, lấy đó làm cách trừng phạt hấn tội khi quân, đương nhiên, hấn lễ thượng vãng lai (theo lễ mà lui tới), trong ba ngày lại có hai ngày vác tiểu được bao trốn đi kiến tập, bắt Niếp Kì phải tìm kiếm khắp nơi.

Hoàng cung thật sự rất buồn, bắt quá cũng chưa nghĩ đến phải rời đi, ngay lúc Niếp Kì trước mặt văn võ bá quan phong hấn làm Hậu, thì hấn biết rằng vận mệnh đã an bài hấn sẽ cùng người nam nhân này suốt đời bên nhau, thật ra, hấn cũng không nở bỏ mặc y ở lại nơi thâm cung tịch mịch vô thú này.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, trăm ổn kiên định, chắc chắn là Niếp Kì đang đến, Phó Thiên Thường liền ngừng đầu.

Cửa bị đẩy ra, Niếp Kì chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng tìm ra nơi bọn họ ẩn náu.

“Hoàng Hậu, trăm đến đón người.”

Sau khi Tiểu Ngũ đáng thương nhìn thấy Hoàng Thượng, càng thêm sợ hãi kích động, thân mình nhoáng lên một cái ngã xuống thang.

Phó Thiên Thường phi thân nhảy lên, giữ lấy thất lưng Tiểu Ngũ, đưa hấn bình an trở lại mặt đất, chân vừa chạm đất Tiểu Ngũ cả thân mình ngã về phía sau, lập tức bất tỉnh.

Không để ý đến tiểu nội thị nhất gan, Phó Thiên Thường nhìn nén hương đốt bên cạnh, mỉm cười với Niếp Kì

“Có tiền bộ, không đến một nén hương đã bị người tìm ra, người có phải an bài mật thám bên cạnh ta?”

“Không có.”

Không cần làm vậy, bởi vì y đã thoa được lên cổ tay Phó Thiên Thường, bột hương kia rất dễ dàng giúp y tìm ra người, cũng vì hương này mà y đã bị Thất hoàng đệ hung hăng hốt hết một mớ.

Niép Kì mỉm cười trở lại: “Hoàng Hậu, trận cá cược sáng nay ngươi đã thua.”

“Biết rồi.”

Phó Thiên Thường đôi con ngươi chuyển động qua lại, vẻ mặt uể oải, chạy đến bên cạnh thi thể của Tiểu Ngũ đang nằm trên đất, đập hấn một cước.

“Đừng hòng giả chết, lập tức đứng lên làm việc đi!”

Tiểu Ngũ lập tức đứng lên, nhưng nhìn thấy Niép Kì, liền không dám nhúc nhích, nhỏ giọng nói: “Hoàng Hậu, ta sẽ đi ngay bây giờ sao?”

“Ngay lập tức!”

Phó Thiên Thường tiến đến bên tai hấn, nhỏ giọng nói: “Thu lại tiền đánh bạc, sau đó ta sẽ chia cho người hai phần hoa hồng béo bở, xong việc, ta trả ngươi gấp bội.”

Thấy Tiểu Ngũ lĩnh mệnh, nhanh như chớp chạy đi, Phó Thiên Thường vẻ mặt liền xuân phong đắc ý.

Nếu cục cưng tiểu hoàng đế biết được hấn đã dùng gấp ba số tiền đánh bạc để cược với giám quan, cá cược rằng gã sẽ bị uy hiếp, không biết y còn có thể cười được không? Vẫn không biết bản thân bị gài bẫy thâm như vậy, Niép Kì kéo tay Phó Thiên Thường đi ra ngoài.

“Hoàng Hậu, hôm nay thời tiết không tồi, chi bằng làm chút chuyện vui vẻ, cùng trầm hời cung kiến tập đi.”

Tự xưng “trầm”, biểu hiện của Niép Kì không hề không giận, bất quá Phó Thiên Thường không có để ý, vẫn cười hì hì hỏi: “Kiến tập được liêu nên đi kho thuốc, đi tắm cung làm cái gì?”

“Đến long sà của trầm, đó mới chính là nơi người kiến tập.”

“Không cần, ngươi là bạo quân...”

Lời còn chưa dứt đã bị ôm chặt, hôn lấy.

Từ một nơi nào đó bọn thị vệ từ khắc biết mà rời khỏi, mỗi ngày Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đều có một khóa kiến tập, đương nhiên họ hy vọng phía sau lưng không bị người khác quấy rầy.

“Thiện Thường, đến cuối cùng ngươi vẫn không chịu nói cho ta biết, hai ngày ở Thiên Tuyết Sơn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”- Niép Kì hừ mũi hỏi giữa nụ hôn nồng nhiệt.

Đây chính là khúc mắc của y, trí nhớ đứt quãng nói cho y biết, hai người ở nơi nào đó đã từng có da thịt chi hôn, thế nhưng vẫn không nhớ rõ lý do gì, nơi nào. Chính mình sở dĩ động tình như vậy, chẳng lẽ là lúc trí nhớ hỗn loạn, tình cảm theo bản năng mà phát tiết?

“Ngươi cứ gấp gấp như vậy làm cái gì? Về sau sẽ có lúc ta nói cho ngươi biết.”

Dứt nụ hôn, tựa vào ***g ngực Niép Kì, Phó Thiên Thường cười giảo hoạt.

Nguyên nhân kia chính là do phổi được lung tung mà biến thành sai lầm lớn, làm chính mình cứ như vậy mà bị ăn sạch, hấn cả đời vĩnh viễn cũng không muốn nói cho Niép Kì biết.

Kì thật, nguyên do như thế nào cũng được, quan trọng là.....Hiện tại không phải bọn họ đã ở bên nhau rồi sao? Chính hấn sẽ đem những chuyện xảy ra ở Thiên Tuyết Sơn trở thành bí mật của một mình hấn mà thôi.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kien-tap-ngu-y>